

Người Đàn Ông Xa Lạ

Dạ Miên

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương Kết](#)

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 1

"Trời sanh mày ra phải là một gã con trai mới đúng"

Chiêu Hà lấy búa đóng lại chiếc ghế đã gãy, mà tiếng mẹ mắng ngày nào vẫn còn văng vẳng bên tai

- Mệt lả, nàng quăng mạnh cái búa vào góc phòng, và ngồi phệt xuống nền gạch

- Đưa bàn tay bẩn quệt mồ hôi tuôn đầy trên má, Chiêu Hà thở phào

- Chuông điện thoại reo, Chiêu Hà chẳng buồn nhắc ống nghe . Tiếng chuông vẫn réo liên hồi . Có lẽ người bên kia đầu dây rất nóng lòng muốn gặp nàng . Mặc kệ, hôm nay là chủ nhân, nàng phải lo sửa sang lại căn phòng của mình, nàng không muốn ai quấy rầy . Tiếng chuông cúp lại reo, hết reo lại cúp . Nàng rửa thềm rồi đứng dậy nhắc ống nghe:

-Alô

- Có phải mày không Chiêu Hà ?

Nhận ra giọng nói của nhỏ Lam Giang, nàng trả lời:

- Là tao đây

Giọng của Lam Giang lo lắng, điều mà trước đây nàng chưa bao giờ ở nhỏ bạn vô tư, hồn nhiên:

- Tao chết rồi, mày phải ra tay cứu tao thôi

Chiêu Hà gắt:

- Mày còn sống nhăn răng đó, có chết đâu

-Mày đừng đùa nữa, tao sắp chết thật rồi đây

Thấy giọng nói của Lam Giang không có vẻ gì đùa cợt . Chiêu Hà thận trọng nói:

- Có điều gì, mày nói cho tao nghe đã chứ, rồi tao mới quyết định . Ông xã của mày có bồ nhí phải không ?

Lam Giang hồi hả trả lời:

- Đúng là chuyện của ông xã tao

- Chuyện của Quân Phát à ?

- Đúng, nhưng không phải là anh ấy có bồ nhí

Lam Giang nói nhanh:

- Cái ông Quân Phát nhà tao đột nhiên cao hứng mời lão giám đốc của anh ấy ghé nhà chơi

- Thế thì có gì xảy ra chứ ?

- Đương nhiên sẽ không có gì xảy ra, nếu ông xã tao chỉ mời mỗi ông giám đốc tới nhà . Đàng này lão giám đốc còn bảo rằng: sẽ đến nhà tao ăn tối cùng bà cô ruột . Mà bà cô ấy, theo lời của Quân Phát nói là một bà lão cực kỳ khó chịu . Một mình tao đâu thể đảm đương nổi cái việc vừa nấu bếp, lại vừa phải tiếp hai vị khách quý kia chứ

- Thì mà có thể đặc họ nấu ăn mang tới kia mà

- Không được, như thế tốn tiền lắm . Mà biết tao là "đại chùm sò" kia mà . Tao...

Chiêu Hà cướp lời:

- Thế mà muốn tao phụ mà nấu nướng à ?

Lam Giang cười khoái chí:

- Trời ơi ! Sao hôm nay mà thông minh quá

Chiêu Hà chặc lưỡi:

- Thôi được rồi . Tao đành chấp nhận làm khách của mà một bữa vậy

- Không phải là khách, mà là người ở . Không phải một bữa, mà là một tuần.

Lam Giang đâu thể thấy rằng bên kia đầu dây, đôi mắt Chiêu Hà trợn lên ngạc nhiên:

- Cái gì ? Người ở ? tức là... con sen ?

- Phải . Là con sen

- Trời ơi ! Mà có cần ác độc như thế không, bà Lam Giang ?

- Cần chứ . Mà biết không Chiêu Hà ? Ông giám đốc và bà cô ông ta giàu có lắm, lại khinh người nữa... Tao muốn nhà có kẻ ăn người ở cho họ nề.

Chiêu Hà thẳng thắn đáp:

- Nếu vậy thì tao không bằng lòng giúp mà đâu . không phải tao sẽ đóng vai kẻ ăn người ở, nhưng những hạng người khi người như thế, tao không ưa . Không thích nhìn mặt họ . Tao nổi giận, đấm họ vài đấm thì khổ.

Giọng Lam Giang nài nỉ:

- Tao lạy mày mà ! Mày giúp tao một lần này thôi . Mày tưởng tao ưa hạng người này lắm sao ? Nhưng ông xã nhà tao đang lấp lòng họ để được thăng chức . Mày biết đấy, không dễ gì mời được lão giám đốc tới nhà đâu . Giúp tao đi mà ! Xong việc rồi mày muốn gì tao cũng chịu.

- Thôi chịu rồi . Tao giúp mày nhưng toàn bộ số tiền mày cho tao mượn tháng trước, coi như xù đẹp nha.

- Tao đồng ý.

- Vậy chừng nào, tao bắt đầu làm con ở của mày đây ?

Lam Giang nói thật nhanh:

- Thứ bảy tuần sau.

Chiêu Hà đưa tay che một cái ngáp:

- Thế công việc cần một con ở như tao phải làm những gì khi ông sếp của Quân Phát đến ?

Lam Giang cười trong má:

- Tao biết mày tánh tình không dịu dàng cho lắm, nhưng bù lại một điều, mày nấu ăn rất ngon . Tao muốn mày nấu cho tao món gà hấp gừng, sếp của Quân Phát rất thích món này đấy

- Được . Tao sẽ lựa những con gà nòi, gà cồi "mần" thịt, để cho sếp ông xã mày ăn gãy răng luôn . Tao giám chắc cái lão giám đốc hơn sáu mươi xuân xanh ấy, chẳng có bao nhiêu cái răng đâu

- Đừng đùa nữa mà

- Công việc tiếp theo sau khi nấu ăn là gì ?

- Đứng im xem bọn tao ăn

- Tiếp theo ?

- Coi hộ thằng cu Dũng cho tao

- Tiếp theo ?

- Nhiều lắm, công việc mày tự sắp xếp mà làm . Nhớ hoàn thành sứ mệnh tao giao nhé.

- Được rồi . Thứ bảy tuần sau, tao có mặt . Nhớ đưa tao mượn thêm vài trăm đi xe đấy nhé.

Lam Giang mắng yêu bạn:

- Đồ quý ! Mà lúc nào cũng tiền với tiền.
Chiêu Hà bật cười lớn trong máy, trước khi cúp .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 2

Sáng thứ bảy tuần sau, Chiêu Hà thức dậy sớm . Không thấy Tư Thục đâu cả . Trời ơi! Đã hai năm trời sống chung trong căn phòng nhỏ này, chưa bao giờ nó đi đâu sớm như thế này . Con nhỏ này, dạo này thật khó hiểu . Muốn cái miêng nó nói một lời có khó hơn lên cung trăng . Hay là nó đi với người tình Du Nam của nó ? Hay là...

- Rồi nàng tự trách mình không nên ngồi đây mà đoán già, đoán non . Tốt hơn hết là mau thu xếp đồ đạc cho kịp chuyến xe để về với Lam Giang.

Nàng ngồi bật dậy, bước chân trần trên nền nhà lạnh . Bất ngờ, nàng gặp mảnh giấy nhỏ đặt dưới lọ hoa . "Có lẽ là Tư Thục để lại cho nàng ?"

Nàng cầm lấy và liếc vội:

"Chiêu Hà ơi tao có việc gấp phải đi với Du Nam, nên không thể chờ mày dậy để tiễn mày lên đường làm... con sen được . Tính đánh thức mày dậy để tâm sự vài lời, nhưng thấy mày ngủ ngon quá, nên lại thôi . Tao chúc mày hoàn thành tốt công việc"

Nàng vứt mạnh lá thư trên bàn và rửa thầm:

- "Du Nam ! Du Nam !" Cái con quỷ này lúc nào cũng Du Nam . Hẳn thuộc loại du côn du đảng thì có.

- Thú thật, cũng chẳng ưa gì cái tên Du Nam, người tình của Tư Thục . Nhưng nó đã yêu và hơn nữa, còn yêu thật mãnh liệt . Nó từng tâm sự với nàng rằng . Nó có thể chết vì Du Nam . Vì thế, nàng không còn gì để tâm sự hay khuyên bảo cả . Dưới con mắt của nàng, Du Nam chẳng phải là người đàn ông tốt . Nhưng biết đâu, dưới con mắt của nó, Du Nam là "Từ Hải" thì sao ? Vì thế, nàng đành phải im lặng

Chuẩn bị xong, Chiêu Hà rời khỏi nhà . Nàng đến chuyển xe lửa sớm nhất . Từ nhà nàng, nếu ra ga phải đến chuyển xe buýt, hoặc taxi . Nhưng nàng nghĩ cũng còn sớm, chưa được năm giờ . Mặt trời còn tối mịt, nàng muốn rảo bộ một đoạn . vừa để hít thở được không khí trong lành của buổi sớm mai, lại vừa tiết kiệm được tiền

Bất ngờ, Chiêu Hà nghe tiếng bánh xe xiết rì rì trên mặt đường . Lạ thay, chiếc xe không vù qua mặt nàng, mà cứ tà tà sau lưng nàng như thế . Cô bước vội vào lề và dừng lại . Lúc này, chiếc xe hơi màu trắng bóng loáng mới cáo từ từ chạy qua nàng.

Chiêu Hà nhíu đôi chân mày, tự hỏi "trời ơi! không biết nàng có còn đang ngái ngủ vì dậy sớm quá hay không " cách đây chừng vài ba phút, nàng vừa thấy chiếc xe này chạy qua nàng ở hướng ngược lại kia mà ?"

Chính là chiếc xe này ! Vì chiếc xe quá đẹp, nên nàng không thể nào quên được.

Một người thanh niên nghiêng người ra khỏi cửa sổ của xe và hỏi nàng một cách nhã nhặn:

- Cô đi đâu mà sớm thế ? Cô có việc à ?

Giật mình vì chiếc xe dừng lại đột ngột ngay nàng . Cái nhíu mày lần này của nàng lại hẳn sâu thêm, vì có một cái gì đó trong đôi mắt của người thanh niên thu hút nàng.

Đôi mắt của anh to đen và sâu thẳm, nằm dưới đôi chân mày thật rậm . Đột nhiên, nàng cảm thấy run lên, mặc dù không có cơn gió nào vừa thoảng qua khiến cho nàng lạnh cả . Anh ta cứ ung dung nhìn nàng không cảm thấy một chút ngại ngùng khiến nàng cảm thấy lúng túng.

Thay vì bước gấp, không nên trả lời với những người đàn xa lạ, trơ trên này, nàng lại nghe thấy chính cái miệng mình lẩm bẫm một cách bối rối: - Vâng... Tôi... có việc.

Người thanh niên mỉm cười:

- Tôi chắc cô không phải đi tập thể dục hoặc ngắm cảnh.

- Cả hai đều không, ông đã đoán trúng

- Thế thì lên xe đi

Giọng nói anh ta thật rõ ràng cứ như là một mệnh lệnh . Chẳng lẽ anh là người chuyên ra lệnh cho người khác như vậy sao ?

Lúc này, anh ta vẫn không rời mắt khỏi nàng . Nàng không biết anh nhìn nàng vì nàng đẹp hay là nàng lập dị, đáng để mà nhìn như thế.

- Nào ! Lên đi chứ cô em . Tại sao lại chăm chú như thế ? Sắp sáng rồi đấy, để nhiều người trông thấy, thật chẳng nên chút nào.

Trong giọng nói anh ta có vẻ là lời quá đáng . Thay vì dấn vào mặt anh ta một đấm, thì nàng quá ngạc nhiên khi thấy chính miệng mình trả lời:

- Lên thì lên chứ.

Khi lên xe rồi, Chiêu Hà mới cảm thấy hối hận vì sự trơ tráo, liều lĩnh của chính mình . Trước đây, cô chưa bao giờ ngồi bên cạnh một người đàn ông xa lạ thế này . Bây giờ, nàng có rút lui cũng không kịp, vì anh ta đã đóng mạnh cửa xe . Có lẽ, những cảm giác mà người thanh niên xa lạ này khuấy động trong óc, khiến cô bất cần đến như thế . Nàng hít một hơi thật dài để lấy lại bình tĩnh khi ngồi cạnh anh ta . Nhưng lạ thay, tim nàng vẫn cứ đập thình thịch . Nàng không thể nào bình tĩnh được.

Ngồi gần anh, nhưng nàng luôn trong thế tự vệ . Nếu anh ta mà giở trò thì nàng sẽ cho anh ta biết rằng, nàng thừa khả năng tự vệ.

- Cô muốn đi đâu ?

- Giọng anh ta thật nhẹ nhàng, êm ái, khiến cho thần kinh của nàng dịu đi đôi chút

- Tôi đến Trung Cư Đô Thành, cách đây tám chục cây số . Anh có biết chỗ đó không ?

- Có chứ . Đó là chung cư thuộc loại cổ nhất thành phố đấy, có đúng không ?

Thấy cô gật đầu, anh hỏi thêm:

- Cô ở lô số hay lô chữ thế ?

Chiêu Hà đáp lời:

- Anh hỏi chi kỹ thế ?

- Có gì đâu . Hỏi để đưa cô đến đúng nơi cần đến thôi mà

Chiêu Hà nói dối:

- Lô chữ . Nhưng anh đưa tôi đến nhà ga là được rồi . Không cần anh phải lặn lội tám chục cây số để đưa tôi đến tận nơi đâu.

- Có gì đâu . Thôi thích thế mà.

Dứt lời, anh bật khóa điện và cho xe lướt êm ả trên con đường bằng phẳng .

Anh hỏi:

- Cô sống ở chung cư ấy hay chỉ đến chơi ?

Chiêu Hà liếc vội về cái dáng người khỏe mạnh của anh và trả lời cụt lùn:

- Cả hai đều sai

- Vậy là gì ?

Thấy cô gái vẫn im lặng không trả lời, người thanh niên hỏi tiếp:

- Im lặng, tức là cô muốn cho tôi đoán mò suốt đoạn đường dài tám chục cây số hay sao ?

Chiêu Hà đáp lại:

- Tôi sống ở đây hay đến chơi thì có liên quan gì tới anh ? Tôi cảm ơn anh đã cho tôi đi nhờ . Nhưng nếu anh cứ điều tra mãi về tôi, thì xin anh đừng xe lại cho tôi xuống thì tốt hơn.

- Được, tôi sẽ không hỏi nữa . Nhưng sau này, tôi có được gặp lại cô không ?

Giọng trầm ấm, dịu dàng của anh khiến cô lại run lấy bầy . Một mong ước chân thật của anh hay là những lời đầu môi chót lưỡi như anh đã từng nói với nhiều cô gái khác ? Cô suy nghĩ mãi mà chẳng thể tự trả lời.

Cuối cùng, cô đáp gọn:

- Không, tôi không rảnh để nó thời gian gặp lại anh đâu.

-Ồ ! Thú thật, tôi cũng chẳng có thời gian nhiều . Vì phép lịch sự, nên tôi muốn mời cô, thế thôi.

Sau câu nói ấy là một khoảng trống im lặng đến đáng sợ . Và hầu như suốt một chặng đường dài, chẳng ai buồn nói chuyện với ai một một tiếng nữa.

Bất ngờ, Chiêu Hà chỉ vào một khoảng trống bên cạnh một ngôi nhà vắng chỗ cạnh chung cư và la to:

- Đẳng kia ! Anh cho tôi xuống.

Anh tấp nhanh vào lề đường . Bất ngờ, anh cầm tay cô:

- Giận hả cô bé ?

Sự tức tối bây giờ mới nở ra:

- Quả thật, tôi chưa từng thấy người đàn ông nào như anh . Anh sợ mất mặt khi tôi từ chối lời mời của anh chứ gì ? Anh muốn trả miếng với tôi đó sao ?

- Không phải tôi muốn cô trả miếng mà tôi muốn cô trả miếng đó thôi.

- Miếng lưỡi của anh thật là...

- Thật là thế nào ?

- Ngọt hơn đường phèn

- Tôi thấy có con ruồi hay con kiến nâu đậu vào miệng tôi đâu, mà cô bảo ngọt ?

Bất ngờ, một bàn tay của anh chạm vào cái cằm thon thon, trắng trắng nõn của nàng và nâng nó lên thật nhẹ . Dường như lúc này, Chiêu Hà không còn khả năng thốt lấy một lời:

- Cô rất xinh đẹp.

Rồi bàn tay của anh rời chiếc cằm của nàng . Năm ngón tay vuốt nhẹ nhè đôi má mịn màng như nhung của nàng

- Xin lỗi cô nhé . Đây là lần đầu tiên tôi làm chuyện thế này . Nhưng quá thật, tôi chưa bao giờ tìm thấy một cô gái nào hoàn hảo đến như thế

Chiêu Hà không thể cử động được, cho dù cô đã cố . Cặp mắt anh nhìn đắm đắm như thôi miên vào đôi môi đang run rẩy của nàng . Rồi anh bắt đầu buông rơi xuống . Có lẽ cô đã đưa ra một sự mời mọc không lời, để cặp môi do dự của anh được chạm vào môi nàng . Những gì diễn ra, Chiêu Hà không thể nào diễn tả nổi . Nụ hôn của anh như nhấn chìm nàng vào cơn xoáy lốc mê man của cảm xúc đam mê.

Trong lúc nàng còn đang hưởng ứng nụ hôn mãnh liệt của người thanh niên đầy nam tính và cực kỳ điển trai xa lạ, nàng còn đang u mê, mụ mẫm thường thức nụ hôn đầu đời, thì bất ngờ anh đẩy nàng ra:

- Xin lỗi , tôi tên là...

Chiêu Hà không thể nào hiểu nổi tại sao nàng lại giận khi anh giới thiệu tên mình . Nàng cộc lốc đáp:

- Tôi không muốn biết.

Cô hét lên đầy tức nghẹn . Bây giờ, cô chỉ muốn có một điều duy nhất, là thoát khỏi sự hiện diện đáng ghét kia.

Mở được cái cửa xe, cô nhảy phóc ra đường .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 3

Mặc dù trượt chân suýt ngã khi nhào ra khỏi xe, nhưng cô vẫn lao đảo bỏ chạy ra phía sau ngôi nhà cạnh chung cư Đô Thành . Dù sao cô cũng nhanh chóng nhận ra rằng, mình không bám theo và cảm thấy nhẹ cả người khi tiếng xe của anh lại đi xa dần.

Cám ơn số phận đã ra tay, Chiêu Hà quay lại con đường cũ, chỗ nàng vừa nhảy ra lúc nãy, đứng bất động rất lâu . Nàng cũng chẳng biết nàng đứng đây làm gì ? Cám giác thoát nợ của nàng bây giờ có vẻ như bị hòa trộn với một sự thất vọng kỳ lạ, khi cô thấy thực sự "kẻ lạ mặt" kia đã đi rồi . Anh chẳng màng xuống xe đuổi theo nàng . Nàng mím chặt đôi môi tất giận . Chợt giật mình, cô lại tự rửa thầm chính bản thân mình:

- "Kìa, cái con chiêu Hà kia ! Tại sao đột nhiên mà lại tức giận đến thế kia chứ ? Anh ta bỏ đi như thế, đối với mà chẳng tốt lắm hay sao ? Anh ta chẳng phải loại người để mà tưởng nhớ đâu . Anh ta chỉ mượn mà để đùa vui qua đường thôi mà . Có lẽ mà phải cho rằng : Mà may mắn khi anh ta cắt nụ hôn kia nhanh đến như vậy . Chứ nếu không thì chuyện gì sẽ xảy ra cho mà đây"

Trời vẫn chưa sáng hẳn . Đã sáu giờ sáng, hơn mà ông trời vẫn còn đen thui đen thui . . Cô lần mò tìm nhà của Lam Giang . Cũng lâu lắm rồi, cô không đến thăm nó, chỉ trao đổi qua điện thoại mà thôi.

Cô lầm lũi bước đi với đôi chân trĩu nặng, còn con tim thì như một tảng đá nặng nề . Cô hoang mang nhận thấy đầu óc mình mãi vẫn vương về kẻ lạ mặt đó.

Thông thường, mỗi khi có anh chàng nào giở trò tán tỉnh nàng, thì nàng đều kể cho Tư Thực, hoặc điện thoại kể cho Lam Giang nghe . Cả ba cô đều xem đó là chuyện khôi hài . Cũng đã có lúc nàng đối xử hơi quá đáng với gã si tình đều bị Tư Thực mắng mỏ :

- " Cái con nhỏ kia ! Tao tin rằng rồi có một ngày, mà sẽ bị quả báo thôi " Quả báo hay không thì nàng chưa biết, chứ nếu yêu điên cuồng, yêu mãnh

liệt như Tư Thục đối với Du Nam thì nàng chỉ thấy mệt cả đầu.

Và lạ thay ! Hôm nay, ngồi trước mặt Lam Giang, nàng chẳng kể lấy một lời về kẻ lạ mặt kia, mà đầu óc cứ mãi bần thần . Cho tới khi uống cạn sạch ly nước cam mà Lam Giang làm cho, thì nàng gần như mới thấy lại được chính mình.

Nàng mở lời:

- Sao tao đến đây rồi, mà tao vẫn thấy mày lo lắng mãi vậy, Lam Giang ?

- Lo sao không mày ?

- Chỉ đơn thuần là có mặt cô giúp việc để tiếp một vị giám đốc, chứ chúng ta đâu có sắp xếp một vụ lừa đảo nào đâu mà trông mày cứ như con gà nuốt dây thun thế hả ?

Lam Giang gào lên:

- Phải rồi . Không nuốt dây thun sao được ? Có quá nhiều chuyện phụ thuộc vào buổi viếng thăm này, mày có hiểu hay không hả ? Chuyện thăm quan, tiến chức của Quân Phát có thể chỉ là chuyện đùa của mày . Nhưng đối với tao và anh Quân Phát, thì đó là tất cả đấy.

Chiêu Hà mỉm cười:

- Sống như tao có phải khỏe không ? Ai biểu mày lấy chồng sớm chi cho khổ . Còn con nhỏ Tư Thục nữa.

- Đừng trách bọn tao . Để sau này mày yêu đi, rồi mày sẽ biết

- Tao chẳng thèm yêu . Chẳng tên đàn ông nào làm cho tao rung động ca?

- Câu nói này, tao nghe quen lắm đấy.

Lời nói của Lam Giang đã đánh thức thói cao ngạo của nàng . Bây giờ, nàng mới biết câu nói vừa rồi của nàng là hoàn toàn giả dối

Lam Giang thấy Chiêu Hà đột nhiên thoáng buồn . Tưởng rằng nó đang nghĩ về cha mẹ, nên cô cất tiếng hỏi:

- À ! Hôm rày, cha mẹ mày có...

Chiêu Hà vội vã cắt ngang lời;

- À ! Mày đã chuẩn bị gì chưa vậy ? Mày xem này ! Nhà của mày bê bối quá đấy nhé . Mày đã mua thức ăn gì chưa ? À ! Còn thằng cu Dũng nhà mày đâu rồi ? Còn ông xã mày nữa . "Trời ơi! không biết tao có thể đóng tròn vai con sen cho mày hay không nữa?"

Lam Giang hiểu được tại sao Chiêu Hà lại hỏi ào ào như vậy để không cho nàng kịp trả lời . Nàng chỉ gượng cười và nói khẽ:

- Chiêu Hà ! Tao nghĩ là mày sẽ làm rất tốt
- Từ trước tới giờ, tao chưa làm việc này bao giờ
- Chưa làm không có nghĩa là khi làm sẽ gây ra nhiều sai sót

Chiêu Hà nói:

- Nếu lỡ tao làm sai thì mày cứ nói tại tao mới làm, nên nhiều sai sót
- Đâu được . Tao phải mắng vào mặt mày để lấy uy chứ

Nói xong, Lam Giang ôm lấy bạn và bật cười . Chiêu Hà cũng cười . Chưa có cuộc hội ngộ nào vui như hôm nay.

Bất ngờ, họ kìm hãm tiếng cười lại một cách đột ngột

Chiêu Hà lắng tai nghe tiếng ồn ngoài sân:

- Chết ! Hình như tao nghe tiếng xe hơi, Lam Giang ạ.
- Chết ! Làm anh Quân Phát đưa bọn họ đến đây.
- Sau câu nói, cô vẫn thấy vẻ mặt Chiêu Hà thật bình thản, ung dung ngồi trên ghế salon . Cô la lớn;
- Trời ơi, con sen ! Ai cho phép mày ngồi đây ? Xuống bếp mau lên đồ quý!

Chiêu Hà bật cười và chuồn lẹ .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 4

Tội nghiệp Lam Giang ! Lẽ ra nó không nên lấy một ông chồng ham thăng quan, tiến chức như vậy . Nàng biết Lam Giang, nó cũng có những tham vọng và hoài bão riêng, mà hồi còn học trung học nó từng mơ ước . Nhưng bây giờ, nó hoàn toàn bị trói buộc vào chuyện bếp núc

Nàng còn đang miên man với dòng suy nghĩ, thì Quân Phát bước vào:

- Kìa ! Chiêu Hà ! Bắt đầu từ bây giờ, cô đừng có làm điều gì ngốc nghếch đấy nhé . Trước mắt Vợ Quân, cô không thể đùa giỡn như cô từng đùa với Lam Giang đâu nhé.

Chiêu Hà trợn mắt, phồng đôi má . Trời ơi đất hời ! Chưa gì mà hắn đã tỏ ra dạy đời nàng rồi sao ? Nàng định đốp lại, nhưng nghĩ về Lam Giang, nàng lại im.

Cô bực mình nói:

- Tôi biết rồi mà.

Quân Phát vẫn không giấu đi nét mặt cau có khó chịu . Anh ta nhìn chăm chăm vào Chiêu Hà.

- Lam Giang điên lên hay sao mà bày ra cái chuyện con sen, người ở này khiến bây giờ cho tôi mệt cái thân ?

Chiêu Hà nói thẳng:

- Nó lo cho anh đấy thôi . Anh thừa biết, giám đốc của mình là loại người thế nào mà.

- Tôi biết . Nhưng nếu vợ tôi tìm người khác, thì có lẽ là hay hơn cô đấy . Tôi sợ...

Chiêu Hà hét to:

- Thôi . Đủ rồi nha . Giám đốc của anh là cái thá gì chứ ? Nói cho anh biết, tôi chỉ vì Lam Giang nên mới tới đây thôi đấy . Bọn đàn ông các anh, lúc nào cũng độc quyền, độc đoán, tưởng rằng mình hay lắm sao ? Nếu anh sợ vì tôi mà anh mất cơ hội thăng quan tiến chức, thì ngay bây giờ, anh đi rước người khác vô làm con sen đi.

Lam Giang đột ngột xuất hiện sau bếp với gương mặt hết hoảng:

- Trời ơi ! Hai người làm gì vậy ?

Chiêu Hà nói ngay:

- Đâu có gì

- Nếu vậy thì màymau làm trước giùm tao hai ly cam vắt nhé

Xoay qua nhìn chồng, Lam Giang nói;

- Còn anh nữa, mau ra tiếp khách đi . Sếp Vọng Quân của anh đang chờ kìa.

Quân Phát bước ra cùng vợ, bỏ lại một mình Chiêu Hà với tâm trạng vừa bối rối, vừa tức giận.

Làm vội vài ly cam vắt, đặt lên khay, nàng ung dung bước ra.

Vén tấm màn mây tre, Nàng bước ra phòng khách . Cô nói bằng một giọng hết sức bình tĩnh:

- Nước Cam đây ! Thức ăn cũng đã sẵn sàng.

Và hời hợt, cô dán chặt cặp mắt xuống sàn nhà . Bây giờ, cô chỉ còn cảm thấy duy nhất là một thoáng im lặng đáp lại lời cô . Trời ơi, Tại sao lại như thế . Trái đất này nhỏ bé như vậy sao ? Hẳn là Vọng Quân, là lão giám đốc của Quân Phát hay sao ? Quân Phát được thăng quan, tiến chức hay không là do hẳn à ?

Trong lúc Chiêu Hà đang lúng túng thì ánh mắt của hẳn vẫn nhìn chăm chăm và lạnh lùng vào nàng . Quá choáng váng và trong vài phút, cô như bị, thiêu đốt với ánh mắt ấy.

- Làm gì mà đứng như trời trồng ra thế ? Để nước cam đó cho tôi, và ra đằng ra lo cơm nước, nhanh lên !

Nàng giật nảy mình và giọng nói của Quân Phát vừa thốt lên . Nàng cảm ơn anh ta đã đánh thức nàng kịp thời . Chứ nếu không, hai ly nước cam sẽ không cánh mà bay xuống đất.

Nàng đặt vội ly nước cam xuống bàn dưới sự giúp đỡ của Lam Giang

Nàng vội vã cáo lui, nhưng nàng biết kẻ mặt ấy vẫn theo dõi nàng

- Bây giờ, trông anh ta khác hẳn lúc sáng . Giờ đây, anh vận bộ complet sậm, màu giản dị, càng làm nổi bật vẻ cao sang, quý phái mà giản dị của anh . Nàng chưa từng thấy trên đời, có người đàn ông nào đẹp và hấp dẫn

như thế này . Nhưng bây giờ, trông anh thật lạnh lùng và xa xôi . Một con người cân nhắc từng đường đi nước bước, chớ không có vẻ gì là hành động theo cơn bốc đồng . Trên gương mặt đàn ông của anh, cô không thể tìm thấy một nét nào của niềm đam mê đã dẫn dắt anh tới việc bất ngờ hôn cô sáng nay.

Trong một khoảng thời gian dài còn lại, nàng chẳng làm được một việc gì cả . Nàng ngồi bật xuống nền nhà như kẻ không hồn.

- Mà làm sao vậy, Chiêu Hà ? tại sao mà lại ngồi như thế này ? Bệnh hả ? Mà thấy trong người có sao không ?

- Không sao, không sao . Nhưng... nhưng Lam Giang này !

- Gì thế ?

- Chắc tao không thể giúp mà được rồi.

- Trời ơi ! Mà tính giết tao hả ?

- Không có.

- Giám đốc của Quân Phát vừa hỏi về mà đó.

Bây giờ, nàng chẳng muốn biết kẻ lạ mặt kia hỏi gì về nàng cả . Nàng uể oải, đứng dậy nói:

- Thôi, mà ra trước đây đi, tao sẽ làm cơm và dọn ra ngay đây

Vừa làm, nàng cười, tự trấn an mình:

- "Bình tĩnh, bình tĩnh đi Chiêu Hà ! không có gì mà phải sợ kẻ lạ mặt kia"

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 5

Trong lúc dọn cơm ra bàn, đôi mắt Chiêu Hà bồn chồn len lén liếc về phía anh . Và nàng nhận thấy mắt anh cũng vẫn không rời nàng . Anh quan sát từng cử chỉ, động tác của nàng . Nàng cầu trời cho Vọng Quân không nhận ra nàng, vì lúc ấy trời chưa đủ sáng.

Đĩa gà hấp gừng, món mà anh rất thích được Chiêu Ha đặt lên bàn cuối cùng trước mặt anh.

Đôi tay cô run lẩy bẩy, nhưng cũng cố lấy giọng bình tĩnh, nói:

- Nghe Quân Phát nói, ông rất thích ăn món này . Anh ấy buộc tôi phải làm món này để đãi ông ngày hôm nay đây.

Vọng Quân liếc lên nhìn nàng:

- Cám ơn.

Hai chữ "cám ơn" thoáng nhẹ của anh làm cho nàng run lên . Cảm giác run rẩy lan tỏa khắp cánh tay và xuyên suốt thân thể cô . Để phải gọi là một cơn hoảng loạn . Cảm giác này chưa từng bao giờ có trong cô . Cô cảm thấy sợ hãi, vì đã có người đàn ông tác động mãnh liệt đến cô như vậy

Nàng nhỏ giọng:

- Mời bà dùng, mời ông dùng . Xin mời .. xin mời...

Nói xong, nàng vội vã rút lui, nhưng Vọng Quân đã gọi lại:

- Kìa ! Cô có thể ngồi đây dùng chung mà.

Quân Phát chen vào:

- Anh cứ để cho nó ra sau bếp làm việc . Nó còn nhiều việc phải làm lắm đấy

Vọng Quân chưa kịp chen vào nói tiếng nào, thì đã thấy Chiêu Hà mất hút ra sau

Bà cô khó chịu của Vọng Quân ăn sạch đĩa gà hấp gừng và tấm tắc khen:

- Ngon quá ! Cao lương mỹ vị cũng không bằng món này.

Lam Giang nở mặt:

- Nếu ngon thì bác cứ dùng thêm . Lát nữa, con sẽ bảo cô giúp việc làm

thêm một con cho bác mang về.

- Không cần đâu . Mang về rồi cũng sẽ lại ăn hết . Tôi muốn ở đây một ngày để học cho được cái món này . Khi nào tôi thấy thèm, thì tôi cứ tự làm mà ăn.

Nói xong, bà quay sang Vọng Quân:

- Vọng Quân này ! Con có về thì cứ về, còn cô nếu chưa học xong món này, thì cô sẽ ở mãi nơi này đó.

Thấy vợ chồng Quân Phát im lặng, bà nói:

- Tôi ở lại, chắc không làm phiền hai người chứ ?

Được lấy lòng của cô Vọng Quân thì còn gì hơn . Đây là cơ hội ngàn vàng để Quân Phát thăng quan tiến chức, Lam Giang hồ hởi:

- Trời ơi ! không những bác ở một ngày mà mười ngày hay bao lâu cũng được . Cô gái giúp việc nhà con tuy không có học vấn và cù lằn, nhưng bù lại, cô ấy có tài nấu ăn ngon lắm.

Bà Lam Hăng nghe những lời nói ngọt mật của Lam Giang thì thích thú lắm:

- Được rồi . Nếu vậy thì tôi không khách sáo đâu nhé . Thăng cháu nhà tôi có một trợ lý nhiệt tình thật đấy.

Bữa ăn diễn ra trong bầu không khí thật vui vẻ đối với tất cả mọi người . Riêng Chiêu Hà thì nó chẳng làm dịu đi trạng thái căng thẳng thần kinh của cô tí nào. vài món tráng miệng được nàng khê khàng đặt lên bàn.

Bà Lam Hăng hỏi ngay:

- Kìa ! Tôi phải công nhận cô khéo tay thật đấy . Nấu ăn thì ngon tuyệt . Nè ! Gà cô hầm như thế nào lại mềm thế ?

Chiêu Hà nói:

- Dạ, món này phức tạp . Nếu bác thích, con sẽ ghi ra giấy cho bác

Bà Lam Hăng khoát tay:

- Thôi khỏi . Tôi sẽ ở đây nguyên ngày để học cho được món này . Ôi ! Nếu phải chi cô mà thuộc loại gia đình danh giá có lẽ tôi sẽ cưới cô cho thăng cháu của tôi rồi đấy.

Máu nóng dồn lên cả mặt . Nàng cắn chặt vành môi để nén lại cơn tức giận vì Lam Giang mà thôi:

- Cám ơn bác . Nếu danh giá, cháu nghĩ mình cũng không có phần phước đó đâu

Nói xong, nàng len lén liếc sang Vọng Quân để xem phản ứng của anh ta .
Lạ thay, anh vẫn bình thản như không có gì xảy ra cả.

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 6

- Chiêu Hà ! Cô nhanh chóng dọn dẹp tất cả ra sau bếp và sắp xếp phòng ngủ cho cô Lam Hằng giúp tôi

Giọng nói của Quân Phát trông có vẻ như ra lệnh . Và điều Chiêu Hà hơi hoảng loạn và giật nảy mình là theo lời nói răn như thép ấy, là cái đá lông nheo thật tình tứ của Quân Phát dành cho nàng.

Thật là bất hạnh, Chiêu Hà cảm thấy như có ai đó vừa chứng kiến điều này . Nàng không có gì mờ ám, nhưng hành động vừa rồi của Quân Phát cũng làm cho nàng có cái cảm giác phạm tội . Và đúng như giác quan thứ sáu đã báo cho nàng biết, chính Vọng Quân là người chứng kiến cái liếc mắt đưa tình ấy của Quân Phát . Và nàng nhận thấy rõ nét khinh bỉ hiện trên nét mặt anh . Và nàng đang nghĩ tới những gì xấu xa mà anh gán ghép cho nàng.

- "Một con sen lẳng lơ"

- "Con ả người làm này trèo cao, trặc nết, hư thân"...

Nàng thấy bức tức Quân Phát vô cùng . Nhưng cũng chẳng hiểu tại sao nàng bức Quân Phát thì ít, mà bức Vọng Quân thì nhiều ? Vì anh ta lại có thể đi đến kết luận sai trái về nàng nhanh đến như vậy . Ánh mắt anh ta nhìn nàng đã chứng minh điều đó.

Lại một bữa ăn chiều trôi qua . Bà Lam Hằng vẫn chưa học xong món gà hấp gừng, thế là đêm nay bà phải ở lại . Nhưng dù gì, Chiêu Hà cũng phải tạ Ông và nàng cũng không còn phải xuất hiện trước kẻ lạ mặt đáng ghét kia. Căn nhà bếp tĩnh lặng và ấm cúng cứ như một thiên đường sau cơn giông tố . Thậm chí, Chiêu Hà còn cảm thấy thích thú khi ngồi trước một chồng bát đĩa khổng lồ . Tập trung vào những công việc này còn hơn là cứ lẩn quẩn mãi với những suy tư rắc rối của riêng nàng

Thằng cu Dũng đang ngủ ở phòng bên, đột nhiên khóc thét lên . Nàng chạy sang ẵm nó và bế nó xuống nhà bếp cùng nàng . Thằng bé chưa được hai tuổi, dễ thương đáng để . Nàng ôm chặt nó trong vòng tay vỗ về . Chẳng mấy chốc, cu Dũng ngủ thiếp đi trên vòng tay của nàng . Nàng định đưa nói

trở về phòng ngủ, thì cánh cửa sau bếp bật mở.

Nàng hết cả hồn vía khi có người vội bước vào và đứng sừng sững trước mặt nàng . Nàng nhìn chăm chăm vào kẻ lạ mặt kia . Nàng ghi chặt lấy cu Dững suýt nữa đã làm nó thức dậy . Nàng phải nuốt nước bọt đến hai, ba lần mới cố giọng để thét lên:

- Ông vào đây làm gì ?

- Cô là một người ở mà dám la lớn với tôi như vậy sao ?

Chiêu Hà giật nảy mình . Nàng đã quên mất thân phận của nàng trong vở kịch mà Lam Giang giao phó . Nàng đứng im nhìn anh hồi hận

Vọng Quân đóng cửa lại . Anh chậm rãi tiến về phía bồn rửa chén, mắt vẫn không rời nàng, nói:

- Làm ơn cho tôi xin một ly nước, được chứ ?

- Vâng.

Cô cố gắng một cách vụng về mở tủ để lấy ly . Nhưng Vọng Quân đã nhẹ nhàng đẩy nàng sang một bên và tự tay lấy một cái ly nhỏ.

Vừa liếc xéo về phía cô, anh vừa vặn vòi nước sạch và lấy ly hứng nước.

Chiêu Hà biết chắc chắn một điều rằng anh ta chẳng hề khát nước . Anh chỉ muốn vào để thỏa mãn trí tò mò của anh ta mà thôi . Anh vẫn bình thản như chưa hề quan biết cô, mặc dù cô biết anh biết cô là ai rõ như ban ngày.

Anh hớp một ngụm nước, vẫn nhìn nàng:

Lúc này đây, nàng biết sắc mặt của nàng rất nhợt nhạt, tim đập thành thịch .. tất cả đều do anh ta gây ra.

Anh hất hàm về phía cu Dững đang nằm trên tay nàng và hỏi:

- Con cô à ?

Đôi gò má của chiêu Hà càng thêm nhợt nhạt . Cô cố nén một câu trả lời đầy giận dữ, mà chỉ đơn thuần là một cái lắc đầu . Rồi ít phút sau, nàng lại gật đầu:

- Vâng . Nó là con tôi.

Trước mắt anh ta, nàng chẳng thềm tỏ ra là một cô gái trong trắng, đàng hoàng làm gì . Nàng biết anh đang cho nàng là loại gái hư . Có chồng, có con mà còn đáp lại nụ hôn một cách mãnh liệt với anh ta vào lúc sáng.

- Cô đã ở đây đã lâu chưa ?

- Không.

- Cô có định ở mãi trong ngôi nhà của Quân Phát không ? Anh ta tốt đấy chứ hả ?

Câu nói thật mỉa mai . Nàng đáp lại thật lạnh lùng:

- Tôi không biết.

- Tại sao lại không biết ? Vì tôi trông Quân Phát có cảm tình với cô đấy.

- Đó là việc của anh ta.

- Thế còn cô ? Cô cũng tối lại với anh ta chứ ?

- Xin lỗi anh, cho tôi miễn trả lời câu hỏi này . Đó là chuyện riêng tư của tôi

Đôi môi thì nói lạnh lùng, nhưng ngược lại, đôi mắt thì lạc bước về phía môi anh và cô vội vàng nhìn lên sang chỗ khác . Nàng không nên nhìn, đôi môi ấy bây giờ toàn thốt lên những lời trong tàn nhẫn này sao ? Hoàn toàn trái ngược lúc sáng.

Quân Dũng trở mình, nàng mừng rơn vì đã có cơ để tẩu thoát:

- Xin lỗi ông nha, tôi phải đưa nó về phòng.

Lạ thay ! Cô muốn thoát khỏi anh ta, nhưng khi đặt cu Dũng về phòng là cô vội vã quay ngay trở lại nhà bếp.

Nhưng Vọng Quân không còn ở đó nữa . Anh đã đi rồi.

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 7

Tiến lại bàn nước và nàng hết sức ngạc nhiên . Vọng Quân để chiếc ly trên bàn và bên dưới là tờ năm mươi đô mới cáu . Chiêu Hà cứ nhìn chăm chăm vào tờ năm mươi đô . Tim nàng đập mạnh, đôi má đỏ bừng vì tức giận:

- "Tại sao hẳn ta dám hạ nhục nàng ? Mục đích gì ? Ban bố cho một con ở ư ? Hay trả tiền về nụ hôn lúc sáng ? Hay là vì hẳn ta sợ nàng sẽ kể lại chuyện này với vợ chồng Quân Phát sẽ làm mất đi danh giá và thể diện của một vị giám đốc ? Một vị giám đốc trẻ đi hôn một con ở, một con nhỏ lang thang ngoài đường làm hẳn xấu hổ ? Đây là tiền bịt miệng ử"

Cắn chặt vành môi, Chiêu Hà vò chặt tờ năm mươi đô trong những ngón tay bối rối . Rồi tờ năm mươi đô siết chặt hơn trong lòng bàn tay. Nàng phân vân không biết làm gì với đồng tiền này ? Đốt nó đi ! Không . Cô sẽ giữ lại và tìm cơ hội trả lại cho hẳn ta

Nàng vượt lại tờ tiền cho thẳng và tiếp tục công việc với lòng giận dữ vô bờ

.

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 8

Bàn ăn với những thức ăn nghi ngút khói đã được bày sẵn.

Quân Phát lên tiếng trước khi vừa thấy Chiêu Hà:

- Nè ! Sao lâu thế ? Lại đây ăn, mau đi ! Thức ăn nếu để nguội sẽ không còn ngon nữa đấy.

Chiêu Hà chậm rãi ngồi xuống bàn ăn . Một đĩa trứng ốp lết được để sẵn trước mặt nàng.

Quân Phát hồi thúc:

- Ăn đi Chiêu Hà ! Đích thân tôi xuống bếp làm cho cô đấy . Ăn đi ! Xem thức ăn tôi làm thế nào ?

Thức ăn có vẻ ngon lắm, nhưng nàng ăn không nổi . Nàng cảm thấy nó lạt lẽo làm sao.

Lam Giang bây giờ mới cất tiếng nói:

- Tao cảm ơn mày đã giúp tao nguyên ngày hôm qua . Mày đóng tròn vai lắm . Trước khi ra về, là Lam Hằng và Vọng Quân đều thích thú và có vẻ hài lòng về gia đình của tao . Nếu một ngày nào đó, Quân Phát được thăng chức, tao chắc chắn sẽ không quên ơn của mày đâu.

Chiêu Hà uể oải nói:

- Trời ơi ! Có gì đâu, sao hôm nay trông mày có vẻ khách sáo thế ? Khi nào cần đến sự giúp đỡ của tao, thì mày cứ bảo nha.

- Ừ . À ! Tí nữa thì tao quên rồi . Lẽ ra sáng nay, mày có thể về được rồi... nhưng tao và Quân Phát phải đi dự một lễ khánh thành công ty của Vọng Quân, mà thằng Quân Dũng nhà tao còn nhỏ quá, không thể mang nó theo được . Mày trông hộ nó giúp tao một ngày nhé.

- Được thôi.

- Bây giờ, mày ra siêu thị mua hộ tao tí thức ăn nhé . Để hôm nay ở nhà, mày có muốn ăn gì thì cứ ăn . Và luôn tiện, mua vài hộp sữa cho cu Dũng.

- Từ đây ra siêu thị, có xa lắm không ?

Quân Phát nói ngay:

- Để tôi đưa cô đi cho lệ.

Quay sang vợ, anh nói:

- Em ở nhà lo sửa soạn đi nhé . Bọn đàn bà, con gái các em thường xí xọn còn lâu hơn người ta diễn kịch.

Chiêu Hà vội nói:

- Ồ ! Không đâu Quân Phát . Không cần làm phiền anh như vậy . Anh cứ ở nhà lo thu xếp đi . Tôi đi bộ cũng được mà.

Lam Giang khoát tay:

- Ông xã tao nói đúng đó . Từ đây ra siêu thị không gần lắm đâu, để anh ấy lấy xe chở mà đi.

Chiêu Hà đành im lặng chấp nhận . Chứ quả thật, nàng sợ đi chung với Quân Phát vô cùng .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 9

Chiêu Hà chẳng muốn Quân Phát chở đi tí nào . Nhưng quả thật, nếu bây giờ mà không có anh ta thì nàng không biết phải làm sao.

Vào siêu thị, nàng cảm thấy cái gì cũng thích mua . Mua, thậm chí nàng ăn cả tuần cũng chẳng hết chứ đừng nói chỉ có một ngày . Và có một điều nàng chẳng hiểu là tại sao nàng lại mua thêm hai con gà làm sẵn ướp lạnh ngon tuyệt . Gà hầm gừng nữa chẳng ? Nhưng có ai để mà ăn kia chứ ?

Tay xách, vai mang, thậm chí còn máng cả vào cái cỗ nôn nà của nàng hai con gà chết tiệt ấy.

Nàng đảo mắt một vòng trước cửa siêu thị tìm Quân Phát . Không thấy anh ta đâu cả . Trời ơi ! Vậy mà nàng cứ nghĩ có anh ta đi, nàng sẽ đỡ khâu khâu vác . Ai ngờ bây giờ vừa mới tay, mới chân lại phải mới cả mắt để tìm anh ta . Nàng bực mình, phải rửa thềm:

- "Đồ chết bầm, chết đập, chết trôi!"

Nhìn bên kia đường, bất ngờ nàng hải giận dữ thốt lên:

- Trời ơi !

Trong lúc nàng đang mệt lã toàn thân, tứ chi rã rời và ngay cả cái cổ cũng muốn chầu diêm vương vì hai con gà, thì anh ta đang ung dung tán gái bên công viên đối diện siêu thị.

Cơn giận dữ trào dâng, nhưng nàng cố gắng để ngăn tiếng gọi và âm thầm đứng nép vào trong để quan sát anh ta.

Cô gái anh đang đứng nói chuyện thật đẹp, kiều sa, lộng lẫy . Cách ăn mặc của cô ta cũng không chê vào đâu được . Những kiểu đồ như thế, nàng không ưa mặc, nhưng nàng cũng biết đó là thời trang bây giờ. Này nhé ! Cô ta mặc chiếc quần lửng ngang gối màu hồng nhạt, áo thung lửng ngang lưng cùng màu bó sát cơ thể, khoe những đường cong tuyệt mỹ của cô ta . Cô ta thì nàng chẳng trách làm gì . Còn cái gã Quân Phát kia thì say mê nói chuyện . Anh ta chẳng màng đến việc nàng đã ra hay chưa ? Vì hơn nữa tiếng trôi qua, nàng thấy anh chẳng thèm quay đầu ngó vào cổng siêu thị

một khắc

Không chờ được nữa . nàng sẽ "quy y cõi phật" ngay, nếu đứng thêm một tí tẹo nữa.

Bước ra phía cửa siêu thị, nàng gọi như quát:

- Quân Phát ! Quân Phát !

Vài ba tiếng gọi mới làm anh ta giật mình . Anh vội ngó qua nhìn nàng .

Rồi anh ta nói một vài câu gì đó với cô gái, rồi chạy xe sang đường.

Nhìn thấy Quân Phát, nàng mắng ngay:

- Tôi chưa thấy đàn ông nào nhiều chuyện như anh . Thấy con gái như mèo thấy mỡ.

Quân Phát lấy bớt vài giỏ đồ chất lên giỏ phía trước xe . Vừa làm, anh vừa nói:

- Cô nói thật thừa hết sức . Đàn ông, con trai, nếu mà thấy gái không giống như mèo gặp mỡ thì làm đàn ông cái quái gì kia chứ ?

- Nhưng anh nên nhớ, anh là người đàn ông đã có vợ.

Chiêu Hà nói lớn tiếng đến độ mọi người xung quanh phải đưa mắt nhìn nàng và anh

Quân Phát chẳng nói chẳng rằng, bảo Chiêu Hà ngồi lên xe rồi rồ ga vọt thẳng

Kể từ sau câu nói ấy của Chiêu Hà, suốt đoạn đường về nhà, anh ta chẳng mở miệng nói với nàng dù chỉ một lời . Nét mặt thì lúc nào cũng trầm tư, u uất . Không thể chịu đựng mãi sự im lặng này, rốt cuộc, Chiêu Hà vẫn là người lên tiếng trước:

- Sao, tôi nói không đúng sao mà anh im lặng mãi thế ? Làm thình là đồng tình đấy

Đến lúc này, Quân Phát mới chậm rãi lên tiếng:

- Có ở trong chăn mới biết chăn có rận . Cô là bạn thân của Lam Giang, có lẽ cô cũng hiểu tính cô ấy như thế nào . Thật sự một năm nay, tôi sống với cô ấy chỉ vì cái nghĩa . Còn chữ tình thì như hoàn toàn không có . Một năm nay, cô ấy lúc nào cũng tung vào tai tôi cái điệp khúc nhão nhệch: Quân Phát à ! ANh xem kìa ! Biết bao nhiêu người trẻ như anh mà người ta đã làm đến ông này ông nọ . Còn anh cứ mãi lẩn quẩn với cái chân trợ lý quèn này, anh

không cảm thấy chán hay sao ?

Chiêu Hà quả thật không hài lòng về những điều Lam Giang nói đối với Quân Phát . Cô lên tiếng bênh vực bạn:

- Tất cả cũng vì nó muốn tốt cho anh thôi.

- Cô thật sự nghĩ như vậy à ? Cô có biết đến cảm giác của người đàn ông không ? Khi vợ mình đem mình so sánh với những người đàn ông khác, thì cô nghĩ thế nào ?

Chiêu Hà im lặng, Quân Phát nói tiếp:

- Đêm qua đây, tôi không thể nào ngủ được với cô ấy . Suốt đêm, cô ấy cứ lải nhải: "Trời ơi! Em không ngờ giám đốc Vọng Quân của anh còn trẻ mà lại có tài đến như vậy . Cô nào mà vợ phải anh ấy thì phước ba đời đấy".

Chiêu Hà lại im lặng.

Quân Phát lại ôn tồn nói:

- Thú thật, tôi chỉ muốn mình có cô đơn giản, không ham danh vọng, không cầu kỳ, đua đòi . Cô biết không ? Chính vì cái lối sống học đòi làm trưởng giả, nên cô ấy mới nghĩ ra cái cách mướn cô làm người ở đấy.

Bây giờ, Quân Phát đưa tay ra sau gác nhẹ lên đùi Chiêu Hà:

- Chiêu Hà à ! Tôi thật sự...

Chiêu Hà vội vã hất tay anh ra và nói nhanh:

- Anh nói thật mâu thuẫn .Anh nói anh thích cô vợ đơn giản, không cầu kỳ... Nhưng mới lúc này đây, tôi thấy anh nói chuyện với cô gái thật sự kiêu sa, lộng lẫy.

Quân Phát bật cười lớn:

- Trời ơi ! Cô lầm rồi . Cô ấy là Đông Sa, vợ chưa cưới của Vọng Quân đấy.

Lời nói của Quân Phát như hàng ngàn mũi kim châm nhói vào tim nàng . Nàng như nín thở, đau đau ở tim . Hình như trong lúc này, Quân Phát đang nói với nàng một điều gì đó, nhưng nàng hoàn toàn không thể nghe được . Và cũng đúng lúc này đây, nàng thấy một chiếc xe hơi màu trắng bóng loáng vừa lướt qua nàng . Và Vọng Quân thò đầu ra cửa kính nhìn nàng, và nàng hốt hoảng nhìn lại . Ánh mắt của anh nhìn nàng đầy khinh khi.

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 10

Thời gian còn lại của buổi sáng trôi qua thật phẳng lặng . Chiêu Hà pha cho mình một tách cà phê, rồi ra phòng khách ngồi tán gẫu điện thoại với Tư Thực . Điện thoại xong, cô lại đi quanh quần trong nhà, chẳng biết phải làm gì cho hết cả ngày dài lê thê hôm nay.

Nàng bước ra ngoài, khép cửa cái lại, và đi lên lầu . ngang phòng của Lam Giang . Thấy Quân Dũng nằm trong tư thế không được thoải mái . Nàng bước vào sửa lại thế ngủ cho nó, rồi ngồi thừ ra đó.

Nhìn trên cái tủ cao có mảnh ván bị hư, nàng rủa thầm:

- Cái ông xã của mày thật tệ đó nha, Lam Giang . Cái tủ bị hỏng thế kia mà không đóng lại . Nhưng không sao, tao sẽ thay hẳn làm lại cho mày. Nói là làm . Chiêu Hà đứng dậy và bắt tay vào việc

Chiêu Hà nhắc ghế đầu cao đặt trước tủ và vắt đầu leo lên . Những ngón chân xinh xinh nhón trên chiếc ghế đầu . Chiếc quần soóc bó sát đùi làm rõ rõ bàn chân thon dài, chắc nịch của nàng.

Chiếc quần jean bó ôm sát đùi, làm lộ rõ những bắp thịt căng cứng cuộn cuộn từ đôi chân rất chắc của anh . Chiếc áo thun trắng cổ tròn bỏ ngoài quần, chân đi giày adidas trắng . Trông anh có vẻ bụi bặm làm sao, khác hẳn với vẻ lịch lãm hôm qua . Nhưng dù bất cứ trong phục nào, ở anh vẫn không mất đi vẻ đẹp trang nam tử của anh.

Không cần báo trước hay bóp chuông cổng khi vào . Thấy phòng khách vắng tanh, anh tiến thẳng lên lầu . Ngang phòng Lam Giang, những điều không ngờ lại diễn ra trước mắt anh.

Chiêu Hà đang dùng búa nạy miếng ván tủ lên . Anh không biết nàng đang làm gì.

Anh đứng lại, khoanh tay, tựa đôi vai rộng vào cánh cửa, đứng ngắm hành động của cô người làm khi chủ vắng nhà.

Chiêu Hà vẫn không hề hay biết có người đàn ông đang nhìn mình từ sau lưng . Nàng vẫn nhón gót và cố dùng sức để nạy miếng ván bị hỏng lên.

Vọng Quân vẫn đứng lặng quan sát từng cử chỉ của Chiêu Hà . Và anh cứ tự cười một mình.

Chiêu Hà vẫn vô tư, nàng bực bội kêu lên:

- Trời ơi là trời ! Tại sao lại khó nạy lên như vậy chứ ? Có đàn ông ở đây, hẳn cũng nạy lên không nổi nữa là.

Một nụ cười từ từ nở ra trên vành môi gợi cảm của Vọng Quân . Anh chậm rãi tiếng lại gần chỗ Chiêu Hà:

- Nếu dễ nạy lên thì có phải cô đã khiêng hết đồ của người ta đi rồi phải không ?

Chiêu Hà quay phắt lại . Và hành động thiếu thận trọng ấy đã làm nàng mất thăng bằng . Hốt hoảng, nàng với tay cố bám vào mép tủ, nhưng chẳng được . Chiêu Hà chỉ kịp hét lên một tiếng trước khi ngã nhào xuống.

Không ngờ những lời của mình lại gây ra hiệu quả nghiêm trọng như vậy . Vọng Quân vội lao tới ứng cứu . Hai tay anh dang rộng, vừa kịp đỡ được nàng . Tuy nhiên, Chiêu Hà rơi xuống với một sức mạnh bất ngờ làm cả hai cũng ngã lăn ra sân . Lớp thảm trong phòng đã đỡ bớt cho họ phần nào sự va đập vào nền gạch

Chiêu Hà có vẻ thuận lợi hơn, nhưng toàn thân của cô đã ngã lên người Vọng Quân . Vẫn giữ nguyên tư thế ấy, nàng nhìn trân trân vào đôi mắt đẹp của Vọng Quân . Nụ cười vô tư của cô làm Vọng Quân cảm thấy bực mình, mặc dù tiếng cười trong trẻo thoát ra từ vành môi quyến rũ của cô . Anh đẩy nàng ra để thoát khỏi tình trạng bất ổn của mình.

Động tác của anh không được nhẹ nhàng cho lắm, khiến Chiêu Hà té lăn bò càng ra sàn nhà . Chống một tay ra đằng sau, nàng lồm cồm ngồi dậy nhìn anh giận dữ, đôi mắt đẹp tối sầm lại:

- Khiếp ! Tôi chưa từng thấy tên giám đốc nào mà thô bạo như ông . Nếu không nhờ tấm thảm này thì tôi đã bị bẻ "gáo dừa" vì cú đẩy phũ phàng của ông rồi, ông có biết không ? Bộ Ông nghĩ làm tôi ngã từ trên ghế xuống còn chưa đủ việc cho một buổi sáng ư ? Chắc ông cảm thấy phải hoàn thành chiến tích của mình bằng cách đẩy tôi ngã lăn ra nền nhà một cách thô thiển như thế sao ? Đồ cà chớn không ai bằng.

Vọng Quân phá lên cười một nụ cười thật đẹp, không chút bối rối:

-Tôi cà chớn thì cô cũng thuộc loại .. cà chua đấy . Con gái ăn trộm, vô ý, vô tứ, vụng về bị té mà còn đổ oan cho tôi hả ?

- Tại ông làm tôi chứ ai ?

- Tôi mà làm cô ngã ư ? Đừng có mà đổ lỗi cho người khác vì sự vụng về của mình đấy nhé - Vọng Quân vừa nói, vừa phủi chiếc quần của mình.

Chiêu Hà quắt mắt giận dữ nhìn anh.

Giờ này nàng đã quên đi thân phận của mình:

- Ông nói ai ăn trộm ?

- Ở đây chỉ có tôi với cô, chẳng lẽ tôi nói tôi ? Tôi thừa tiền thừa bạc, tôi đâu cần phải cạy tú người ta khi chủ đi vắng chứ . Chỉ có những người làm công như cô mới làm việc đó.

Chiêu Hà uất ức mà chẳng nói được gì, vì rõ ràng anh ta đang thấy nàng cạy tú . Thật tình nàng muốn cạy nó lên, rồi đóng lại cho đẹp thôi . Nàng chống chế nói:

- Ông vào nhà người ta mà không bấm chuông, gõ cửa, ông mới là kẻ đáng ngờ đó . Người gì đâu mà thô lỗ.

Chẳng màng đến lời rửa của chiêu Hà, anh chia tay ra cho nàng bám lấy.

Không chần chừ, nàng liếc nhìn Vọng Quân một. Cách sắc lẹm rồi bám lấy tay anh . Và chỉ trong tích tắc, nàng thấy mình nằm gọn trong vòng ôm mạnh mẽ của anh . Ánh mắt anh xoắn lấy đôi mắt đẹp của nàng và môi anh đang kề gần môi nàng . Nàng tưởng chừng như mình không chịu nổi sức hấp dẫn rất đàn ông của anh . Không được . Không để cho hắn muốn làm gì nàng thì làm . Hắn đã có người yêu, nàng không thể làm thú tiêu khiển cho hắn . Cuối cùng, lý trí đã chiến thắng con tim . Nàng đẩy tay vào bộ ngực rắn chắc của anh :

- Buông tôi ra ! Đồ chết bầm

- Miệng lưỡi cô chanh chua quá đấy, cô bé . Nhưng không sao, tôi sẽ làm cho nó ngọt ngào lại ngay.

Dứt lời, nhanh như cắt, anh ghì chặt lấy khuôn mặt của nàng, tách hai làn môi của nàng ra và rót vào đó sự dịu ngọt đúng như lời anh đã nói . Nụ hôn của anh thật đắm thắm, dịu dàng, không giống như con người của anh . Đây là lần thứ hai Chiêu Hà mất tự chủ trước người đàn ông xa lạ này . Nàng

đắm đuối trong nụ hôn anh trao nàng không còn sức để kháng cự nữa.

Bất ngờ, anh cũng đẩy nàng ra như lần trước:

- Đủ rồi.

Chiêu Hà thật xấu hổ sau phút giây bình tĩnh trở lại . Nàng cố che lấp sự xấu hổ, bằng cách đưa tay tát cho anh một cái thật mạnh và hét:

- Đồ bỉ ổi ! Vô liêm sỉ ! Đồ... đồ...

Vọng Quân chẳng nói gì . Anh lấy tay xoa nhẹ đôi gò má và miệng vẫn cứ cười . Vậy mà nàng cứ tưởng nàng sẽ lãnh lại một cái tát tai của anh chứ chẳng thôi.

Vọng Quân bình thản:

- Này, cô giúp việc kia ! Tôi không hề mong đợi sự cứu giúp kịp thời, tôi lại được trả ơn bằng những lời rửa của cô như thế đâu ,

- Cứu giúp ư ? Thưa ông giám đốc, ông đã làm tôi ngã, lại còn xô đẩy tôi một cách thô bạo, rồi còn buông những lời xúc phạm đến cá nhân tôi . Nhưng tôi vì chủ của tôi, tôi sẽ không phí thời gian tranh cãi với ông đâu, thưa ông.

Vọng Quân nói nhanh:

- Thật chứ ? Có thật tình là cô không muốn nói chuyện với tôi không ?

- Không sai chút nào ?

- Cô thật là thiếu công bằng đấy, cô bé ạ . Cô kể toàn là chuyện xấu về tôi . Này nhé ! Nào là tôi làm cô bị té, nào là xô cô ngã, rồi nhục mạ cá nhân... còn những điều xấu xa của cô và cái tốt của tôi, sao không thấy cô kể chứ ?

- Ông có gì tốt chứ ?

- Có chứ . Cái thân của cô nặng như vậy . Nguyên khối thịt như thế khi té xuống vẫn còn chễm chệ trên người tôi, sao cô không nói ? Rồi ai chở cô từ thành phố lên đây ? Ai đã ban cho cô những nụ hôn tình tứ thế kia, hả ? Cô không cảm ơn mà còn trách ngược lại tôi nữa hả ?

- Ông...

Vọng Quân cắt ngang lời:

- Cô trẻ con lắm.

- Mặc tôi ! Không cần ông quan tâm.

- Vậy hả ? Nhưng tôi có quan tâm cô bao giờ ? Tôi đâu có thời gian làm

việc đó chứ

Ông giỏi lắm ! Rồi ông sẽ hối hận về những việc mà ông đã gây ra cho tôi hôm nay?

- Không hối hận tí nào cả ?

- Ông chống mắt mà xem

- Đương nhiên rồi . Tôi có hai mắt, không chống lên xem thì để làm gì, hả cô bé ? Nhưng nhớ, đừng có trả thù bằng cách là đem lòng yêu tôi đấy nhé . Tôi sẽ chẳng bao giờ yêu cô đâu

- Yêu ông à ? Đừng có hòng.

Vọng Quân lắc đầu:

- Tôi không ngờ trợ lý của tôi lại thuê một người ở như vậy ? Nếu là tôi, thì tôi sẽ tống cổ cô ra khỏi nhà từ lâu rồi.

Nói xong, anh lẳng lặng bước xuống lầu.

Chiêu Hà nhìn theo bóng dáng người đàn ông xa lạ khuất dần mà không hiểu mình đang nghĩ gì ? Trời ơi ! Chiêu Hà ! Mi đang làm sao vậy ? Mi đang làm sao vậy Chiêu Hà ?

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 11

Xách va li nhỏ rời khỏi chung cư đô Thành mà lòng Chiêu Hà nặng trĩu, buồn đau . Lời nói của Lam Giang lai vãng vãng bên tai:

- "Trời ơi ! Mà đi sớm quá, lỡ sếp của Quân Phát lại thì tao chẳng biết phải làm sao ?"

Lúc đó, nàng nhớ như in nàng đã nói với Lam Giang rằng:

-" Mà cứ nói với hăn rằng: Tao hư quá ! Ăn trộm, ăn cắp vàng bạc gì của mà đi đó, nên mà quyết định tống cổ tao ra khỏi nhà " .

Thật ra nàng đi là giải pháp tốt nhất , mặc dù nàng muốn ở lại để có thể gặp anh ta . Biết rằng đi là mất tất cả, là mãi mãi không bao giờ gặp lại kẻ lạ mặt đáng ghét kia . Trời ơi ! Tại sao anh ta chẳng bao giờ thềm mềm mỏng với nàng một câu kia chứ ? Nàng đáng ghét lắm hay sao ?

Thôi ! Nhưng dù sao, ra đi là giải pháp tốt nhất để giữ được tình bạn giữa nàng là Lam Giang lâu bền, vì nàng không thể tin Quân Phát cho lắm.

Giờ đây, cô chỉ muốn mau trở về nhà và tâm sự với Tư Thực nghe về hai ngày vắng nhà của mình.

Thời tiết lại trở nên tồi tệ . Chiêu Hà rùng mình vì những cơn gió lạnh vừa thổi tới về phía cô . Gió mạnh như bão táp làm thổi tung cả tóc vào mắt cô, làm rơi cả quai đeo của chiếc túi xách to.

Thêm vào đó, nàng cảm thấy lúng túng khi có một chiếc xe hơi màu trắng bóng loáng quen thuộc đang từ từ cặp sát bên cạnh mình . không thể tin được . Cô chăm chăm nhìn anh lạnh lùng

Anh mở tung cánh cửa về phía cô:

- Xin chào.

Anh nói và liếc nhanh từ khuôn mặt cô tới chiếc va li nơi chân cô

Chiêu Hà đáp lại, giọng lạnh tanh:

- Xin chào . Ông vẫn thường la cà ngoài đường như thế này sao ?

Anh chẳng trả lời mà hỏi lại đột ngột:

- Cô đi đâu thế ? Có phải bị đuổi việc rồi không ? Hay định đi nghỉ mát ở

đâu nữa ?

Nàng đã thua cuộc . Nàng không đủ sức để chống chọi lại kẻ lạ mặt kia:

- Ông đang đỗ xe trên đường cấm kìa, thưa ông.

Vọng Quân hồi thúc:

- Thế còn chần chừ gì nữa ? Cô mau lên xe đi chứ ! Nếu không, cô phải chịu trách nhiệm khi tôi bị phạt đấy.

Bản tính ngang ngược biết đâu mất, cô ngoan ngoãn bước lên xe anh như con mèo con.

Anh hỏi ngay:

- Cô còn chưa trả lời tôi, cô đi đâu với cái va li này ? Nếu tôi không lầm, lần trước khi tới đây cô đâu có mang nó . Chỉ mang mỗi chiếc giỏ xách thôi mà.

Nàng không còn nặng lời với anh như trước nữa:

- Ý anh muốn nói rằng: Tôi đã ăn trộm của nhà Lam Giang chứ gì ? Anh có muốn xem tôi đựng thứ gì trong va li không ?

- Tôi không muốn thế.

- Tôi phải đi.

- Cặp lông mày của anh nhíu lên dữ dội:

- Đi ư ?

- Tôi bị đuổi.

Anh hỏi:

- Tại sao ?

Nàng không biết sẽ phải trả lời như thế nào . Nàng nói chống chế:

- Tôi không thể nói chuyện riêng tư của tôi, cũng như của gia đình anh Quân Phát.

Chữ "anh" nàng vô tình đã diễn tả quá ngọt ngào, khiến Vọng Quân nhìn nàng bằng đôi mắt nghi ngờ . Nàng thừa biết anh đang nghĩ gì . Bởi vì chính anh hai lần bắt gặp nàng và Quân Phát kia mà.

Bất ngờ, anh túm chặt lấy tay cô:

- Tôi không muốn biết về gia đình của Quân Phát, mà tôi chỉ muốn biết về cô.

Nàng cũng chẳng thể nào hiểu nổi tại sao đột nhiên anh ta lại giận dữ đến

như vậy ? Nàng lâm bầm :

- Xin lỗi, tôi không thể.
- Thôi được, tôi không ép cô.
- Cho tôi xuống.
- Chưa được . Tôi đang đói bụng, nhưng rất ghét phải ngồi ăn một mình . Cô ăn với tôi chứ ? Ăn xong, tôi sẽ đưa cô đi.

Chiêu Hà hết hoảng:

- Anh định đưa tôi đi đâu ?
- Làm sao tôi biết được ? Cô đâu nói cho tôi biết . Tôi chỉ muốn đưa cô đến nơi cô cần đến.
- Anh chỉ cần đưa tôi đến công viên mà cách đây hai hôm, tôi đã gặp anh.
- Cô sống ở đó à ?
- Vâng.
- Nơi thành đô có vẻ náo nhiệt nhỉ ?
- Vâng.
- Cô sẽ không bao giờ tránh khỏi sự quyến rũ của đô thành.
- Vâng.

Anh bật cười:

- Hình như cô không còn gì để trả lời tôi, ngoài chữ "vâng" chết tiệt ấy hay sao ?

Chiêu Hà quay sang nhìn anh:

- Kìa ! Chẳng phải anh vừa nói rằng: anh đói bụng lắm hay sao ? Sao anh không chạy nhanh lên một tí mà cứ chạy tà tà và nói nhảm những chuyện không đâu vào đâu thế ?
- Ồ ! Bởi vì tôi chẳng muốn vào bệnh viện trước khi vào quán ăn đâu . Nè ! Cô thích ăn gì.
- Tôi thuộc tuýp phụ nữ "thực như hổ" đấy . Vì thế, anh cứ ghé quán nào anh thích.

Vọng Quân mỉm cười và cho xe lao nhanh về phía trước.

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 12

Tại một nhà hàng nổi ven sông, Chiêu Hà đưa đôi mắt buồn bã dỗi vào khoảng không gian vô định . Cảnh đẹp giờ đây không khiến cô bận tâm nữa . Trước mắt cô, mặt nước đen ngòm phẳng lặng . Cô ước mong sao cuộc sống của mình cũng bình yên và phẳng lặng như thế . Nhưng rõ ràng định mệnh như cố tình đùa cợt với cô . Cô phải lấy lý trí để thống trị con tim của mình, một việc làm không phải dễ dàng với cô trong lúc này . Cô tự tay rót cho mình một cốc rượu vang và ực nhanh . Chai sâm banh trên bàn mà Vọng Quân vừa gọi ra, có lẽ dành cho anh đã vơi đi một nửa.

Người ta thường nói: "Lấy rượu giải sầu", không biết có đáng hay không ? Nhưng chưa bao giờ Chiêu Hà lại cảm thấy mình uống được nhiều rượu như hôm nay . Chậm rãi nhấp một ngụm nữa .Men rượu cay nồng, đắng chát khiến Chiêu Hà cảm thấy buồn nôn.

Từng cơn gió thổi qua lạnh buốt . Chiêu Hà áp hai bàn tay bó nhỏ lên đôi má lạnh giá của mình . Đột nhiên, cô cảm thấy cô độc, cô độc một cách lạ lùng . Cô thật sự cần một điểm tựa, một sự chở che . Nhưng... tất cả là do mi chuốc lấy mà thôi . Mi tự lao vào cái vòng cô độc này.

- Cô tính uống rượu trừ cơn hay sao, hả Chiêu Hà ?

Tiếng nói Vọng Quân vang lên, kéo Chiêu Hà rời khỏi trạng thái suy tư . Nàng giật nảy mình và vội vàng đưa tay cầm lấy ly rượu, rồi ực một hơi cạn sạch

Vọng Quân chăm chú nhìn nàng và mỉm cười:

- Tôi chưa thấy một người con gái nào như cô đấy, Chiêu Hà.

Nghĩ rằng anh ta đang mỉa mai mình . Chiêu Hà hất mặt, lạnh lùng đáp trả:

- Người như tôi thì thế nào ? Hư lắm chứ gì ? Nghèo khổ, nhậu nhẹt, ăn trộm , lông bông... ừ, người con gái như tôi là vậy đó . Ông có tìm khắp cả thế gian này cũng không tìm ra một cô gái hư đốn như tôi đâu.

Anh chẳng nói gì, mà chỉ mỉm cười trước sự giận dữ đột ngột của nàng:

-Thôi, đừng giận dữ, xấu lắm . Tôi chẳng thích gương mặt này của cô đâu .

Nào ! Ăn đi . Thức ăn để nguội sẽ không ngon đâu đấy.

- Lời nói của anh đã đánh thức bao tử đang ngủ quên trong giận dữ của nàng

Nhìn lên bàn ăn .. Ôi ! Cái lẩu Thái Lan đang nghi ngút tỏa khói thơm lừng . Bên cạnh là một đĩa hải sản tươi sống, một đĩa rau, cà tươi rói, và thêm một đĩa gà luộc . Ôi ! Thức ăn nhiều quá ! Trông mới tuyệt làm sao.

Chẳng nói chẳng rằng, nàng đưa tay bóc một cọng xà lách cho vào miệng . Tiếp theo là một miếng cà chua và một khoanh gà luộc.

Nàng ăn mà chẳng thèm để ý việc anh đang tròn mắt ngạc nhiên nhìn nàng. Để cho nàng tự nhiên, anh gợi ý bắt chuyện:

- Tại sao cô không tìm một việc làm gì đó thích hợp với cô hơn ?

Với tay bóc một miếng thịt gà luộc nữa cho vào miệng, vừa ăn, nàng vừa nhóp nhép nói:

- Không có trình độ văn hóa.

- Cô học tới lớp mấy ?

- Lớp hai

- Ồ!

- Sao lại ồ ! Chưa thấy con nhỏ nào học ngu như tôi chứ gì ?

- Không có.

- Vậy là sao ?

- Nghĩa là tôi đang cần một người làm có học vấn kém như thế.

- Lạ thật đấy !

- Có gì đâu mà lạ ? Học vấn kém thì mình càng dễ sai, dễ biểu chứ có gì đâu . Thậm chí dễ mắng chửi nữa cơ đấy.

- Tôi không làm thư ký được đâu.

- Tôi có nói là cô làm thư ký bao giờ ? Tôi đang cần một người làm vệ sinh công sở . Những công việc như thế, không cần học vấn cao lắm đâu . Nếu cô không thích công việc đó, thì tôi sẽ bố thí cho cô một công việc khác

- Việc gì vậy ?

- Cô chỉ cần đứng nghiêm như pho tượng trước cửa phòng làm việc của tôi . Khách ra vô cô chỉ cần cúi đầu chào họ, bất kể họ là ai.

Bây giờ cảm thấy no nê, nàng mới ngừng ăn và ngược mặt nhìn ông:

- Ông quá đáng lắm đấy.

Vọng Quân cười và chăm chú nhìn cô . Nàng vô cùng ngạc nhiên vì thấy anh nhìn nàng với đôi mắt nhiều biến đổi

- Vọng Quân ! Sao anh... Ông không ăn đi ? Sao ông cứ nhìn tôi mãi thế ?

Vọng Quân trả lời mà mắt không rời cô:

- Tôi thích nhìn cô ăn, tôi cảm thấy no rồi

Vọng Quân đưa thêm một miếng gà đến gần chén của Chiêu Hà:

- Cô ráng ăn một tí nữa nhé . Chắc cô chưa no đâu mà.

Chiêu Hà không từ chối . Nàng thân nhiên bốc miếng gà cho vào miệng và nhai một cách ngon lành, rồi lắc đầu, nói:

- Tôi no lắm rồi . Ông đừng ép tôi ăn nữa . Bao tử tôi sắp nổ tung rồi đây nè Vọng Quân mỉm cười, anh khẽ nói, giọng ấm áp:

- Nếu bao tử của cô mà không nổ thì mới là chuyện lạ đó . Miếng phao cau gà cuối cùng còn sót lại trên bàn mà cô còn nhai không từ chối nữa mà.

- Anh muốn gây sự với tôi rồi . Ý anh muốn nói là tôi tham ăn chứ gì ?

Vọng Quân ngã người ra thành ghế . Anh uống một ngụm sâm banh rồi khẽ nói:

- Tôi vốn thường đi ăn với các cô gái, nhưng không mấy khi gặp được người thích ăn như cô, dường như cô có tâm hồn ăn uống rất mãnh liệt.

Chiêu Hà lấy tay xoa bụng, ngã người ra ghế với vẻ no nê:

- Ông tiếc tiền, ông ân hận đã mời tôi đi ăn chứ gì ? Tôi đã nói với ông rồi, tôi không phải loại phụ nữ "thực như miêu" mà.

- Vậy là cô thuộc tuýp phụ nữ "thực như hổ".

Lạ thay ! Nàng không còn giận dữ mà chỉ mỉm cười:

- Ông muốn tôi ăn uống dài các hơn sao ? Nội tôi thường dặn : Hãy làm theo cảm hứng thì tốt hơn . Bởi đó là bản chất thật của chúng ta.

Vọng Quân gật đầu, vẻ trang nghiêm:

- Nghe cô nói, thì có vẻ cô thương nội cô lắm.

- Phải . Nhưng nội tôi đã mất , còn ba mẹ tôi thì...

Nàng bỏ lửng câu nói khiến Vọng Quân thắc mắc, hỏi dồn:

- Ba, mẹ cô thì sao?

Nét mặt Chiêu Hà thoáng buồn:

- Tôi muốn về... không còn sớm nữa đâu . Cám ơn anh vì bữa ăn hôm nay
- Có gì đâu . Tôi tiếp tục đưa cô về nhé
- Nàng nhìn anh rồi gật đầu thay cho câu trả lời .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 13

Họ rời bàn ăn, đứng dậy cùng bước ra . Vọng Quân cho xe chạy về phía bờ sông, trong những ngày cuối hè ở đây, hầu như không có ai cả.

Trời đã gần tối, ráng chiều chạng vạng làm tăng thêm vẻ đẹp dịu dàng của một nước lung linh . Những cơn gió đùa trên cành lá và dòng sông trở nên mênh mông, hiền hoà, thơ mộng . Tâm hồn Chiêu Hà chợt ấm lại . Nàng lại mỉm cười cho giây phút mong manh của chính mình

Chiêu Hà đã tháo giày bỏ vào trong xe Vọng Quân và bảo anh cũng làm như vậy . Họ sóng bước bên nhau từ từ đi dọc bờ sông

- Anh đang nghĩ gì thế, Vọng Quân ?

Chiêu Hà lên tiếng khi thấy anh đã im lặng khá lâu và đôi mắt có vẻ trầm tư khó hiểu.

- Tôi đang nghĩ về cô đấy

- Nghĩ về tôi ?

- Phải.

- Thế, thật lòng mà nói, anh thấy tôi thế nào ?

- Xinh đẹp, nấu ăn ngon.

- Nhưng đó chắc chắn không phải là mẫu phụ nữ anh chọn làm vợ , có đúng không ?

Câu hỏi thốt khỏi đôi môi, nàng mới cảm thấy ân hận . Nàng cũng chẳng hiểu tại sao nàng lại hỏi một câu trơ trẽn đến như vậy ?

Anh trả lời:

- Tôi lớn lên nhờ cô Lam Hằng, và có được ngày hôm nay cũng nhờ cô ấy . Cô ấy muốn tôi có vợ danh giá và cô ấy cũng làm tiền cho sự tiến thân của tôi

Câu trả lời thẳng thắn của anh làm nàng đau đớn vô cùng . Nàng có cảm giác như có ai đó vừa đẩy nàng xuống một vực sâu thăm thẳm.

Thấy nàng im lặng, anh nói tiếp:

- Có thể cô không phải tuýp nữ mà tôi chọn, nhưng cô là tuýp của nhiều

người lắm đấy.

Chiêu Hà biết anh muốn ám chỉ ai . Bởi vì anh đã thấy Quân Phát đá lông nheo tình tứ với nàng kia mà.

- Vậy anh sẽ chọn vợ cho việc thăng tiến của anh hơn là anh yêu cô ta ?

- Có lẽ thế.

Nàng im lặng . Vậy là tất cả nụ hôn mà anh trao cho nàng chỉ là một sự đùa cợt qua đường, không hề có tí rung động . Anh đã đùa cợt trên tình cảm của nàng . Nàng muốn khóc, nhưng không làm sao khóc được.

- Sống không có tình cảm, tình yêu mà anh có thể sống được sao ?

- Tình yêu ? Tình cảm ư ?

- Tôi tin rồi sẽ có một ngày nào đó, có người phụ nữa sẽ khiến anh phải biết khóc biết tình yêu, tình cảm là gì

- Vậy ư ?

- Nếu anh cưới vợ mà không yêu, sao anh không cưới đi ? Hẳn anh đã đến tuổi lập gia đình rồi còn gì ?

- Ba mươi ba, cái tuổi đó chẳng có gì là trọng đại cả . Tôi lúc nào cũng bận rộn, và có lẽ vì thế mà tôi chưa lấy vợ . À ! Nhưng mà chuyện hôn nhân của tôi, chẳng có liên quan gì tới cô đâu

Lạ thay ! Chiêu Hà chẳng hề tự ái vì câu ấy mà hỏi tiếp:

- Anh đã suy nghĩ tới cô gái nào chưa ?

Anh quan sát khuôn mặt của nàng và trả lời:

- Vài ba người gì đó . Nhưng tôi vẫn chưa có quyết định rõ ràng

- Và anh nghĩ rằng: việc các cô ấy chấp nhận khi anh quyết định là lẽ đương nhiên ?

- Cũng có thể cô ta không ưa tôi lắm chứ

Bất chợt, anh đứng lại và quay sang nhìn nàng:

- Nè ! Cô hỏi về tôi hơi nhiều đấy nhé . Còn cô thì sao ?

- Tôi à ? Tôi thì muốn đi về ngay thôi

- Được thôi . Cô đứng đây đợi tôi . Tôi lấy xe đến đây đón cô

Nàng mím môi tức giận vì anh đã đồng ý lời đề nghị ra về của nàng một cách nhanh chóng đến như vậy.

Rõ ràng anh chẳng có chút luyến lưu gì cái phút giây này . Phút giây mà

nàng cảm thấy hạnh phúc nhất trong cuộc đời .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 14

Vọng Quân cho xe lướt thật nhanh trên xa lộ vắng người . Trời đã vào đêm, đường phố im ắng lạ thường . Lâu lâu, chỉ còn vài chiếc xe phóng vọt qua một cách hối hả :

- Anh làm gì mà chạy nhanh thế hả ?

Vọng Quân đáp cộc lốc:

- Tôi đưa cô về nhà và ra khỏi cuộc đời của tôi nhanh chóng nào hay chóng nấy.

Chiêu Hà liếc nhìn sang anh và ngạc nhiên khi thấy gương mặt của anh thật xa cách.

Anh không nói thêm một lời nào nữa cho tới khi chiếc xe dừng lại ngay công viên, nơi anh đã gặp cô hôm kia

Chiêu Hà bước xuống xe . Cô đứng lặng thật lâu và ngược mắt nhìn trời đêm nay . Trên bầu trời, trăng đã mất và sao cũng hiếm hơn mọi khi.

Anh cũng bước xuống xe, đến bên cạnh nàng, anh hỏi:

- Cô sống ở đâu ?

Nàng chỉ tay về phía con hẻm nhỏ đang ở trước mặt và khẽ nói:

- Đằng kia.

- Tôi đưa cô đến đó.

- Không cần đâu.

- Tôi bảo tôi đưa cô về.

Nàng im lặng không chống đối và lặng lẽ bước đi trước . Anh để xe sát vào công viên rồi thả bộ theo nàng.

- Đưa va ly đây, tôi xách hộ cho.

- Cám ơn ông, tôi xách được.

- Đừng có cứng đầu như thế . Nào ! Bây giờ hãy dẫn đường đi.

Anh vừa đi vừa liếc nhìn những căn nhà lụp xụp nằm trong con hẻm lầy lội.

Nàng nói:

- Con đường này vào mùa mưa là vậy đó . Tôi bảo anh không nên vào đây mà

- Tôi khuyên cô nên tìm nơi khác mà ở . Tôi có cảm giác .. con hẻm này phức tạp quá.

- Tại anh cao sang quá, nên nghĩ vậy thôi . Tôi sống từ nào giờ có bị gì đâu
Anh né một vũng sình rồi nói:

- Cô sống với ai ?

- Một người bạn.

- Bạn trai à ?

- Không phải . Bạn gái.

- Vậy mà tôi nghĩ...

- Tôi biết anh nghĩ gì rồi . Trong đầu của anh, tôi chẳng có một cái gì đẹp đẽ cả đâu.

Đã đến nhà, Chiêu Hà lấy chìa khóa từ trong túi xách và tra vào ổ.

Chiêu Hà dọ dẫm mở khóa trong khi Vọng Quân chờ đợi với một sự nôn nóng.

Cánh cửa mở tung, Chiêu Hà quay người lại và khẽ nói:

- Cám ơn anh

- Bạn cô có ở nhà hả ?

Lời nói của anh làm nàng giật mình . Nàng lại quay đầu ngó vào . Trong nhà Tư Thục và Du Nam đang ôm hôn nhau.

Cô thẹn cả người, nàng vội nói:

- Anh về đi.

Anh nhìn nàng và bước đi, chẳng nói một lời . Cảnh tượng vừa rồi của Tư Thục và Du Nam hiện ra trước mặt anh cũng ít nhiều khiến anh nghĩ xấu về nàng.

Chiêu Hà cảm thấy má nàng đỏ bừng vì thẹn . Nửa mắt nhìn Tư Thục, nửa mắt nhìn theo bóng dáng Vọng Quân đang khuất dần.

Tư Thục vội vàng đẩy Du Nam sang một bên, thẹn thùng nhìn Chiêu Hà và lúng túng nói:

- Tao không nghĩ là mày về, Chiêu Hà à . Sao mày lại về khuya thế này hả ?
sao mày không điện thoại để tao ra ga đón ?

Chiêu Hà nghe thấy tiếng bước chân sau lưng cô . Tiếng bước chân dừng lại, rồi tiếp tục đi . Có phải Vọng Quân nán lại để nghe câu chuyện của cô và Tư Thục ?

Cách tượng hôn hít này của Du Nam và Tư Thục không phải là cảnh tượng này gặp lần đầu . Nàng đã quá quen với sự tự nhiên như Tây của họ . Nhưng sao hôm nay, cảnh tượng này diễn ra trước mắt Vọng Quân, nàng bỗng cảm thấy ghét Tư Thục vô cùng.

Nàng đáp cộc lốc:

- Không cần mày đón.

- Kìa ! Làm gì mà mày đổ quạu với tao thế hả ?

Đứng dậy, tiếng lại gần Chiêu Hà , Tư Thục vỗ vai, hỏi:

- Ô ! Cái anh chàng đẹp trai kia là ai thế hả ?

Liếc sang nhìn Du Nam, Chiêu Hà im lặng không trả lời . Hiểu ý bạn, Tư Thục nói với Du Nam:

- Anh về đi . Ngày mai, em sẽ sang anh sớm.

Du Nam lững thững bước đi mà không quên nhìn Chiêu Hà bằng đôi mắt không chút thiện cảm . Đôi mắt như muốn nói với Chiêu Hà rằng : "Cô coi chừng tôi đấy".

Khi Du Nam đã khuất hẳn . Tư Thục mới lặp lại câu hỏi:

- Ê ! Là ai vậy hả ?

- Là gã lái xe ôm.

Tư Thục xuýt xoa:

- Trời ơi ! Mày cũng biết lựa xe ôm đi quá vậy ?

Nàng buồn bã:

- Thôi, tao đi ngủ đây . Tao mệt quá.

- Tư Thục cũng hơi ngạc nhiên với thái độ của Chiêu Hà . Nhưng cô cũng chẳng kịp hỏi, vì Chiêu Hà đã bước vội vào trong .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 15

Kể từ ngày gặp Vọng Quân, Chiêu Hà không thể nào xua đuổi hình ảnh của anh ra khỏi tâm khảm . Lúc nào, nàng cũng nghĩ về anh . Hình ảnh của anh với khuôn mặt khinh bỉ khi chứng kiến Tư Thục và Du Nam, rồi với khuôn mặt đầy cảm xúc khi hôn nàng . Khuôn mặt vô tư hóm hỉnh khi nhìn nàng ăn, khuôn mặt trầm tư khi nói về người vợ tương lai của anh , người mà phải cùng anh tạo dựng sự thăng tiến

Nàng biết việc gặp lại Vọng Quân là một chuyện mơ hồ, viễn vông . Ấy thế mà ngày nào, nàng cũng hy vọng anh sẽ quay lại đây tìm nàng

Một ngày .. hai ngày .. rồi cũng âm thầm lặng lẽ trôi qua . Bây giờ là hơn mười ngày rồi . Ấy vậy mà nàng tưởng như mười thế kỷ vậy . Ôi ! Sao mà dài thế ?

Những tia nắng vàng óng ả xuyên qua khung cửa, báo hiệu một ngày mới đẹp trời . Nhưng Chiêu Hà chẳng buồn ra ngoài, mặt dù nàng biết ra ngoài có thể làm cho nàng thôi nghĩ về anh.

Chuông điện thoại reo . Có lẽ là Tư Thục hay Lam Giang điện cho nàng . Nhắc ông nghe và cô giật nảy mình, tim đập loạn xạ khi nhận ra ngày giọng nói bên kia ngay đầu dây là của Vọng Quân.

- Chiêu Hà đấy hả ? Tôi là Vọng Quân đây.

Cô lắp bắp sau một hồi i lặng tới tức thở:

- Ơ... Ơ... Ông... đấy hả . Vọng Quân ?

Vọng Quân hỏi cộc lốc:

- Cô có bận gì chiều nay không ?

- Không.

- Thế đi ăn sáng với tôi đi . Khoảng một giờ nữa, tôi đến đón cô có được không ?

- Nếu anh thích.

Chiêu Hà để rơi ống nghe, rồi ngồi phệt xuống đất nhìn chăm chăm vào nó . Trời ơi ! Tại sao nàng lại đồng ý đi chơi với anh ta nhanh đến như vậy ?

Cô không có chút lòng tự trọng nào sao ? Tại sao đột nhiên anh ta lại muốn gặp nàng kia chứ ? Anh ta đã có Đông Sa rồi kia mà ? Hay là anh ta muốn đùa với nàng thêm một lần nữa ? Vả lại, anh ta là người đàn ông việc cộc lốc đến mức thô lỗ kia mà.

Nhưng mặc kệ anh ta như thế nào, chỉ cần biết rằng : một tiếng nữa, nàng sẽ ở cạnh anh để thỏa lòng mong nhớ.

Mở tủ quần áo, nàng đứng ngắm nghía thật lâu . Nàng không biết phải mặc đồ gì cho đẹp . Mặc vào, thay ra, rồi lại mặc vào... Gần hơn một tiếng đồng hồ, nàng không chọn được bộ đồ nào cả . Rồi nàng chợt nhớ có lần anh nói anh thích màu tím hoa cà . Nàng mặc ngay bộ đồ màu tím, nhưng đã lỗi thời mà nàng mua được ở đồng quần áo sida cách đây một tháng

Đúng một tiếng đồng hồ, thần kinh của cô bắt đầu trở nên căng thẳng . Cô cứ nhìn chăm chăm vào cái nắm cửa . Thời gian lặng lẽ trôi .. gần hai trôi qua, cái nắm cửa vẫn nằm im im không cử động . Chẳng lẽ anh ta không tới ? Nàng nghĩ như thế mà thấy đau nhói trong lòng . Nàng tự bênh vực cho anh : "không, anh có lẽ bận việc quan trọng gì đó . Anh sẽ đến ngay thôi mà"

Nghĩ vậy, nàng lại tiếp tục ngồi chờ.

Chờ... chờ mãi .. chờ mãi cho đến khi hoàng hôn đã dần buông mà anh vẫn không tới.

Trời bắt đầu âm u . Trên bầu trời xuất hiện những áng mây đen kịt . Tiếng sấm văng vẳng, những tia chớp sáng ngời như báo hiệu có một cơn mưa lớn.

Nàng đặt nhẹ những bước chân trần trên nền nhà lạnh, dờ dẫn đi lại trong phòng như người lạc lõng không biết mình đang ở đâu.

Nàng leo lên giường nằm bất động vài phút . Nỗi buồn phiền ray rứt trong cô như chuyển thành cơn bức dọc . "Tại sao nàng phải khổ tâm vì một kẻ lạ kia chứ ?" . Nghĩ vậy, nàng ngồi bật dậy thật nhanh . Khoát chiếc áo măng -tô màu đen to đùng, kéo nón lên đội kính đầu, rồi lặng lẽ bước ra đường.

Những áng mây đen kịt đã che khuất đi những vì sao hiếm hoi tự bao giờ, nhưng lại cả một bầu trời bao la cho những áng mây đen kịt ấy . Những cơn

gió mang hơi nước lạnh buốt không hiểu từ đâu ùn ùn kéo đến.

Nàng cứ bước đi như kẻ mất hồn . Bây giờ, nàng mới cảm thấy đói . Từ sáng tới giờ, nàng chưa có tí gì bỏ bụng . Nàng đợi anh quên cả ăn uống.

Nàng không thể vì chuyện không đâu mà quên lo cho bản thân mình . Nghĩ vậy, nàng tấp vào một siêu thị sang trọng ven đường.

Bước vào siêu thị với những ngọn đèn được vắn sáng choang . Từng luồng không khí lạnh từ những chiếc máy điều hoà nhiệt độ tỏa ra làm nàng thấy ấm áp và dễ chịu vô cùng . Ít nhiều cũng làm cho nàng vui đi nhớ nhung

Có tiếng nói của ai đó vang lên bên cạnh nàng nghe quen quá . Nàng quay sang thì .. hời ời...

Nàng không còn tin vào chính mình nữa . Anh đã thất hứa với nàng để đi chung vui với Đông Sa . Cô ta cũng bên anh với chiếc áo màu tím hoa cà thật đẹp, sang trọng . Nhìn lại chiếc áo tím cũ xì, lỗi thời của mình, nàng cảm thấy thật tủi thân . Nàng bật khóc và chạy nhanh về nhà .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 16

Tư Thục khẽ nói khi ngồi cạnh Chiêu Hà :

- Sao lúc này, tao thấy mà làm sao vậy ?
- Sao là sao ?
- Có chuyện gì không vui, phải không Chiêu Hà ?

Chiêu Hà chẳng trả lời, mà nàng rời chiếc bàn ăn tiến thẳng ra lan can và đứng lặng như thế.

Tư Thục bước theo bạn, hỏi:

- Mà nhớ nhà, phải không ?
- Không phải mà
- Tao biết mà dối tao . Nếu nhớ thì về đi, đừng tự rước khổ vào thân nữa . Tao thì khổ đã đành, còn mà, mà lẽ ra phải...

Chiêu Hà cắt ngang:

- Thôi, mà đừng có mà giở thói bà cụ ra đây nữa . Tao biết phải làm gì về chuyện gia đình của tao . Tao thà làm một cô lọ lem, chứ nhất định không về nhà để làm một tiểu thư đài các.

- Nếu vậy, tùy mà

Nói xong, Tư Thục đứng dậy, bước vào trong . Đi được vài bước, cô dừng lại và quay đầu lại, hỏi:

- Hay là cái gã xe ôm hôm bữa làm cho mà điên điên, khùng khùng như thế này ?

Chiêu Hà quay lại liếc xéo bạn:

- Trời ơi là trời ! Tao chưa từng thấy ai nhiều chuyện như mà đấy , Tư Thục.

- Thôi , không nói nữa . Đứng nhớ chàng một tí rồi đi ngủ ngay nhé . Đứng lâu ngoài đó, dễ bị cảm lắm . A ! Ngày mai tao đi với Du Nam một tuần lễ không về nhà, mà đừng trông nha.

- Ai mà thèm trông mà.

- Mà tha hồ mà rủ gã xe ôm về nhà mà tò te tú tí.

Chiêu Hà đứng dậy, dấm mạnh vào vai bạn:

- Trời ơi, con đười ươi ! Mà có im ngay cái "mồm" của mà lại không hả ?
Tư Thục cười lớn, rồi chạy vội vào trong . Chiêu Hà cũng chạy vội theo bạn . Hai cô bạn cùng nhảy phóc lên giường.

Không có thói quen để ánh sáng nhìn trộm mình trong lúc ngủ, Chiêu Hà với tay tắt đèn.

Bóng tối bao trùm khắp căn phòng . Bốn bề im ắng lạ thường, chỉ còn văng vẳng tiếng thủ thi và thỉnh thoảng có những tiếng cười khe khẽ của hai cô bạn thân . Họ tâm sự mọi thứ trên đời.

Đêm nay, họ sẽ có một đêm không ngủ .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 17

Một mình ở nhà thoải mái kỳ lạ . Chiêu Hà nằm ưỡn một cách vô ý . Trên bộ ghế xa lông ngoài phòng khách, cô gác chân lên phía cuối chiếc ghế với đôi chút thanh thản . Lúc sáng thức dậy mở cửa cho Tư Thục đi sớm, làm biếng trở lại phòng nên nàng nằm ngủ nướng trên bộ ghế xa lông này .Tiếng chim líu lo ngoài vườn làm nàng thức giấc, nhưng nàng chẳng buồn ngồi dậy.

Điện thoại reo, cô đưa bàn tay lười biếng ra để nhắc ống nghe lên nghe:

- Mà đang làm gì vậy Chiêu Hà ?

Chiêu Hà nhừa nhựa:

- Ai đấy ? Mà y hả, Lam Giang ? Tao đang ngủ nước trên ghế xa lông đấy . Tư thế của tao bây giờ rất đẹp . Nếu có Tư Thục ở nhà, chắc chắc nó sẽ mắng cho tao một trận vì tật hờ hênh này . Mặc dù biết thế, nhưng thế này... trông thoải mái, mà ạ.

- Tư Thục đi đâu vậy ?

- Theo tiếng gọi ái tình

- Cái con nhỏ vậy mà khổ.

Chiêu Hà mỉm cười . Không biết ai khổ đây ? Đối với Lam Giang, cuộc sống ấm no, chồng có địa vị trong xã hội như thế là sướng đối với nó rồi:

Chiêu Hà khẽ nói:

- À ! Cái gã giám đốc chết tiệt Vọng Quân có quay lại không ?

- Có.

- Hồi nào ?

- Cách đây mấy hôm

- Hả có hỏi vì sao tao nghỉ làm không ?

- Không . Hả để quên tờ công thức nấu món gà hầm gừng nên ghé lấy và đi ngay

Câu trả lời của Lam Giang làm nàng cảm thấy buồn buồn . Hả chẳng thèm hỏi lý do tại sao nàng ra đi . Hả coi việc nàng có mặt hay không là chuyện

còn con . Nàng buồn bã lắm.

- Thôi, tao buồn ngủ lắm, không nói chuyện với mày nữa . Tao cúp máy đây.

Chiêu Hà chẳng buồn gác ống nghe lên cho ngay ngắn . Nàng quăng nó lăn lông lốc:

- Bất giác, Chiêu Hà liếc ra phía cửa . Và nàng cảm thấy rùng rờ tay chân khi thấy Vọng Quân đang đứng ngoài ngưỡng cửa nhìn cô đánh giá một cách lạnh lùng . Nét mặt anh lộ rõ sự chê trách . Trời ơi ! Anh có mặt từ lúc nào ? Vậy là anh đã thấy và nghe tức cả ư ?

- Ôi... Ông Vọng Quân...

Chiêu Hà vội vã lồm cồm ngồi dậy . Cô lau bàu tiếp:

- Ông làm tôi sợ phát khiếp lên . Ông vào khi nào vậy ? Sao không nhấn chuông ? ai mở cửa cho ông vào ?

Anh mỉm cười:

- Tôi bấm mà có ai nghe ? Tôi gõ cửa mà có ai thèm trả lời . Cửa thì chỉ khép hờ nên tôi mới vào.

Vọng Quân nói mà mắt vẫn không rời cô . Đôi mắt đẹp của anh chẳng bỏ qua một thứ gì khi nhìn nàng . Chỉ một cái nhìn chớp nhoáng thoáng qua, nàng biết anh đã thấy tất cả . Này nhé ! Mái tóc của nàng chắc chắn rối tung như ổ quạ . Mặt còn đỏ ghèn, đồ ngủ nhăn nhúm, còn tư thế nằm thì căng cao, căng thấp chẳng "chê" vào đâu được . Ôi ! Xấu hổ quá đi.

Anh nói, vẻ châm biếm:

- Dường như cô đang bỏ mặc những việc cần làm để tập trung vào việc hưởng thụ cho bản thân mình thì phải ?

Chiêu Hà im lặng và tự nghĩ: Dường như tội lỗi và tất cả những gì xấu xa của nàng chất cao như núi trong đầu óc của anh:

- Điện thoại cho anh chàng nào thế ?

- Mặc tôi ! Chuyện đó có liên quan gì đến ông ?

- À ! Mà cô có anh nào để mà trò chuyện chứ

Chiêu Hà quắc mắt giận dữ nhìn anh:

- Ông đừng khinh người quá đáng . Ông tưởng ông ngon lắm sao ?

Vọng Quân bật cười:

- Không phải sao ? người ngợm như thế, ma nào dám quen . Cho dù có đi chẳng nữa, thì thật là tội nghiệp cho cái chàng nào đó chẳng thấy được bộ dạng cô trong lúc này . Nếu thấy, tôi e anh ta có là một vận động viên diễn kịch cũng chạy không kịp.

- Ông muốn gì ? Khi không lại đến đây gây sự hả ?

Anh vẫn cười vô tư và nói:

- Đâu có muốn gì . Đến đây rủ cô đi ăn điểm tâm.

Giọng nói trầm ấm của anh, giọng nói có chút khẩn khoản khiến nàng quên ngay việc anh cho nàng leo cây hôm qua:

- Có phải tôi đúng là cô gái mà ông cần gặp sáng nay không ?

- Tôi xin lỗi vì sự thất hứa hôm qua

Nàng nói ngay:

- Có gì đâu . Chắc tại mưa to quá . Nếu ông có đến, tôi cũng không thể đi được

- Tôi thì không như cô . Hôm qua tôi thất hứa với cô không phải vì trời mưa, mà vì bạn gái của tôi cứ nằng nặc đòi tôi đưa đi siêu thị sắm đồ . Mà tôi thì quên mang điện thoại theo, nên không thể liên lạc cho cô được.

Trời ơi ! Nàng thật sự không ngờ anh thẳng thắn một cách trắng trợn . Điều đó rõ ràng anh chẳng hề nghĩ đến cảm xúc của nàng.

Vọng Quân tiếp :

- Nhưng dù gì đi nữa, thì tôi cũng thành thật xin lỗi cô . Mong cô bỏ qua và đừng từ chối lời mời hôm nay của tôi.

- Ông đừng khách sáo như thế ?

Anh nhìn nàng dăm dăm:

- Cô đừng gọi tôi bằng "ông" nữa . Hay gọi là Vọng Quân, nghe hay hơn . Tôi không muốn tổn thọ sớm đâu . Nghe tiếng ông tôi cứ có cảm giác mình là một ông lão sắp gần đất xa trời.

- Tùy ông

- Lại ông nữa . À ! Cô có định mời tôi vào nhà không, hay cứ để tôi đứng "chào cờ" mãi ở ngưỡng cửa thế này ?

Anh là người đàn ông thu hút, muốn là làm . Còn nàng là người con gái yếu đuối lại đang mê mết anh . Không nên . Không nên để anh vào nhà

Nghĩ vậy nên nàng trả lời dứt khoát :

- Có lẽ anh nên đứng "chào cờ" như thế thì sẽ tốt hơn.

Anh cười:

- Đó là cách trả thù vì sự thất hứa của tôi hôm qua hay sao ?

- Không phải . Nhà tôi không được sạch sẽ cho lắm, không đáng cho anh bước vào đâu.

- Cũng được . Thế thì tôi tạm "chào cờ" vậy.

Thấy anh đứng im tựa lưng vào thành cửa . Nàng cảm thấy tội . Nhưng vì nàng sợ... Nàng không tin vào bản thân mình cho lắm:

- Anh chờ tôi nhé.

Nàng khuất nhanh ra cửa

Anh khoanh tay đứng lặng, quan sát căn nhà và cứ tự mỉm cười một mình.

Không ai có thể hiểu được anh đang nghĩ gì mà cứ tự mỉm cười một mình như thế ? Cho đến khi Chiêu Hà xuất hiện thì nụ cười của anh mới chột tắt trên môi .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 18

Chiêu Hà mặc chiếc áo pull màu tím nhạt ôm sát người, làm nổi bật chiếc váy hoa ngắn xòe rộng . Mái tóc óng ả được chải gọn sang một bên . Cô cài trên đó chiếc kẹp bằng đồi mồi, chân đi giày màu huyết dụ.

Bước ra ngoài, thấy Vọng Quân cứ trôn trôn nhìn nàng . Ngạc nhiên, nàng tròn mắt nhìn anh:

- Sao thế ? Gương mặt tôi có dính lọ à ?
- Không có . Cô đẹp lắm . Bây giờ không ai nghĩ về cô được cả?
- Nghĩ gì ?

Anh chẳng trả lời mà mỉm cười, bước ra xe . Nàng cũng vội vã bước theo anh.

Vào xe, Vọng Quân xoay qua nhìn nàng, mỉm cười rồi cho xe chạy thẳng Anh lái xe thẳng ra phía xa lộ vắng người . Nàng đoán có lẽ nàng quá quê mùa và cù lần nên anh đưa nàng đến tiệm ăn xa xôi để tránh gặp những người bạn quý tộc, cao sang của anh.

Anh nói:

- Sao cô không tìm một nơi nào thích hợp để ở, hả Chiêu Hà ?
- Thế theo anh, thích hợp với tôi là thế nào ?
- Cô không cảm thấy chung cư cô đang ở phức tạp lắm hay sao ? Những bậc thang lên chung cư thì phủ đầy rêu xanh và hôi thối . Rồi những ống tiêm của bọn tiêm chích ma túy vứt đầy... tôi đoán tình hình an ninh ở đây phức tạp, không thích hợp với cô đâu . Cô là con gái và lại thường xuyên ở nhà một mình thế này...

Chiêu Hà duỗi chân ra phía trước rồi nhìn chăm chăm vào chúng:

- Sao, có ai dám làm hại rồi được chứ.

Vọng Quân nói qua khe răng:

- Nếu cô mà còn nói như thế thì tôi sẽ là người đầu tiên hại cô đấy.
- Anh đừng lo . Tôi không phải tuýp đàn bà con gái nhu mì đâu . Tôi sẽ sống sót và cho cái tên ấy gãy vài cái răng để đời.

- Cô cứng đầu như một con mèo hoang đấy, Chiêu Hà à.

Cô đồng tình:

- Có lẽ thế.

Nói và quay sang nhìn anh, nàng thấy đôi mắt anh đang tập trung về phía trước . Anh đang tập trung vào việc lái chiếc xe qua khỏi khúc quanh gập ghềnh dẫn ra con đường lớn.

Bị bối rối bởi những cảm xúc mãnh liệt do cái nhìn của mình và lo sợ rằng anh có thể thấy được điều đó, nên nàng phá vỡ sự im lặng của anh

- Tại sao ông mời tôi đi chơi sáng nay, trong khi sự đánh giá của ông về con người tôi không được tốt đẹp cho lắm ? Đối với ông, tôi hội tụ toàn những điều xấu.

Cô đoán rằng anh đánh giá cô rất tồi tệ nên mới nói thế . Nhưng khi thấy anh mỉm cười, không hề phủ nhận điều nàng nói làm nàng cảm thấy tức tối và bị xúc phạm vô cùng.

- Biết rằng cô không tốt . Nhưng tôi cũng chẳng hiểu tại sao tôi lại rủ cô đi chơi sáng nay . Có lẽ tôi là người đàn ông khá tò mò, muốn khám phá hết toàn bộ cái xấu của cô.

- Tò mò ư ?

- Phải . Về việc cô là người thế nào ? Có tìm công việc khác không ? Cái chung cư cô sống khiến tôi lo lắng.

- Ai mượn anh lo lắng cho tôi ? Thật ra, ngoài việc trước khi làm một con ở, tôi còn làm nhân viên ở một cửa hàng bán mỹ phẩm kia mà.

- Tại sao cô không tìm một việc làm gì đó sang trọng hơn ? Bán mỹ phẩm cho người ta cũng được, nhưng đừng đi làm con ở như thế . Cô đẹp như vậy, khiến mấy ông chồng như Quân Phát không cầm lòng đâu . Rốt cuộc rồi cô cũng bị đuổi như hôm nay mà thôi.

Cô hiểu anh muốn nói gì, cô giận dữ đáp:

- Mặc kệ tôi . Tôi sống như thế nào, mặc xác tôi . Miễn sao tôi không cảm thấy thẹn với lương tâm.

Anh đáp tỉnh khô:

- Tôi nói không sai đâu . Cô đừng giận dữ, hòng che lấp thói xấu ấy của mình.

- Mặc kệ ! Toi không muốn anh quan tâm tới đạo đức và nhân phẩm của tôi
Từ lúc ấy, không khí trở nên căng thẳng, chẳng ai buồn nói với ai một lời.
Vọng Quân phá vỡ sự im lặng bằng cách quay đầu sang nhìn cô:

- Tại sao cô im lặng ? Tôi xin lỗi

Chiêu Hà chẳng thèm đáp lại.

Chiếc xe của họ từ nãy giờ đã cuốn qua bao nhiêu đoạn đường . Xuyên qua bao nhiêu ánh mặt trời và chìm dần trong bóng mát của một nhà hàng sang trọng.

Cái nhà hàng mà anh đưa cô đến thật yên tĩnh, nhưng có cả âm nhạc và khiêu vũ . Đúng như cô đã dự đoán về nó . Chỗ này thoát khỏi mọi kiểu dòm ngó sẽ có nguy cơ chạm mặt người quen của anh.

Vọng Quân dẫn nàng đến bàn nằm sâu bên trong và khuất trong đám cây cảnh

Khi họ vừa ngồi xuống thì Chiêu Hà chầm chọc:

- Như thế này thì an toàn . Những người bạn danh giá của ông sẽ không bao giờ tìm thấy ông ở đây.

- Không phải tôi sợ bạn bè tôi nhìn thấy, mà tôi sợ những thanh niên khác sẽ ghen lên khi tôi đi với cô . Tôi không muốn ai nhìn lén cô cả.

Không biết anh nói đùa. hay thật nhưng dù gì nàng cũng cảm thấy rất vui:

- Cám ơn ông quá khen.

Anh cười:

- Toi đang nói chuyện khôi hài ấy mà.

- Ông dám...

- Lại hung dữ nữa rồi . Xấu lắm đấy nhé.

Người hầu bàn đặc những đĩa thức ăn thơm lừng trên bàn.

Anh nói:

- Nào ! Hãy ăn đi, cô gái "xực như hổ" của tôi . Nhớ lần này đừng nuốt luôn phao câu vệt đấy nhé.

Chiêu Hà cầm đũa và bắt đầu ăn . Họ vừa ăn vừa trò chuyện đủ mọi thứ trên đời, khiến cho bầu không khí giữa họ càng thắm thiết và thân mật hơn .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 19

Khi một tách cà phê dành cho anh, một ly trà nóng dành cho nàng và đĩa rau củ dành cho hai người được gã hầu bàn đặt lên bàn, thì bữa ăn của họ mới thực sự kết thúc.

Bữa ăn thật ngon miệng với Chiêu Hà . nàng cảm thấy vui vui . Qua buổi hôm nay, nàng cảm thấy hiểu và mến anh nhiều hơn . Thật ra, anh cũng không khô cứng và đến nỗi độc đoán như nàng tưởng . Nàng còn biết thêm anh là con người có sự hiểu biết ở mọi lãnh vực và vô cùng rộng lớn.

Dàn nhạc nổi lên, từng đôi trai gái dìu nhau khiêu vũ và trong tiếng nhạc du dương

Từng vũ điệu slow, Rumba, Boston .. chậm rãi trôi qua . Thế mà nàng không hiểu sao anh không mời nàng cùng nhảy một bản.

Nàng có cảm giác anh thích mời nàng nhưng như anh bắt đầu thận trọng trong việc đặt nàng trong vòng tay.

Đã ba lần, nàng thấy anh nhìn ra dàn nhạc, anh nhồm người, có lẽ anh định mời nàng nhảy . Nhưng rồi anh lại ngồi xuống và đôi môi mím chặt.

Cô tự hỏi điều gì trong cô đã khiến anh dè dặt đến thế ? Cô cảm thấy thất vọng và băn khoăn . Chẳng lẽ anh rủ nàng đi chơi, nhưng vẫn còn khinh miệt nàng ? "Trời ơi! tại sao mi lại quan tâm mãi đến cái điều trơ trẽn ấy hả, Chiêu Hà ? Như thế có phải tốt hơn không ?"

Sau một hồi lâu, sự căng thẳng trong cô mới bắt đầu dịu đi.

Anh hớp một ngụm cà phê và nói:

- Tôi sẽ cảm thấy thật vui nếu cô sống trong một mái ấm gia đình . Và thật an tâm nếu cô có được một chỗ ở an toàn hơn.

Như vừa chợt nhớ ra điều gì, nàng hỏi mà giọng có chút đau đớn:

- Anh vui làm gì, anh an tâm làm gì trong lúc anh đã có bạn gái ? Hôm qua, tôi gặp ông với một cô bạn gái . Trông điệu bộ của ông, có vẻ ông coi cô ta là một người đặc biệt của riêng mình.

Anh hỏi, giọng sắc như dao:

- Cô gặp tôi ở đâu ?

- Trong siêu thị, ông đang chọn vải len cho cô ấy.

Vọng Quân im lặng giây lát, rồi nói:

- Đông Sa đi mua sắm, và tôi phải thu xếp để đón cô ấy về.

Chiêu Hà mỉm cười trong khi trái tim cảm thấy vô cùng nặng trĩu:

- Cô ấy rất hợp và xứng với địa vị của ông . Cô ấy trông cao sang quyền quý.

Cặp mắt Vọng Quân nheo lại một cách không bằng lòng:

- Tại sao cô cứ phải nói như thế ?

Chiêu Hà vẫn cứ dai dẳng:

- Ông sắp cưới cô ta à ?

Vọng Quân trả lời cụt lùn . Một thoáng kó làm nhăn vầng trán đẹp của anh

- Có thể.

Cổ họng Chiêu Hà tắt nghẹn . Nhưng cô cố gắng bắt mình phải nói nhẹ nhàng:

- Cô ấy chắc yêu anh lắm, phải không ?

- Đúng thế.

- Và anh cũng yêu cô ấy lắm ?

- Có thể.

Chiêu Hà cố gắng nuốt sự đau đớn vào trong lòng, và vội vàng xoay đi nơi khác để lau khô giọt nước mắt chuẩn bị trào ra.

- Khi nào hai người tổ chức lễ cưới thì nhớ đừng quên con ở này nhé . Tôi sẽ đến dự và gửi lời chúc thật dễ thương đến đôi trai tài gái sắc.

Vọng Quân xẵng giọng:

- Chiêu Hà ! Xin cô hãy im đi cho.

Chiêu Hà chớp mắt . Giọng nói của anh như cảnh báo rằng, cô không nên xen vào chuyện của anh nữa.

Đôi mắt đẹp sụp xuống . Chiêu Hà nói khẽ:

- Tôi xin lỗi . Tôi biết đó không phải là việc của tôi.

Đôi mắt anh lấp lánh, giọng anh chắc nịch:

- Cô hiểu như vậy thì tốt rồi . Thôi, tôi đưa cô về.

Lúc họ về tới chung cư ổ chuột thì Chiêu Hà đã ngủ thiếp đi từ bao giờ . Có

lễ đầu cô đã tựa vào vai anh và cô giật mình khi chiếc xe dừng lại . Một sợi tóc đen mềm mại của cô quấn quanh cái nút áo của anh và anh cười, dịu dàng gỡ nó ra.

Anh trêu chọc nhẹ nhàng:

- Cô có mái tóc thật đẹp đấy . Chiêu Hà ạ . Lại thơm nữa, tôi thật tình không tài nào chịu nổi khi suốt đoạn đường dài, mùi thơm ấy cứ phảng phất ngang mũi tôi

Cô lấp bắp một cách ngốc nghếch và nghiêng người ra khỏi anh:

- Tôi bị ngủ quên, xin lỗi anh.

Anh ngăm cô thật gần:

- Bờ vai của tôi bây giờ bị tê cứng rồi đây này . Tôi phải cố gắng giữ để cô khỏi bị ngã nhào . Thú thật, cô rất dễ thương, mềm mại và ấm áp . Khác hẳn với bản chất của cô đấy . Tôi thích ngăm cô trong lúc ngủ lắm đấy.

Đỏ bừng mặt vì bối rối, Chiêu Hà lao ra khỏi xe:

- Tạm biệt ông.

Nàng nói và bỏ mặc anh đứng đó, chạy nhanh lên các bậc thang để về phòng.

Đứng lặng trước cửa phòng thật lâu, nàng mới bắt đầu mở khóa:

- Cho tôi vào năm phút, được không ?

Nàng giật mình quay lại và nói nhanh:

- Sao ông chưa chịu về ?

- Bởi vì tôi muốn có sự chia tay thật đúng nghĩa . Tôi muốn vào nhà năm phút, chỉ năm phút thôi, xin cô đừng từ chối.

Không hiểu vì sao cô không thể từ chối sự khẩn khoản vô thức trong lời nói của anh . Máu dồn cả lên đầu cô khi cô gật đầu.

Vừa bước vào n hà, anh nắm nàng lại, hai tay nắm đôi bờ vai mảnh mai của nàng và quay nàng về phía anh . Mặt anh bây giờ gần mặt nàng trong gang tấc . Hơi thở của anh tỏa nóng cả gương mặt nàng:

- Tôi không muốn một tách cà phê hay thức uống gì đó, và tôi cũng không muốn ở lại lâu.

Chiêu Hà cảm thấy con tim mình đập mạnh . Nàng đáp ứng bằng một giọng khàn đặc:

- Tôi... tôi...

Không để nàng nói gì . Bằng một động tác thật nhanh, anh kéo nàng lại gần hơn, gần đến nỗi cô có thể nhận được sự háo hức lạ lùng trong đôi mắt anh. Anh lặng lẽ ôm cô, kéo cô sát vào anh . Một tay ôm lấy bờ vai cô, và như có một cơn sốc dần lan đi trong cơ thể cô khi cô chạm vào vầng ngực rắn chắc của anh và tay kia anh nâng cằm cô lên . Đầu tiên, bờ môi anh chạm nhẹ vào môi cô, nhưng rồi sự đáp lại run rẩy của cô làm cho sự dâng trào trong cảm xúc cho những nụ hôn của anh.

Nàng như ngây ngất trong men say hạnh phúc, trong nụ hôn đầu đời mà anh trao:

Nhưng rồi quá hoảng sợ trước cảm xúc xa lạ đó, nên cô giằng ra khỏi anh
Cô kêu lên:

- Xin ông hãy đi ngay cho . Tôi không muốn sự có mặt của ông ở đây.

Hơi thở anh trầm đục, trong khi cặp mắt anh tối sầm lại và nung nấu một cái gì đó . Dường như là sự giận dữ âm thầm:

- Phải . Tôi nghĩ tôi đi là tốt hơn . Chúc cô có một buổi tối tốt đẹp.

Nói rồi, anh bước đi thật nhanh xuống các bậc thang âm mố.

Vẫn trên chiếc giường êm ấm quen thuộc ngày nào, nhưng đêm nay cô không tài nào chợp mắt được.

Suốt cả đêm, những gì Chiêu Hà có thể nghĩ tới giữa những cơn ngủ chập chờn và sự ngiệt ngã trong giọng nói của Vọng Quân lúc rời cô, khi anh nói lời tạm biệt . Nghe giọng nói của anh thì dường như lần này anh có ý định chia tay nàng thật sự.

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 20

Đêm tĩnh mịch và bình yên . Quả thật nàng không thể nào ngủ được, mặc dù nàng đã cố gắng khép chặt đôi mắt.

Chiêu Hà trở dậy mở tung cửa sổ cho gió mát bên ngoài tràn vào phòng rồi ngồi thẩn thờ ra đó, ánh mắt hướng về một khoảng trời xa vô định.

Bàn tay Chiêu Hà nâng niu chiếc nhẫn bạc nhỏ xíu mà sáng nay Vọng Quân đã mua cho nàng . Nàng chợt nghĩ đến Đông Sa, người con gái mà anh sẽ chọn là vợ . Ôi ! Có lẽ cô ta là người hạnh phúc nhất trên cõi đời này.

Chiêu Hà đâu có thiết gì đồ trang sức, những đầu sao nàng vẫn thích cái ý nghĩ đầy lãng mạn là có một người đàn ông tặng quà cho mình.

Chiêu Hà thở dài như than thở trách móc.

Hình ảnh Vọng Quân lại tiếp tục chơi vơi trước mắt . Phải chăng người mà nàng đang mơ tưởng đến lại là hình bóng của Vọng Quân mà thôi ?

Không khí lành lạnh, mát, ấm dễ chịu vô cùng . Những điều ấy không giúp ích gì cho tình trạng của con tim cô trong lúc này . Những nhịp đập thẩn thờ đau đớn của nó mỗi khi cô nghĩ đến anh . Và cô khẳng định được một điều mà bao lâu nay cô vẫn còn nghi ngờ: "cô đã yêu anh rồi" . Trời ơi ! Nàng thật là điên . Tại sao nàng lại dám yêu một người đàn ông mà cô quen ngoài đường và chỉ mới biết có hai tuần và còn sắp lấy vợ ?

Chiêu Hà tự trách giận mình là đã nghĩ quá nhiều về Vọng Quân, nhưng không làm sao nàng kiểm chế tình cảm của mình lại được . Nàng muốn đáng lẽ tâm trí, nhưng con tim thì lại có những lý lẽ riêng.

Hình ảnh nụ hôn dịu dàng mà Vọng Quân đã đặt vội vã lên môi cô mà anh gọi đó là sự "chia tay đúng nghĩa".

Ánh mắt của anh trù mến nhìn nàng lúc chia tay mặc dù anh tỏ ra không cần nàng . Chẳng lẽ anh cũng đang có một điều gì đó ẩn chứa nên cố đè nén tình cảm của mình chẳng ? Nàng không tin là anh không nghĩ về nàng.

Ôi ! Mỗi lần được ở trong vòng tay rắn chắc của anh . Hương thơm và mùi

rất đàn ông từ anh toát ra làm nàng xao xuyến và rung động mãnh liệt . Đó là một cảm giác mà từ trước tới nay, nàng chưa hề trải qua.

- Chiêu Hà ơi ! Mi đã...

Cảm xúc của nàng đột ngột bị cắt, vì nàng vừa nghe có tiếng bước chân của ai gõ nhẹ ngoài hành lang.

Tiếng bước chân thật khẽ, nàng nín thở lắng nghe . Tiếng bước chân thêm vài bước, rồi lại dừng lại, rồi lại bước thêm vài bước, và có một điều nàng chắc chắn rằng :Tiếng bước chân ấy đang hướng về phòng của nàng.

Nàng nhìn lên đồng hồ: đã mười hai giờ . Những dãy nhà cùng tầng lầu với nàng chẳng có ai đi đâu về khuya thế này . Vì rõ ràng nàng nghe tiếng bước chân khi bước khi dừng.

Nàng nhìn chăm chăm vào cái nắm cửa.

Tíc tắc trôi qua, nàng thấy cái nắm cửa xoay:

Ai thế này ?

Cái nắm cửa xoay mạnh hơn và tiếp theo là tiếng gõ cửa:

Ai thế này ?

Như để trả lời câu hỏi cứ lơ lửng mãi trong đầu nàng, một giọng đàn ông vang lên:

- Chiêu Hà !

- Không còn nghi ngờ gì nữa . Chắc là Vọng Quân . Nàng đoán không sai, anh cũng nghĩ đến nàng nên đã quay lại đây.

Nàng chạy nhanh ra cửa . Nhưng khi cánh cửa được mở ra, người thanh niên đứng đối diện với nàng không phải là Vọng Quân.

Nàng hốt hoảng kêu lên:

- Du Nam ! Anh đến đây làm gì vào giờ này ? Tư Thục ! Nó không có ở nhà đâu.

Du Nam giải thích với Chiêu Hà bằng một nụ cười vô cùng nham nhở:

- Tôi biết rõ điều đó . Chính vì thế tôi mới tới đây.

Mặc dù rất run sợ, nhưng nàng cố gắng mỉm cười lịch sự với anh ta:

- Có chuyện gì thế ?

- Có lẽ Tư Thục đi vắng, nên cô sẽ cảm thấy cô đơn lắm phải không ?

Chiêu Hà nhẹ nhàng nói, nhưng thật dứt khoát:

- Xin lỗi anh . Toi không hề cảm thấy cô đơn.

- Có mà ..

Du Nam nói mà Chiêu Hà nghe rõ hơi thở của hắn có hơi rượu.

Hắn tiến lại gần nàng hơn và nói tếu:

- Có . Tôi biết có một cái gì đó râm ran trong người cô rồi đấy . Tốt hơn hết là cô nên mời tôi và nhà đi.

- Không.

Chiêu Hà nói và cố gắng đóng cửa . Trong người cô đã nhoi lên một nỗi khiếp sợ . Chên Du Nam đã giữ cánh cửa lại:

- Trông cách ăn mặc của cô, có vẻ như cô đang chờ một người khách như tôi mà

- Xin ông đi ngay cho.

Cô thật sự thấy hoảng sợ . Cô hù dọa:

- Tôi sẽ kể lại chuyện này cho Tư Thục nghe khi nó về, nếu như ông không chịu rút khỏi đây.

Du Nam liếc mắt đều cáng:

- Cô nghĩ rằng Tư Thục có thể tin lời nói của cô hay sao ? Tôi nghĩ lời nói của tôi với cô ấy đáng giá hơn cô đấy.

Nói xong, hắn đẩy mạnh cửa ra và bước vào.

Chiêu Hà tái mặt lùi dần, lùi dần vào vách tường:

- Ông muốn gì ?

- Có hỏi thừa quá . Có biết không cô em ? Tôi thích cô em lâu lắm rồi đấy.

- Chiêu Hà ! Có phải gã đàn ông này đang làm phiền em, phải không ?

Một giọng nói đột ngột vang sau lưng họ.

Trong cuộc đời mình, Chiêu Hà chưa bao giờ lại tạ ơn trời đến thế khi gặp được một ai đó . Nhưng không ngờ, người cứu nàng chính là Vọng Quân.

Có lẽ anh đã im lặng đi lên cầu thang khi cô đang cố tự vệ . Anh không mặc áo khoác, mà chỉ mặc một áo thun cổ tròn và chiếc quần jean bó sát đùi . Làm hắn rõ những cơ bắp cuộn cuộn và sức mạnh tiềm năng trong vóc dáng cao lớn, rắn chắc của anh.

Chỉ sau một cái liếc mắt nhìn anh, Du Nam lặn vào trong bóng tối chạy

nhanh xuống cầu thang như một bóng ma .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 21

- Vọng Quân, anh !

Chiêu Hà bần thần gọi tên anh và ngã nhào vào lòng anh, với cảm giác vừa được giải thoát .nàng như người chết đuối vớ được phao . Nàng run bật bật và không thể đứng lại được.

- Cô cứng đầu lắm . Cô tưởng rằng cô có thể tự vệ được sao ? Chút xíu nữa thì cô "xong" với hẳn rồi, cô có biết không ?

Vọng Quân giận dữ mắng mỏ . Chiêu Hà lặng im nghe mà chẳng nói một lời.

Cô bật khóc:

- Anh đừng mắng tôi nữa.

- Làm sao mà cô có thể quen được loại người như vậy hả ? - Anh tra vấn
Tôi không quen, không biết ai cả?

Nàng giấu kín chuyện hẳn là bạn trai của Tư Thực . Vì nếu thế, anh sẽ đánh giá thấp Tư Thực mà có thể là luôn cả nàng.

Anh nói:

- Bây giờ, cô còn cứng đầu là muốn ở lại đây nữa hay không ?

Cô che giấu những hậu quả của cơn sợ hãi, cô nói vờ thờ ơ:

- Tôi không ở đây thì biết ở đâu bây giờ ? Tôi làm gì còn nhà cửa để ở chứ ?

- Cô sẽ đến chỗ tôi, ở với tôi.

Thấy Chiêu Hà còn có vẻ gì đó ngại ngùng sợ sệt . Anh nói thêm:

- Cô yên trí đi ! Tôi không hề đụng đến cô đâu . Chỉ cần cô trả ơn bằng cách mỗi ngày làm cho tôi một con gà hấp gừng là được rồi.

- Nhưng còn cô Lam Hằng của anh ? Liệu bà ấy có bằng lòng ở đó không ?

Anh cười:

- Cô lo gì ? Căn nhà này tôi mua để định nghỉ ngơi vào những dịp hè . Tôi ở có một mình . Nhưng giá dụ có cô Lam Hằng thì cũng chẳng có gì phải sợ . Tôi rước cô về ở với tư cách là muốn một người giúp việc, chứ đâu

phải rước vợ về đâu mà phải kén chọn . Cô cứ thoải mái ở tạm vài ngày thôi, khi nào cô bạn của cô về thì cô quay về.

Thấy nàng chần chừ, anh hối thúc:

- Nào ! Hãy chuẩn bị đồ đạc đi, tôi sẽ đưa cô đi ngay trong đêm nay.

Nhìn anh thật lâu, rồi Chiêu Hà chậm rãi bước vào trong .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 22

Vọng Quân gọi cô dậy vào lúc tám giờ sáng:

- Dậy đi, cô gái ngái ngủ của tôi.

Chiêu Hà lăn qua, lăn lại rồi nằm yên:

- Dậy đi ! Tôi biết cô đã dậy rồi.

Chiêu Hà hé mở đôi mắt . nàng thấy mình đang nằm trong một căn phòng lạ được trang hoàng thật đẹp . Ngay cả cái nệm nàng nằm, nó cũng êm ấm lạ thường . Nếu so sánh căn phòng này và căn phòng của nàng thì quả thật căn phòng của nàng là một ổ chuột.

Nàng lờ mờ hiểu ra mọi chuyện . Có lẽ đêm qua, nàng mệt nên ngủ quên trên xe và anh đã bế nàng vào căn phòng xinh đẹp này của anh.

Nàng mở to mắt nhìn anh và mỉm cười thẹn thùng

Anh nói mà không ngừng quan sát nàng:

- Chịu dậy chưa, hả cô bé ?

Nàng nghĩ có lẽ anh tới sớm để ngắm xem trông cô ra sao khi cô vừa thức giấc . Bởi vì nàng thấy anh quan sát rất kỹ càng . Anh mắt lấp lánh của anh lướt từ mái tóc rối tung đến đôi mắt ngơ ngác và làn da mỹ miều của cô . Rồi xuống đến chiếc váy ngủ bó sát lấy những đường cong mỹ miều, mềm mại trên cơ thể mảnh mai tươi trẻ của cô.

Anh nhận xét tình queo:

- Chiếc váy ngủ này, chắc cô mua từ đồng quần áo si da.

Chiêu Hà mím môi tức giận . Chiếc váy này đích thân mẹ nàng may mừng sinh nhật lần thứ mười sáu của nàng, mà anh ta dám nói hàng mua được từ đồng quần áo si da.

Cô giải thích một cách hờ hững:

- Tôi không mua nó . Đó là một món quà.

Đôi mắt Vọng Quân quắc lên giận dữ . Anh đi đến sát giường nàng:

- Từ ai ?

- Từ một người quen, thân yêu nhất của tôi.

Vọng Quân hơi thô bạo:

- Thế hẳn bây giờ đang ở đâu ?

Chiêu Hà liếc hất cằm thon thon về phía anh và nói:

- Vọng Quân ! Tôi không muốn anh tranh luận về chiếc váy ngủ của tôi .
Tôi muốn đi về nhà.

- Vọng Quân điên tiết đẩy cô ngồi lại xuống giường trước khi cô chuẩn bị
đứng dậy

Anh hơi cộc lốc:

- Có bao nhiêu gã đàn ông đã nhìn thấy cô trong cái váy ngủ này, hả ? Câu
hỏi của anh làm cho cô cảm thấy nghẹn thở . Mặc cô bưng bưng khi cô trả
miếng chát chúa:

- Thế ông cho là bao nhiêu ?

Vọng Quân đập lại với một cơn giận dữ đã được kiềm chế :

- Thế cô cho rằng tôi biết à ?

Chiêu Hà im lặng không trả lời . Anh nắm lấy cánh tay nàng kéo nàng đứng
dậy . không chút do dự, anh ôm cô vào lòng . Môi anh mãnh liệt tìm môi cô
. Cô hất mạnh anh ra.

- Anh làm cái quái gì thế ?

- Tôi muốn rót mật ngọt vào môi cô trước khi cô cho tôi biết có bao nhiêu
gã đàn ông thấy cô mặc cái váy này.

Chiêu Hà kêu lên:

- Tôi từng ở với ai là chuyện của riêng tôi . Bây giờ, xin ông hãy để tôi đi .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 23

Bước ra phòng ăn, Chiêu Hà cầm lấy mảnh giấy anh dán dưới đĩa thức ăn và đọc vội:

"Chiêu Hà ! Em ăn thử xem, món gà hầm gừng này anh làm có ngon bằng em không ! Anh phải dậy từ bốn giờ sáng để làm nó đây . Chúc em ngon miệng và đừng giận anh chuyện khi nãy nhé

Anh

Vọng Quân"

Nàng ghét anh đó, rồi lại thương anh đó . Anh không khi nào không chọc tức nàng, nhục mạ nàng . Nhưng anh lại cũng không khi nào không lo cho nàng . Ôi ! Anh là một người đàn ông xa lạ . Kẻ lạ mặt đã đi nhanh vào cuộc đời nàng và làm nàng đau khổ.

Điểm tâm xong, nàng nghĩ rằng mình cần phải hít thở một tí không khí trong lành, và tham quan một vòng xung quanh ngôi biệt thự của anh mà tối qua khuya quá nàng ngủ quên nên chưa có dịp quan sát nó.

Nàng khoác chiếc áo gió, rồi lặng lẽ ra ngoài . Một ngày mới đối với nàng thật đẹp

Mọi cảnh vật như chuyện mình sau một đêm say ngủ . Gió nhẹ làm lay động những cành hoa còn lóng lánh sương đêm . Trên cao, ông mặt trời rử những tin nắng vàng xuống từng cành cây, ngọn cỏ, góp phần làm tô đẹp bầu không khí vào một buổi sáng cuối tuần.

Vui miệng, nàng nghêu ngao hát:

"Tình cờ

Mà ta biết nhau thật không ngờ

Tình cờ

Gặp nhau trên lối đi đầy hoa... "

Thình thoảng, nàng dừng lại và chạm tay vào mọi vật như thể chúng đang nhảy múa chung vui cùng nàng . Ôi ! chỉ có một lá thư với lời lẽ ngọt ngào của anh cũng làm cho nàng vui thế này.

Ngôi biệt thự của anh thật đẹp . Phút chốc, mọi cảnh vật như mê hoặc nàng Trước mặt nàng là một thảm cỏ xanh trải rộng, tươi mát và mịn màng . Ở đây, hầu như trồng đủ các loại hoa . Kể cả những loài hoa lạ mà Chiêu Hà chưa từng thấy bao giờ . Trên những cành cây ngọn cỏ vẫn còn ướt đọng những hạt sương mai . Ở giữa khoảng sân trải rộng có một chiếc hồ lớn, có hòn non bộ và suối thác nhân tạo . Tiếng nước chảy róc rách từ trên cao đổ xuống nghe thật êm ái, vui tai . Trên những tàn cây lớn, những sợi tơ hồng buông thả, trông như suối tóc mịn màng êm ái của một nàng tiên nào đó.

Đi sâu vào phía sau ngôi biệt thự, nàng còn biết thêm ở đây có một bể bơi rộng lớn . Mặt nước trong hồ xanh, cùng với màu xanh của cây cỏ, của mây trời . Tất cả tạo nên một bức tranh thật hài hoà, thật xinh đẹp

Nàng không ngờ một con người như anh mà cũng yêu hoa, yêu chim chóc, cây cảnh thế này.

Cảnh đẹp làm cho nàng quên mất thời gian . Thoáng một cái, trời đã gần trưa . Nghĩ rằng mình cần phải chuẩn bị một ít thức ăn để về dùng bữa, nàng đi nhanh vào nhà.

Những thức ăn nguội trong tủ lạnh mà anh mua sẵn được nàng chế biến thành nhiều món lạ . Nàng ước ao ngày nào cũng được lo lắng cho anh từng bữa cơm thế này.

Đồng hồ điểm mười hai tiếng rời rạt, buồn bã . Anh vẫn chưa về.

Chuông điện thoại trên kệ sách reo vang . Nàng không dám nhắc ống nghe nên cứ để nó reo mãi... reo mãi...

Có khi nào anh gọi báo cho nàng, trưa nay anh không về được . Hay là nàng ráng chờ anh về để anh đưa nàng đi dùng cơm.

Nghĩ vậy, nên nàng vội vàng nhắc ống nghe . Nàng chưa kịp nói gì thì bên kia đầu dây giọng nói trong trẻo của một cô gái vang lên:

- Anh hả anh yêu ?

Chiêu Hà vẫn im lặng:

- Sao anh không trả lời em ?

- Xin lỗi, ông ấy không có ở nhà

Bên kia đầu dây, giọng nói cô gái có vẻ ngạc nhiên:

- Cô là ai ?

- Tôi .. tôi là một con ở mà ông ấy vừa mượn về.

Nàng phải trả lời như vậy, vì nàng biết bên kia là giọng nói của Đông Sa Cô gái nói:

- Cô về nói với ông chủ của mình có Đông Sa gọi điện . Nhắc ông ấy gọi gấp cho tôi nghe chưa.

- Dạ . Tôi nghe.

Chiêu Hà gác máy rồi lặng lẽ đi về phòng . Có lẽ nàng phải rời khỏi đây trước lúc anh về.

Uế oải xếp quần áo bỏ vào chiếc xách nhỏ mà nàng cảm thấy đau nhói trong lòng . Và nàng càng đau đớn hơn khi nhìn lên bức tường . Tấm chân dung của Đông Sa được phóng lớn và được anh trân trọng treo cạnh cửa sổ . Cô ta thật đẹp . Họ thật xứng đôi . Nàng nên bỏ cuộc và thầm cầu chúc cho họ trăm năm hạnh phúc.

Nàng lấy giấy viết vội cho anh vài dòng:

"Ông Vọng Quân!

Cám ơn ông đã cho tôi ngủ nhờ một đêm . Bạn tôi đã về, tôi phải về với cô ấy . À ! Lúc này, cô Đông Sa gọi điện cho ông . Cô ấy bảo ông điện thoại cho cô ấy gấp.

Chào ông

Chiêu Hà"

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 24

Chiêu Hà đứng tần ngần ngoài lan can lâu . Trời ơi ! Sao cuộc sống của nàng cứ chao đảo vì Vọng Quân thế này ? Cách đây vài hôm thôi, nàng cảm thấy mình là người con gái hạnh phúc nhất trên cõi đời chỉ vì một lá thư của anh . Còn bây giờ thì nàng cảm thấy bị tê liệt cả người.

Nàng bỏ về đã hai ngày mà anh chẳng thèm gọi điện hỏi han . Anh xem như chẳng có gì quan trọng . Ủ, làm sao mà quan trọng cho được khi nàng đi khỏi sẽ có Đông Sa đến thay . Họ sẽ cùng nhau dùng cơm do chính tay nàng nấu, và anh sẽ nói với Đông Sa rằng: "Do cô người ở của anh làm đấy ."

-Lại buồn nữa . Thật tình mà buồn tao chẳng vui tí nào . Nhưng mà thì chẳng chịu nói ra, tao không biết phải làm sao giúp mà

Chiêu Hà mỉm cười chua chát . Nàng buồn ư ? Đúng, nàng buồn, nhưng nàng còn biết rõ nàng buồn vì ai ? Còn Tư Thực, nó đang sống trong một vỏ bọc hạnh phúc với một người tình xấu xa, bỉ ổi.

Nàng không biết có nên nói cho Tư Thực nghe chuyện Du Nam đến đây toan giở trò với nàng hay không ? không nói thì nàng cảm thấy không yên, còn nói ra thì nàng e rằng Tư Thực sẽ đau khổ lắm.

Một bụi hồng nhỏ nằm ngay thành lan can . Nàng quyết định lật lá của nó để quyết định.

Ngắt một chiếc lá nàng bảo "Nói", và một chiếc lá khác nàng bảo "không" . Cứ như thế, nàng tiếp tục khi chiếc lá hồng cúi cùng rơi vào chữ "Nói" .

Nàng quyết định nói rõ cho Tư Thực biết.

Nàng chưa kịp nói gì thì Tư Thực la lên:

- Trời ơi ! Đất ơi ! Ngó xuống, ngó lên mà coi . Nhỏ bạn của tôi nó bị khùng rồi nè . Trời ơi ! Cái bụi hồng đẹp cực kỳ lại chuẩn bị ra hoa mà Du Nam đã mua tặng tao, sao mà đê đầu nó ra mà lật lá cho thỏa cơn buồn của mà vậy chứ ?

Nhìn thẳng Tư Thực, Chiêu Hà điềm đạm nói;

- Tư Thục này ! Mà bước lại gần tao thêm một chút.

Tư Thục tròn mắt ngạc nhiên, pha lẫn sợ sệt . Cô đưa tay sờ trán của Chiêu Hà, đùa:

- Trời ơi ! Mà đừng có đè đầu tao ra mà nhạt hết tóc của tao đấy nhé.

Chiêu Hà hậm hực:

- Tao không đùa đâu . Tao không thể đùa nổi trong lúc này . Mà bước lại gần đây, tao có chuyện quan trọng muốn nói với mà

Tư Thục tiến lại gần bạn . Nhỏ nhẹ, cô hỏi:

- Kìa ! Chuyện gì mà trong gương mặt của mà có vẻ hình sự thế ?

Không chần chừ, Chiêu Hà nói ngay:

- Là chuyện của Du Nam.

- Du Nam ?

- Phải.

- Chuyện gì ?

- Tao không muốn mà quen với Du Nam nữa.

Tư Thục nói ngay:

- Trời ơi ! Mà muốn làm nữ tu sĩ thì mà làm một mình mà đi . Mà muốn bắt tao phải làm nữ tu theo mà hay sao chứ ?

Chiêu Hà quay phắt sang phía bạn . Nhìn thẳng vào mắt Tư Thục, cô hét lên:

- Phải, tao muốn mà làm nữ tu đó thì sao ? Thà làm nữ tu còn hơn là đi quan với hạng sở Khanh như Du Nam.

Tư Thục run giọng:

- Mà... mà nói gì vậy Chiêu Hà ?

- Tao bảo là mà khùng, mà mù quáng mới đi quen với cái hạng người như Du Nam . Hả là một người không tốt.

Tư Thục bịt kín hai tai và hét lên:

- Nói láo, mà nói láo . Mà có bằng chứng gì mà nói xấu anh ấy như vậy ?

Chiêu Hà nhếch môi cười:

- Bằng chứng gì à ? Mà cứ đi hỏi hã rồi sẽ biết . À ! Thôi khỏi, để tao nói luôn . Hã là bạn mà mà dám đến đây giở trò sàm sỡ với tao

Tư Thục từ từ lùi xa Chiêu Hà :

- Trời ơi ! Vậy là điều Du Nam nói với tao hôm qua chẳng sai . Anh ấy nói mày trước sau cũng tìm cách chia cắt bọn tao . Mày cũng yêu anh ấy, nhưng không được nên tìm cách trả thù.

Chiêu Hà tái xanh mặt mày:

- Trời ơi, Tư Thực ! Mày tin lời hắn nói à ? Trời ơi ! Yêu quá nên đâm ra mù quáng rồi.

- Tao không mù quáng . Chính Lam Giang nó cũng điện thoại tâm sự với tao mà.

- Nó nói với mày cái gì kia chứ ?

Tư Thực đĩnh đạc nói:

- Chiêu Hà à ! Mày đẹp gái, thiếu gì đàn ông yêu mày, sao mày lại không yêu mà lại chuyển đi yêu người yêu của người khác vậy chứ ? Nhất là ngay cả người yêu của bạn mày, mày cũng không tha.

Chiêu Hà tiến lại gần bạn . Thẳng tay, cô tát thẳng vào má Tư Thực một cái như nẩy lửa :

- Tao cấm mày !

- Phải . Mày cứ đánh đi . Ngày mai mày sẽ không còn có dịp để đánh tao nữa đâu . Thoạt đầu, Lam Giang nói, tao chẳng tin, lúc nào tao cũng bênh vực mày . Mày ác thật ! Đi phụ bạn thân làm bếp có hai ngày mà mày đã làm cho gia đình người ta xào xáo . Quân Phát tối nào cũng nằm mộng gọi tên mày . Mày đê tiện lắm ! Từ nay, tao không muốn ở chung với mày nữa. Tư Thực bước nhanh vào trong, nhanh tay cho quần áo vào chiếc va li . Cô bước nhanh ra cửa.

Chiêu Hà kêu gào:

- Mày đừng bỏ tao trong lúc này, Tư Thực ơi . Tao cần bọn mày mà.

Nhưng Tư Thực chẳng màng đến lời kêu gào của Chiêu Hà . Cô bước ra ngoài mà chẳng thèm ngoái cổ nhìn lại .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 25

"... Tuổi nào vừa thoáng buồn đo gầy vai
Tuổi nào ghi dấu chân chim qua trời
Xin cho tay em còn muốt dài
Xin cho cô đơn vào tuổi..." "

Chiêu Hà miên man chìm trong tình khúc buồn . Lời hát của cô ca sĩ nào đó phát ra từ chiếc máy cassette của căn nhà đối diện . Lời hát như oán trách nghiệt ngã của dòng đời.

Nàng không ngờ chỉ trong một tháng, nàng đã mất tất cả . Tình yêu . Tình bạn . Điều làm nàng đau đớn hơn cả là hai người bạn thân: Lam Giang và Tư Thục đều hiểu lầm nàng.

Trời ơi ! Nàng là một con nhỏ chuyên môn đi cướp tình yêu của người khác ư ? Cướp Du Nam của Tư Thục . Cướp Quân Phát của Lam Giang và bây giờ nàng còn muốn cướp Vọng Quân của Đông Sa hay sao ?

Người ta nói "Trong cuộc sống, cái đáng sợ nhất là sự cô độc" quả chẳng sai . Bây giờ, nàng cảm thấy cô độc một cách lạ lùng

Nàng hờ hững cầm lấy ống nghe, không hiểu sao đôi tay nàng lại bấm số máy gọi đến công ty cho Vọng Quân.

Bên kia đầu giây là giọng nói của một cô gái:

- Alô.

Nàng rụt rè:

- Cho tôi gặp ông Vọng Quân.

- Cô có hẹn trước không ?

- Không.

- Thật là tiếc, thưa cô . Giám đốc của tôi không bao giờ gặp những người không hẹn trước ,

- Hẹn trước ư ? Chiêu Hà suy nghĩ rất nhanh . Mồ hôi đã đọng thành giọt trên trán cô làm tay cô lạnh và ẩm ướt . Nếu cô xưng tên thật thì anh ta có chịu gặp cô không ?

Cô nói nhanh:

- Xin cô vui lòng nói với ông ấy là có Đông Sa cần gặp.

- Bêu kia đầu giây, giọng nói cô gái trở nên vui vẻ, thân thiết và cởi mở một cách lạ lùng.

- Đông Sa đó hả ? Trời ơi ! Chẳng phải chiều nay năm giờ, ông ấy và cô làm lễ đính hôn tại nhà hàng Mai Quế sao ? Ông ấy không có ở đây . Có lẽ ông ấy đến nhà hàng Mai Quế đấy.

Chiêu Hà buông rơi ống nghe thật nhanh . Nhìn lên đồng hồ đã bốn giờ ba mươi phút

Nàng gọi tắc xi chạy thẳng đến nhà hàng Mai Quế . Nàng cũng chẳng tài nào hiểu nổi, nàng đến đó để làm gì ? Chỉ biết rằng, con tim nàng nói thôi thúc nàng phải tới .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 26

Chưa đầy hai mươi phút sau, Chiêu Hà đã có mặt tại nhà hàng Mai Quế. Xuống xe và bước nhanh vào nhà hàng . Người đông vui tấp nập, ăn mặc vừa đẹp, vừa model sang trọng.

Bây giờ, Chiêu Hà mới cảm thấy thật sự lo sợ . "Nếu ông ấy tổng cổ mình ra khỏi nhà hàng thì sao ?

Cô lấy trong xắc tay chiếc khăn giấy, lau khô lòng bàn tay nhấp nháp mồ hôi . Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, rồi cô bước vào nhà hàng.

Ở gian sảnh đầy cây cảnh của nhà hàng, một cô gái mặc bộ đồ lụa thô màu đỏ sẫm bước ra chào một cách hồ hởi.

Chiêu Hà cũng cười rạng rỡ rồi đáp lại:

- Tôi muốn gặp ông Vọng Quân . Ông ta có hẹn tôi ở đây

- Cô là...

- Là Đông Sa.

Cô gái phục vụ khi nghe đến tên Đông Sa càng tỏ ra thân mật và lịch thiệp:

- À ! Xin cô theo lối này . Ông ấy đang lo lắng vì sự đến muộn của cô . Gặp cô chắc ông ấy mừng lắm . Xin mời cô.

Chiêu Hà chẳng hiểu tại sao nàng lại mừng rỡ khi Đông Sa chưa xuất hiện ? Chiêu Hà mạnh dạn bước vào.

Căn phòng thật sang trọng . Khách khứa đã lác đác, nàng đảo mắt nhìn xem nhưng không thấy Vọng Quân đâu cả . Như hiểu được ý nàng, cô phục vụ trả lời:

- Ông ấy đang ở trong phòng chuẩn bị dành cho cô dâu, chú rể tương lai.

Chiêu Hà lại bước theo cô phục vụ . Vừa đi, cô ta vừa nói:

- Ông Vọng Quân đến đây khá sớm để chuẩn bị . Ông ấy quả là một người đặc biệt đẹp trai và hoàn hảo . Tôi nghĩ cô rất tốt số.

Đến trước một căn phòng nhỏ . Qua tấm cửa kính mờ mờ, ảo ảo, nàng đã thấy Vọng Quân đi qua, đi lại.

Cô phục vụ nói:

- Cô đứng đây, để tôi vào báo cho ông ấy rằng cô đã đến.

- Vâng . Cám ơn cô.

Cô phục vụ bước vào trong và cô ta bước ra ngay . Nhìn Chiêu Hà, cô gái nói:

- Cô vào đi ! Ông ấy rất mừng khi nghe tôi báo tin cô đã đến đây

Chiêu Hà nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng của Vọng Quân . Đường như đó là đỉnh Everest: Cao chót vót mà cô chưa bao giờ trèo lên đó . Cô có thể nói gì với anh đây ? Cô đã bị kích động khi nghe anh làm lễ đính hôn . Cô quá vội vàng và hồ đồ nên đã không chuẩn bị một điều gì cả . Hay là tôi đến đây để phụ anh lo việc đính hôn ? Đó là bốn phận của một con ở như tôi . Ôi, trời ơi ! Cô đã không hiểu được chính bản thân của mình nữa.

Nhận thấy cặp chân mày của cô gái phục vụ mỗi lúc mỗi nhướng cao thêm, Chiêu Hà quyết định rằng, chẳng có còn đường nào khác ngoài việc trở mặt ra.

Dồn sức lực vào đôi chân mềm nhũn, cô bước lên phía trước . Nhưng trước khi cô thực sự bước lên một bước thì cửa phòng Vọng Quân bật mở . Anh đã xuất hiện trước mặt cô

- Đông Sa à ! - Anh đứng khựng lại và một thoáng sững sờ trên gương mặt anh.

Anh nhìn cô chằm chằm:

- Chiêu Hà ! Có chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này ? Tôi đang chờ Đông Sa, cô đang làm gì ở đây thế này ?

- Tôi... tôi biết ông đang đợi cô Đông Sa...

Chiêu Hà nuốt nước bọt và tuyệt vọng ngược nhìn cô phục vụ, rồi nói tiếp:

- Tôi biết ông sẽ không gặp tôi nên tôi quyết định mượn tên Đông Sa . Tôi .. tôi có thể nói chuyện riêng với ông được không ?

Tay cô run lẩy bẩy, mặt tái nhợt . Hình như Vọng Quân đã nhìn thấy sự đau khổ của cô, nhưng anh cố lờ đi . Cô cảm nhận như thế.

Anh nhăn mặt, đôi mắt anh khắc nghiệt và anh không hề có ý định mời cô vào phòng.

Bất chấp sự tò mò của cô phục vụ đang đứng nhìn, anh đáp côc. cần:

- Cô có biết rằng, tôi bận rộn lắm không ? Cô không có việc gì để mà làm

cái trò lừa bịp như thế để vào đây, Chiêu Hà à . Cô muốn cái quái quỷ gì thế ?

Hơi thở của Chiêu Hà như bị chặn lại . Quận đau trong lòng ngực . Khi cô hoàn hồn, cô lắp bắp ngay điều đầu tiên xuất hiện trong đầu óc cô: - Tôi .. tôi muốn quay lại làm con ở cho ông . Bạn tôi lại bỏ tôi đi nữa rồi . Tôi .. tôi sợ...

Ánh mắt anh như quất vào cô, anh hét lên:

- Cô điên rồi ! Cô tự động bỏ đi chẳng nói một lời . Bây giờ, tôi lu bu bao nhiêu công việc, cô lại mò đến đây làm tốn thời gian của tôi để xin việc . Có thật tình là cô đến đây để xin việc không, hay điều đó cô mới tưởng tượng ra ?

- Tôi...

Cô gái phục vụ chen vào can thiệp:

- Thưa ông Vọng Quân . Ông có cần tôi gọi bảo vệ đến mời cô ta ra ngoài đường không ?

Vọng Quân bực mình trả lời:

- Cô hãy lui ra ngoài, lo việc của cô đi . Việc của tôi, không cần cô xen vào Chiêu Hà biết rằng anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô về cái việc cô quấy rối buổi đính hôn của anh hôm nay.

Cô bật khóc và nói trong nước mắt:

- Xin lỗi Vọng Quân . Tôi sẽ đi ngay đây.

Ngay tức khắc, cô quay lưng và lao đi . Sự hoảng sợ đã khiến đôi chân lảo đảo của cô như mọc thêm cánh.

- Chiêu Hà ! Chờ một chút đã . Cô đứng lại mau.

Cô không nghe anh gọi gì cả . Máu dồn lên cả tai cô nên cô ù cả tai . Chỉ nghe lờ mờ dường như có tiếng anh kêu cô đứng lại, và cũng hình như có vài chục khuôn mặt trong phòng đang ngẩng lên nhìn theo nàng . Không biết thế nào mà cô cũng tìm được thang máy, rồi bấm nút và chạy thục mạng . Ngay ngưỡng cửa của nhà hàng, nàng lại đâm sầm vào một cô gái đang bước ngược chiều . Chẳng ai xa lạ, đó chính là Đông Sa . Chẳng thèm một lời xin lỗi , cô co giò chạy trốn chết còn hơn bị quý sử đuổi theo.

- Chiêu Hà ! Đứng lại ngay.

Vọng Quân vẫn đuổi theo và cho đến khi đối diện với Đông Sa, anh mới dừng lại.

Đông Sa tròn mắt:

- Kìa ! Anh làm sao thế ?

Anh hốt ha hốt hải nói:

- Đông Sa ! Anh xin lỗi em nha . Hôm nay, anh không thể làm lễ ra mắt em cùng mọi người được . Em hãy vào xin lỗi họ giùm anh.

- Anh đứng lại !

Đông Sa hét lớn lên:

- ANh tính bơi nhỏ vào mặt tôi có phải không ?

- Anh xin lỗi em.

- Nếu anh mà bước đi thì đừng bao giờ quay về đây tìm tôi nữa.

- Anh sẽ giải thích với em sau.

Nói xong, anh quay đầu và bỏ chạy ra ngoài trời tối đen như mực
Đường phố đã lên đèn.

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 27

Chiêu Hà không đi thẳng về nhà, vì sự trống vắng ở đó chỉ làm cho nàng cảm thấy cô độc hơn

Chiêu Hà cảm thấy như mình đang phát điên lên . và cô phải lang thang thật lâu mới thoát khỏi cái cảm giác đó . Chắc hẳn có điều gì không ổn đang xảy ra với cô . Bằng không, tại sao cô lại hành động như vậy ?

Lúc cô đến gần bờ sông thì trời đã tối . Cô ngồi đó và khóc mãi cho đến khi mắt đỏ mọng và sưng húp lên . Ôi ! Nhục nhã vô cùng . Nhục nhã vô cùng. Cô đã tìm ra điều gì không ổn đã xảy đến với cô, nhưng điều đó chỉ làm cho cô thấy tồi tệ hơn . Cô đã làm một điều ngu ngốc nhất trên đời khi đi yêu một người đàn ông mà anh ta không bao giờ thèm thừa nhận tình cảm đó . Một người đàn ông thẳng thừng tuyên bố rằng: Nếu anh lấy vợ thì chỉ lấy những người làm anh ta thăng tiến mà thôi . Mặc dù, anh đang đang làm giám đốc một công ty lớn . Ôi ! Lòng tham con người thật không đáy.

Cô ngồi trên một mỏm đá, ánh mắt thả xa xăm vào khoảng không gian đen ngòm trước mặt . Bao nhiêu buồn bực đang đè nặng trái tim cô . Một tiếng rên tắt nghẽn thoát ra khỏi bờ môi khô khốc của Chiêu Hà khi cô nhìn dòng nước tối thẫm . Cô biết chắc Vọng Quân ít nhiều gì cũng để ý đến cô, vì không có gã đàn ông nào chịu đưa một cô gái đi chơi nếu không có chút tình ý . Nhưng những cảm xúc của Vọng Quân chỉ một thứ tình cảm nhất thời . Anh chẳng có một tí tình yêu nào cả.

Nếu cô không làm cái chuyện ngu ngốc hôm nay phá hỏng buổi tiệc đính hôn của anh, thì có lẽ anh vẫn còn coi nàng là bạn và cũng thường xuyên rủ nàng đi chơi

Đi lang thang rồi cuối cùng cũng cay đắng quay bước về nhà . Sẽ thật là trống trải và cô đơn, nhưng nàng chẳng còn chỗ nào để mà đi nữa.

Đầu cúi gập, đôi chân kiệt sức . Suýt tí nữa thì cô đâm phải vào một chiếc xe khi cô mò mẫm sang đường.

Một người đàn ông mở cửa? xe và gần như lôi cô vào trong xe:

- Chiêu Hà ! Cô đang làm gì thế hả ? Suýt tí nữa thì tôi đã giết chết cô rồi, cô có biết hay không ?

- Tôi...

Cô ý thức được cái nhìn sấm soi của Vọng Quân, nhưng cô không thể ngẩng mặt lên nhìn anh.

- Tôi .. tôi không nghĩ là tôi sẽ gặp lại anh

Anh ngắt lời;

- Nếu không phải là tôi thì cũng sẽ là một gã đi mô tô khác đụng chết cô rồi . Cô đã đi đâu suốt cả đêm vậy ? Tôi đi tìm cô khắp nơi, cô có biết hay không ?

Cô vẫn không chịu nhìn anh . Con tim cô đập điên cuồng . Phi một lúc lâu, cô mới cất lời lên được :

- Sao anh phải đi tìm tôi ? Tôi nghĩ anh sẽ không thèm nhìn mặt tôi nữa, sau buổi tiệc chiều nay.

Vọng Quân thở dài:

- Cô ngốc lắm, cô bé ạ.

Nói rồi anh đặt một tay lên má cô, xoay mặt cô về phía anh . Trong khi cô hít một hơi thở đau đớn, thì anh dí một ngón tay trên đường viền uyển chuyển của chiếc cằm cô và vuốt ve nhẹ nhàng lên làn môi đang run rẩy của cô . Cô nấc lên rồi quay phắt đi.

Anh nắm tay nàng lại . Và dường như anh giận dữ vì sự bỏ đi của cô:

- Tôi muốn nói chuyện giữa tôi và cô . Bạn cô có nhà không ?

- Không

- Thế thì hay quá.

Không đợi sự đồng ý của nàng, anh lôi hắt nàng vào trong xe, đóng cửa lại thật mạnh và anh cho xe lao vút đi.

Chưa đầy mười phút, anh đã có mặt tại chung cư ô chuột, cũ kỹ của nàng . Anh xuống xe và bước đi trước . Như một cái máy được sự điều khiển của chủ nhân, cô lúi thủi bước theo sau.

Anh vào phòng, nàng vào theo . Anh khóa cửa lại :

- Như thế này để đề phòng cái gã sở khanh đêm nọ . Tôi muốn được yên tĩnh với cô trong vòng một tiếng đồng hồ.

Đẩy mạnh nàng xuống ghế, anh nói:

- Chiêu Hà ! Sao cô lại đến nhà hàng Mai Quế ? Cô quá bốc đồng . Làm như vậy chỉ chính cô bị tổn thương mà thôi.

Chiêu Hà bật khóc, và hét lên:

- Tôi đã xin lỗi ông rồi, ông còn chưa vừa lòng hay sao ?

- Tôi không cần sự xin lỗi của cô . Tôi không thích cô hành động thiếu suy nghĩ như thế để mọi người cười cho.

Mím chặt đôi môi, Chiêu Hà hét lớn:

- Phải . Làm sao ông có thể hiểu được cái hành động thiếu suy nghĩ mà tôi làm . Tôi yêu anh, yêu anh điên cuồng . Tôi muốn điên lên khi nghe cô thư ký của anh báo anh đang chuẩn bị làm lễ đính hôn, nên tôi đã lao ngay đến đó . Tôi chẳng biết tôi đến để làm gì ? Để rồi mặc cho anh nhục mạ tôi trước mặt mọi người.

Vọng Quân cũng cộc lốc đáp lại:

- Cô ngốc lắm . Cô trẻ con lắm.

Mọi sự phẫn nộ trong tràn trề trời dậy trong lòng:

- Phải . Tôi ngốc,tôi trẻ con.

- Cô cũng biết như vậy à ? Tôi không thể nuông chiều và im lặng mãi với thói ngốc nghếch của cô . Thật ra tôi chính là...

Ra là thế . Tình cảm mà cô dành cho anh được anh cho đó là thói ngốc nghếch vô lối . cô cảm thấy bị tổn thương ghê ghớm.

Nàng gào lên:

- Anh là ai mặc kệ anh, không cần quan tâm . Bây giờ, anh rút khỏi đây ngay và đừng bao giờ đến gặp con nhỏ ngốc nghếch, vô lối này nữa.

Im lặng giây lát, nàng nhìn thẳng vào mặt anh, nói:

- Vọng Quân ! Tôi hận anh . Suốt đời, suốt kiếp, tôi hận anh.

Chẳng nói lời nào, Vọng Quân cũng quay mặt và bước nhanh ra cửa.

Chiêu Hà chạy đến đóng sầm cửa lại và khóa chặt.

Nàng quy xuống bên ngưỡng cửa và khóc ngon lành :

- Thế là hết, hết thật rồi ..

Vĩnh biệt tất cả, xin vĩnh biệt

Nàng thối thức trong lòng:

- "Vọng Quân ! Anh ác lắm . Tôi căm thù anh, căm thù anh .."
"Đêm nay, ngồi khóc trong trăng lạnh
Trăng đắm chìm đi gió thổi dài
Ta nhớ đến người, ôi dịu vợi
Đường lạt sương mờ, lạt lá rơi... "

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 28

-Tôi van các người ! Tôi van xin các người ! Hãy buông tha cho anh ấy !
Một nhóm thanh niên với gương mặt dữ tợn dấn vào mặt Du Nam:

- Buông tha à ?

Tư Thục tiếp tục kêu gào:

- Đừng ! Đừng ..Các người đừng đánh anh ấy nữa mà . Có đánh thì hãy đánh tôi đi

Một người thanh niên trong nhóm buông Du Nam ra . Nhìn Tư Thục, anh ta nói:

- Cô có biết cô quen nhằm một thằng đàn ông khốn kiếp lắm hay không hả ?

- Tôi... biết.

- Biết sao cô không để cho bọn tôi dạy cho hẳn một bài học mà còn van xin bọn tôi tha cho hẳn làm gì ?

- Tôi yêu anh ấy . Tôi không thể sống thiếu anh ấy được . Tôi tin rằng có một ngày, anh ấy sẽ thay đổi.

Người thanh niên buông Du Nam ra bằng cách hất mạnh hẳn xuống đường :

- Nể tình cô này, tao tha cho mày . Tao thêm cho mày hai ngày nữa . Nếu mày không trả tao số nợ thì mày khó mà sống sót đấy.

Nhìn Tư Thục, người thanh niên ấy nói thêm:

- Hôm qua, hẳn thua bài bạc nên đã làm giấy thế chấp cửa hàng mỹ phẩm của cô cho tôi rồi đấy . Hai hôm nữa, tôi sẽ đến lấy cửa hàng mỹ phẩm của cô và sẽ tính chuyện với hẳn.

Nói rồi, một đám thanh niên hung dữ quay gót bỏ đi.

Điều đầu tiên mà Tư Thục làm khi bọn kia đi khỏi là chạy nhanh lại đỡ Du Nam dậy . Vừa phủi bụi cho anh, cô vừa nói:

- Anh có làm sao không ? Có đau lắm không ?

Ngước đôi mắt buồn bã nhìn người yêu dấu . Lần đầu tiên, Du Nam ghen

ngào:

- Tư Thục ! Anh xin lỗi em.

Tư Thục ngã vào lòng Du Nam, cô ghen ngào:

- Anh đừng lo . Ngày mai, em sẽ bán cửa hàng mỹ phẩm để trả nợ cho anh .

Chúng ta sẽ làm lại từ đầu

- Em tốt với anh quá . Vậy mà anh hư đốn vô cùng.

Họ đứng dậy và ra về . Nhưng họ đâu ngờ rằng, đằng sau lưng một gốc cây to có một người trông thấy tất cả . Người ấy chỉ đứng lặng và quan sát chứ không bước ra.

Hai hôm sau, Tư Thục và Du Nam thức dậy thật sớm để đón nhận hung tin . Họ cùng ngồi cạnh nhau với hai va li bên cạnh . Họ đã chuẩn bị ra đi.

Đúng chín giờ sáng, toán thanh niên hôm nọ ùn ùn kéo tới.

Họ vừa đến ngưỡng cửa, Tư Thục đã đứng dậy, nói ngay:

- Tôi đã chuẩn bị xong . Cửa hàng này bây giờ là của các ông . Anh ấy còn nợ các ông bao nhiêu, tôi xin làm giấy cam kết . Tháng sau tôi sẽ trả đủ cả vốn lẫn lời

Vì quá run sợ nên Tư Thục hứa đại như vậy . Chứ nàng thật sợ chẳng biết tháng sau, nàng sẽ đào đâu ra số tiền đó trả cho họ.

Người thanh niên đã đâm vào mặt Du Nam hôm nọ, cất tiếng nói ôn tồn:

- Sáng nay, tôi đến đây không phải để tịch thu hay làm khó các người, mà tôi đến để thông báo cho các người hay rằng : Các người vẫn toàn quyền sử dụng cửa hàng mỹ phẩm này, và không trả một nợ khoản nợ nào cho tôi cả.

Tư Thục mở to đôi mắt . Nàng đăm đăm nhìn họ chẳng hiểu gì cả.

Vậy là sao ?

- Nghĩa là có người đã trả toàn bộ số nợ giùm các người.

- Ai vậy ?

- Người ấy không cho chúng tôi nói tên . Người ấy còn nhờ tôi trao cho các người số tiền này để có vốn làm ăn.

Nói và hẩn lấy trong túi ra một gói giấy đưa cho Tư Thục . Nhìn Du Nam, hẩn nói:

- Mong rằng ông hãy cố gắng mà làm ăn . Tìm được một người yêu ông như cô này, không phải dễ đâu.

Họ quay đi trước con mắt ngỡ ngác của Tư Thục và Du Nam .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 29

Khi cuộc sống đã tương đối ổn định, Du Nam đã tu tỉnh làm ăn . Cuộc sống đối với Tư Thục như thế đã quá đủ, không gì hạnh phúc hơn . Có điều làm cho cô ray rứt mãi không yên là vị ân nhân đã cứu cô . Không làm sao mà cô biết được để có ngày tạ Ông.

Cửa hàng hôm nay tấp nập khách ra vào . Cô và Du Nam làm không xuể . Kê gói quà, người bán, mồ hôi ướt cả người . Ngày lễ tình nhân năm nay, khách mua quà đông hơn mọi năm.

Khi khách đà thưa dần, ngồi lại số tiền mới bán được, đột nhiên Tư Thục cảm thấy nhớ Chiêu Hà vô cùng . Mọi năm, Chiêu Hà bán và đếm tiền phụ nàng . Ôi ! Vui biết mấy . Nàng không biết nàng có nóng giận quá không khi mắng Chiêu Hà như thế ? Đã mấy năm chung sống cùng nhau, cô và Chiêu Hà không bao giờ giận nhau hơn một giờ . Nhưng thú thật, lúc nào Chiêu Hà cũng là người xin lỗi trước.

Thấy người yêu ngồi u sầu rất lâu, Du Nam lên tiếng hỏi:

- Em làm sao vậy, Tư Thục ?

Uể oải vuốt lại tờ tiền cho ngay ngắn, cô nói:

- Em nhớ Chiêu Hà.

Nhắc đến Chiêu Hà, Du Nam mới giật mình . Chính anh đã dựng chuyện để chia cách tình bạn giữa họ . Anh đã bị ối không dám thú thật với Tư Thục cho đến ngày hôm nay.

Anh khẽ khàng nói:

- Hay là anh đưa em đến thăm cô ấy ?

không thể kiềm chế sự nhớ nhung . Tư Thục ngồi bật dậy như lò xo :

- Chúng ta đi nhanh đi anh.

Chỉ mới hơn một tuần xa cách cái chung cư này, mà hôm nay quay trở lại, Tư Thục cảm thấy rứt rứt làm sao.

Cửa phòng còn mở, vậy là Chiêu Hà vẫn còn ở nhà.

Cô gọi lớn:

- Chiêu Hà ơi !

Bên trong, một người đàn bà bước ra . bà chính là chủ căn nhà đã cho cô và Chiêu Hà mượn.

Bà Lam lên tiếng:

- Trời ơi ! Tư Thục ! Cô đi đâu cả tuần lễ không thấy về ? Chiêu Hà trả nhà cho tôi đã năm bữa nay rồi.

Tư Thục cảm thấy đau nhói ở tim . Nàng muốn khóc, nhưng không thể nào khóc được.

- Đi... đi rồi hả bác Lam ?

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra cho cô ấy, mà mấy ngày liền cô ấy cứ giam mình mãi trong phòng và khóc . Rồi cách đây mấy hôm, cô ấy sang tôi trả nhà và nhờ tôi trao lại cái gói này cho cô, nếu cô quay trở về.

Tư Thục chụp lấy như chụp một kỷ vật quý báu còn sót lại của Chiêu Hà.

Nhưng khi nàng mở ra thì chẳng phải lá thư, chẳng có gì trong cái gói giấy đó cả, ngoài sợi dây chuyền bạch kim tuyệt đẹp . Nàng còn nhớ như in, đã có lần nàng và Chiêu Hà đi vào cửa tiệm kim hoàn . Nàng ngắm nghía mãi và còn nói với Chiêu Hà rằng:

- "Ôi ! Không biết bao giờ tao mới có tiền để mua sợi dây chuyền như thế này nhỉ "

Nhưng không ngờ hôm nay, nàng lại được cầm nó trong lòng bàn tay nhấp nháy mồ hôi.

"Mừng sinh nhật lần thứ hai mươi hai của mà

Chiêu Hà"

Trời ơi ! Sinh nhật của cô đã trôi qua năm ngày mà cả cô cũng chẳng nhớ.

Bây giờ không thể còn kiềm chế những dòng nước mắt của mình nữa . Tư Thục bật khóc lớn . Và cô lao nhanh xuống chung cư, mặc cho Du Nam đuổi theo réo gọi.

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 30

Mặt trời mọc rồi lặn, trăng tròn rồi lại khuyết... Một ngày, một tháng, một năm, hai năm, ba năm rồi cũng qua đi.

Thấm thoát thế là đã ba mùa đông qua đi kể từ một buổi sáng rét buốt nàng đã chạy trốn một cách vội vã đến phi trường này . Ngày ấy, không người đưa tiễn mà có kẻ đuổi theo . Người đuổi theo nàng không ai khác hơn chính là cha nàng.

Chiêu Hà còn nhớ rõ như in... Lúc đó, nàng phải chui vào toilet năm mới trốn được cha . Nếu không thì nàng sẽ bị lôi cổ về . Buộc nàng làm lễ cưới với người đàn ông mà nàng chẳng hề biết mặt.

Ôi ! Lúc đó mà nàng không ôm chầm lấy người đàn ông trong toilet và hôn ngấu, hôn nghiền vào mặt anh ta thì có lẽ giờ này nàng sẽ là người đàn bà có một đồng con.

Nhưng đi đâu thì cuối cùng cũng phải quay về, cũng phải đối diện với sự thật . Nàng phải quay về . Nàng không còn nơi nào để đi nữa . Không biết cha có còn cái ý nghĩ ép gã nàng hay không ? Nhưng giờ này thì mọi thứ đã thay đổi . Thà lấy người yêu mình còn hơn lấy người mình yêu . Bây giờ, cha không ép thì nàng cũng sẽ buộc cha cưới gấp cho nàng . Ai cũng được . Miễn sao nàng có chồng càng sớm càng tốt . Để nàng có thể mau chóng quên được anh và những nỗi nhục nhã ê chề mà anh đã gây ra cho nàng.

- "Lạy chúa ! Hãy cho tất cả thành quên lãng . Đừng xui con nhớ lại những gì mà con đã cố quên đi ."

Quay chiếc kính dày của phòng chờ, nàng nhìn thấy từng chiếc máy bay cất cánh rồi hạ cánh . Người người lên xuống tấp nập như hội.

May thay, nàng vừa trông thấy Hào Nam lái xe hơi vào bãi đậu . Anh mở cửa xe xuống.

Hào Nam là trợ lý đặc lực của cha cô . Anh cũng yêu cô, nhưng nghĩ thân phận của anh nên anh đã không dám mở lời cùng cô.

Nàng mỉm cười . Đột nhiên, nàng chợt nghĩ sẽ có một đám cưới giữa nàng

và Hào Nam, không phải là người đàn ông không quen biết mà cha nàng ép gả.

Nàng vờ như không thấy anh để cho anh đi tìm nàng . Sau một hồi ngó quanh quất tìm kiếm, cuối cùng anh cũng tìm được nàng . Đến gần nàng, điều trước tiên là anh dành một nụ cười thật tươi cho nàng.

- Trời ơi, Chiêu Hà ! Cô đứng đây mà tôi tìm mãi cả mắt.

Nàng hỏi ngay:

- Ai bảo anh ra đón tôi thế ?

- Là ông chủ.

- Ông còn ra đón tôi làm gì ?

Hào Nam điềm đạm giải thích:

- Lẽ ra ông chủ chẳng bảo tôi ra đón cô đâu . Nhận được điện tin báo cô sẽ trở về, bà chủ mừng lắm . Còn ông chủ thì không . Ông còn bảo "Nó biết chạy đi thì biết chạy về, ra đón làm gì cho mệt" . Tôi ra đón cô Hà theo lệnh của bà chủ đấy

Chiêu Hà cong môi mà chẳng nói thêm gì . Hào Nam hối thúc:

- Thôi . Cô theo tôi ra xe, tôi đưa cô về . Bà ở nhà trông lắm đó.

Họ cùng ngồi vào chiếc xe hơi màu đỏ bóng loáng.

Hào Nam lui xe, rời cho xe phóng thẳng

Liếc nhìn Hào Nam khi trên đường anh đưa cô về nhà . Công nhận ra rằng cô sẽ chẳng bao giờ yêu được anh ấy khi giờ đây cô đã có Vọng Quân . Mặc dù Hào Nam cũng là một chàng trai đáng yêu . Trước đây, nàng cũng có cảm tình với anh

So sánh Hào Nam với Vọng Quân như so sánh rượu mạnh với nước lã . Hào Nam không làm cho tim cô đập nhanh lên dù chỉ là một nhịp . Còn với Vọng Quân, chẳng cần một chút cố gắng nào, nó đã trở nên hoàn toàn hoang dại .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 31

Trở về nhà, Chiêu Hà vùi đầu vào công việc . Nàng cáng đáng luôn cả công việc của kẻ ăn người ở . Nàng muốn quên tất cả . Nàng không thể để cho mình có một phút thời gian rảnh rỗi

Cha cô rất hài lòng về cô . Có một hôm, trong bữa cơm thân mật của gia đình, ông hỏi nàng:

- Chiêu Hà ! Bấy lâu nay, con làm gì ? Ở đâu ?

- Dạ, con bán hàng mỹ phẩm cho người ta.

Bà Thịnh Phước từ dưới nhà bước ra, trên tay bưng một tô cháo gà còn đang tỏa khói hương nghi ngút.

Bà bước từng bước khập khiễng về bàn ăn, nói:

- Chiêu Hà ! Mẹ nấu cháo cho con nè . Con ăn một miếng đi cho khỏe.

Ông Thịnh Phước hần học:

- Chân bà còn đau, sao còn làm việc làm gì ? Cứ để đó cho kẻ ăn người ở làm

Bà Thịnh ngồi xuống cạnh con gái, bà nhỏ nhẹ:

- Thì mấy năm nay con gái chúng ta không về, nên hôm nay tôi mới đích thân nấu cho nó ăn vừa miệng vậy mà . Cực khổ một tí thì có là bao . Tôi nghiệp con nhỏ . Nó đi làm cho người ta cực khổ, đâu được một bữa ăn ngon.

Ông Thịnh liếc nhìn con gái:

- Chỉ tại nó chuốc lấy mà thôi . Tôi lựa chỗ đàn hoàng cưới gả không chịu . Đến ngày đàn trai đến coi mắt thì bỏ đi, để cho tôi xấu hổ với người ta.

Bà Thịnh lên tiếng can ngăn:

- Kìa ! Thì hiện nay, con gái nó đã về rồi . Ông đừng lớn tiếng với nó, được không ?

- Đúng là con hư tại mẹ mà . Bà nuông chiều nó quá sức, nên lúc nào nó cũng muốn chống đối lại tôi.

- Nhưng con gái...

Chiêu Hà lên tiếng cắt ngang lời mẹ:

- Mẹ à ! Cha nói đúng . Con hư lắm nên con mới cãi lời cha bỏ nhà ra đi . Bây giờ, con ân hận lắm rồi.

Quay sang cha, nàng nói:

- Cha à ! Bây giờ con quay về đây, con muốn cưới người đàn ông mà cha đã định gả con năm xưa . Mong cha hãy "cưới gấp" cho con.

Ông Thịnh mỉm cười:

- Con hay thật đấy ! Chê người ta bỏ đi, quay về đây đòi cưới . Con tưởng rằng người ta có thể chờ con gật đầu đồng ý hay sao ?

Chiêu Hà nói:

- Cha à ! Nếu người ta không chịu cưới con thì cha cưới đại ai cho con cũng được . À, cha à! Hay là cha cưới Hào Nam cho con cũng được . Anh ấy yêu con lắm.

Chiêu Hà cứ huyên thuyên nói . Nàng không để ý cha mẹ đang mở to đôi mắt ngạc nhiên nhìn mình.

Bà Thịnh hốt hoảng, sờ vào đầu con gái:

- Kìa, Chiêu Hà ! Con làm sao vậy ? Con gái của mẹ xinh đẹp, thiếu gì người thương, đâu cần gì đụng ai lấy đó kia chứ.

Ông Thịnh thì khác . Ông im lặng không nói gì cả . Nhưng ông nghĩ rằng con gái ông đã thay đổi . Làm sao Chiêu Hà có thể nói với ông rằng : Cô đang quá đau khổ vì Vọng Quân . Và cô không quan tâm xem cô đang làm gì.

Ông Thịnh hút điếu thuốc rồi chậm rãi nói:

- Được rồi . Để cha điện thoại hỏi thăm xem, coi ông ta còn muốn cưới con không ?

- Con cảm ơn cha.

- À ! Ngày mai, con cùng cha đi dự buổi khánh thành đấy nhé.

Nàng buồn bã:

- Cha à ! Con không đi, được không ? Con mới về, còn mệt lắm.

- Vậy thôi . Khi nào con cảm thấy khỏe thì nói với cha nhé.

Chiêu Hà dạ khẽ rồi cúi đầu ăn nốt chén cơm còn lại trong nước mắt .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 32

Sau những giờ vùi đầu vào công việc, Chiêu Hà thường rời khỏi nhà vào mỗi buổi chiều . Nàng chọn cho mình nơi nghỉ ngơi thật yên tĩnh, vắng vẻ để ôn lại những gì đã xảy ra.

Đó là một ngọn núi cao, nằm giữa những rặng cây dày đặc xanh rì . Mỗi buổi chiều ngồi ở đây, Chiêu Hà có thể phóng tầm mắt nhìn thấy cả một vùng không gian rộng lớn mà không bị một vật gì ngăn chặn.

Trước mặt nàng là những con đường trải sỏi ngoằn ngoèo uốn khúc . Những hàng cây, thảm cỏ trải rộng, một màu xanh ngọc biển dịu dàng.

Bây giờ nàng như đã lột xác . Nàng không còn nghịch ngợm như xưa . Cách ăn mặc của nàng cũng thay đổi hẳn.

Hôm nay, nàng mặc chiếc áo lụa mỏng với những nếp xếp mềm mại phủ ngoài xòe ra như đôi cánh chim, trông rất xinh xắn . Mái tóc đen huyền phủ xuống bờ vai tròn trịa . Cả người nàng toát lên một vẻ đẹp thanh thoát và cũng rất kiêu sa

Thời gian chậm chậm trôi qua .. trầm lặng và trống vắng như nỗi lòng của nàng . Không một âm thanh gì ngoài tiếng nước chảy róc rách qua những khe đá, tiếng những cành cây lay động trong gió.

- Chiêu Hà !

Không quay đầu lại, nàng cũng biết ai vừa gọi:

- Sao anh biết tôi ở đây ?

Hào Nam mỉm cười:

- Cả cái thị trấn này, ai mà chẳng biết cô con gái cưng của đại thương gia Lâm Thịnh Phước . Cô đi đâu, mọi cặp mắt đều đổ dồn về cô . Vì vậy, đâu có khó khăn gì trong việc tìm kiếm cô . Chứ đừng nói chi...

Chiêu Hà xoay phắt lại và cắt ngang lời;

- Tôi đang buồn . Tôi muốn được yên tĩnh một mình, anh tìm tôi làm gì ?

Hào Nam không lấy làm khó chịu, chỉ cười cười và ngồi xuống một phiến đá cạnh Chiêu Hà . Anh cất giọng trầm ấm:

- Chiêu Hà ! Cô không cảm thấy rằng, giữa lúc mình đang cô đơn, buồn bã mà có một người bạn sẵn sàng trò chuyện an ủi là thú vị lắm sao ?

Câu nói đầy thuyết phục của Hào Nam khiến Chiêu Hà cảm thấy dễ chịu .
Nàng gật gù:

- Xem cũng được lắm đấy . Nhưng anh có chắc là đủ khả năng làm cho tôi cảm thấy hết buồn và cảm thấy thích thú hay không ? Tại sao anh có ý định tốt như vậy ? Không có gì ác ý chứ ?

Hào Nam cười lớn:

- Ha, ha... Đàn bà con gái mấy cô, người nào cũng giống nhau, cứ nghĩ xấu cho người khác . Đồng thời luôn bênh vực cho bản thân mình, độc tài, độc đoán . Đàn ông chúng tôi thì không có như vậy.

Đột nhiên, Chiêu Hà nổi cơn giận:

- Đàn ông ? Bọn đàn ông khốn kiếp của các anh mới là những kẻ độc tài, độc đoán . Bọn đàn ông các anh...

Hào Nam mở to đôi mắt ngạc nhiên, anh cắt ngang lời cô:

- Kìa ! Nếu tôi nói không phải thì cho tôi xin lỗi, tại sao vô cớ giận dữ với tôi vậy ? Bộ có gã đàn ông nào đối xử với Chiêu Hà như vậy sao ?

Chiêu Hà bây giờ mới bình tâm trở lại:

- À ! Đâu có.

- Có thật không ? Có chuyện gì nói cho tôi nghe xem . Người ta thường nói: "buồn được san sẻ, buồn với đi một nửa mà"

Nhìn Hào Nam, nàng mỉm cười xin lỗi . Quả thật, chỉ trong vài năm nàng trốn nhà ra đi mà Hào Nam đã thay đổi quá nhiều . Ngày trước, nàng chỉ coi Hào Nam là một đứa con nít . Anh ta yêu nàng . Những khi gặp nàng là đỏ mặt, quay đi nơi khác một cách vội vàng . Bây giờ, chính Hào Nam là người mà nàng có thể trút bầu tâm sự.

Hào Nam lên tiếng:

- Sao cô im lặng mãi vậy ? Hay là cô cảm thấy khó chịu vì sự có mặt của tôi ở đây ? Nếu vậy, tôi sẽ đi ngay.

- Không có.

- Chiêu Hà ! Có phải có người đàn ông nào đó đã làm cho cô buồn không ?

- Phải.

- Hẳn ta là ai thế ?

Chiêu Hà im lặng thật lâu, rồi nàng chậm rãi kể cho Hào Nam nghe tất cả . Kể từ khi nàng lang thang đến nhà Lam Giang để làm con ở và quen anh, cho tới việc Tư Thục giận nàng và khi nàng quay về đây.

Hào Nam nhận xét:

- Theo tôi, hẳn không độc tài độc đoán như cô nghĩ đâu . Và hẳn cũng không phải dùng cô để thỏa mãn niềm vui, mà có thể hẳn cũng yêu cô . Việc rõ ràng hẳn cũng bỏ vô số thời gian quý báu để đi chơi với cô mà chẳng vì mục đích gì . Rồi khi cái đêm hôm đó, cô suýt bị Du Nam hại, hẳn đã xuất hiện kịp thời để cứu cô . Sao cô không nghĩ xem ? Hẳn đi về rồi còn quay lại làm gì ? Chẳng phải vì nhớ cô hay sao ? Chẳng qua vì trong người hẳn có máu cao ngạo, không thích bị phụ nữ khuất phục.

- Nhưng anh ta đã nói với tôi, anh ta chỉ lấy những người phụ nữ giàu sang, quý tộc mà thôi . Sự thật là anh ta đã quyết định cưới Đông Sa, cô con gái thượng lưu, quý tộc mà.

Hào Nam trầm trầm nói:

- Yêu nhau và cưới nhau là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau . Chiêu Hà à ! Cô hãy cố quên hẳn ta đi, và đừng nghĩ ngợi gì nữa thêm buồn . Trước mắt cô còn bao nhiêu người đàn ông đang chờ sự đồng ý của cô chứ.

Chiêu Hà mỉm cười:

- Trong đó, có anh không , Hào Nam ?

- Có lẽ câu hỏi này không cần tôi trả lời, cô cũng biết mà.

Chiêu Hà lại cười, Hào Nam hỏi:

- Kìa ! sao cô cười hoài vậy ?

- Nếu anh yêu tôi, sao anh không đặt vấn đề này với cha tôi, xin hỏi cưới tôi ?

Hào Nam chậm rãi:

- Nếu chỉ mình cha cô đồng ý thì ăn nhập gì . Tôi không muốn chiếm cái thể xác của cô . Hơn nữa, cha cô hình như nhất định ép gả cô cho gã đàn ông nào đó.

- Ngày mai, anh cứ xin cha tôi cho phép anh cưới tôi đi . Nếu cha tôi đồng ý thì tôi sẽ đồng ý.

Nhìn thẳng vào mắt Chiêu Hà . Hào Nam nói:

- Tôi là kẻ thế vai cho người đàn ông xa lạ trong lòng cô, phải không ?

Chiêu Hà thoáng buồn:

- Hào Nam ! Tôi xin lỗi anh . Nhưng tôi hứa là sẽ quên anh ta và thời gian sẽ giúp tôi yêu anh mà.

Hào Nam nắm chặt lấy tay Chiêu Hà:

- Chiêu Hà ! Cám ơn em.

Anh nhìn Chiêu Hà bằng đôi mắt long lanh và tiếp:

- Vậy em thấy chúng ta nên chúc mừng ngày hôm nay bằng tiệc mừng gì nhỉ ?

Chiêu Hà đáp nhanh:

- Ăn . Anh khao tôi.

- Ăn à ?Ồ ! Đề nghị này xem ra thật hấp dẫn đấy . Bây giờ, địa điểm do cô chọn nhé.

- OK.

Cả hai cùng cười lớn .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 33

*"Một vùng mây trắng, bay đi tìm nhau
Chẳng còn thấy đâu, mắt hoa hoen sầu
Vì mình xa nhau, nên em chưa biết xuân về đây thôi
Ngày xuân vẫn trôi, rùng còn ngây dại, mơ bóng hình ai ?
Chiều xưa ngồi bên em, anh nghe như đà xót xa mơn tay mềm
Một giây hồn lênh đênh, môi em thơm ngát đón đưa hương say tình
Em biết không em ? Anh như áng mây tìm nơi đỗ bến
Dẫu bến xa bờ, mà hồn vẫn trôi, mây hoài vẫn trôi... "*

Giọng Hào Nam trầm ấm chậm rãi, cùng với những âm thanh ngân vang êm đềm chấm dứt bài nhạc . Anh nhìn Chiêu Hà, chờ nghe câu trả lời.

Chiêu Hà nhìn anh với ánh mắt ngưỡng mộ và chân thành khen:

- Hào Nam ! Anh hát hay quá ! Kèm theo tiếng đàn điệu luyện của anh, tôi nghĩ ngoài việc phụ tá cho công ty của cha tôi, anh có thể kiêm luôn cái nghề ca sĩ nữa rồi đấy . Tại sao anh nhiều nghề quá vậy ?

Hào Nam mỉm cười, nụ cười khiêm tốn và rất hiền hoà:

- Không biết là do cái bản tính xấu hay là quá tham lam của tôi mà cái gì cũng muốn học, hay là tại vì cô nên khiến tôi trở nên như vậy ?

- Anh khéo nịnh đầm quá.

- Không phải đâu, tôi nói thật đấy . Mấy ngày trước khi cô về đây, tôi như người mất hồn . Nhưng bây giờ, đột nhiên tôi cảm thấy yêu đời hẳn lên, nên tài năng phát sinh từ đấy ,

Chiêu Hà bật cười lớn:

- Hào Nam ! Nói chuyện với anh, tôi cảm thấy thích thật đấy.

Hào Nam mỉm cười:

- Bây giờ thì thấy cô khác hẳn lúc quay trở về nhà . Không ưu tư, không còn lang thang môt. mình ngoài mưa . Nụ cười của cô bây giờ cũng rất tươi rất đẹp . Thú thật, mấy hôm trước, thấy cô ngồi trên mỏm đá cao cheo leo, tôi cứ nơm nớp lo sợ.

Chiêu Hà cười khúc khích:

- Anh sợ tôi tự tử à ?
- Biết đâu được . Hành động liều lĩnh trong lúc con người ta quân trí.
- Quân trí ? Anh nghĩ rằng tôi quân trí ư ?
- Lúc trước kia . Quả thật lúc ấy, tôi không thể tin được một. người phụ nữ như cô mà không có hạnh phúc . Nhưng rõ ràng trên nét mặt cô có chứa đựng nhiều lo âu phiền muộn . Tôi bây giờ thì tôi đã hiểu lý do cô phiền muộn rồi.

Chiêu Hà khoát tay:

- Thôi, anh đừng nhắc đến chuyện cũ nữa . Tôi không muốn nghe đâu. Hào Nam mỉm cười.

Chiêu Hà hỏi:

- Anh cười gì thế ?
- Hạnh phúc quá nên cười.
- Tại sao hạnh phúc ? Cha tôi chưa bằng lòng cho anh lấy tôi mà ?

Đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn nàng không chớp:

- Mấy ngày được bầu bạn với người con gái xinh đẹp và dễ thương như cô, như thế chẳng hạnh phúc là gì ?

Chiêu Hà lúng túng, nhưng nàng vẫn giữ vẻ tự nhiên:

- Anh đúng là một thanh niên bạo mồm đấy.
 - Không bạo chút nào cả ? Bộ cô không thích những người thẳng thắn à ?
- Này nhé, cô có đôi mắt rất đen và cái miệng rất có duyên . Cô khiến cho bất kỳ người nào trông thấy cô cũng thích nhìn và thích gần gũi với cô.

Bỗng Chiêu Hà chỉ tay về phía trước và reo lên:

- Ô kìa ! Anh có nhìn thấy những cánh hoa sao đang bị gió thổi bay không ? Trông đẹp quá ! Tôi không biết khi những cơn gió ngừng thổi thì các cánh hoa sao sẽ như thế nào nữa ?

Hào Nam Tham gia nhanh chóng vào sự lãng mạn nhất thời của Chiêu Hà:

- Thì nó rơi xuống đất chứ còn sao nữa ?

Nhưng rõ ràng câu nói của Chiêu Hà luôn luôn chứa đầy dụng ý . Nàng chớp lấy thời cơ và bắt bẻ anh:

- Phải . Và những lời khen của anh cũng như những cơn gió thổi tôi lên như

thế.

Hào Nam vội vã đặt cây đàn xuống thảm cỏ . Anh chạy nhanh về phía trước và khéo léo đưa tay ra đón những cánh hoa sao trước khi chúng kịp chạm xuống.

Anh hớn hờ chạy đến chỗ Chiêu Hà đang ngồi, và đặt những hoa sao vào tay cô . Anh chỉ cười, nhưng không nói gì cả . Nhưng Chiêu Hà cảm nhận được ánh mắt chân thành và nồng ấm của anh.

- Tôi sẽ không bao giờ để cho nó rơi xuống đất.

Chiêu Hà chẳng trả lời . Nàng né tránh ánh mắt của anh và dựa người vào một thân cây, mắt ngược nhìn lên bầu trời xanh với những ánh mây trắng bồng bênh . Gần mắt nàng hơn cả là những tán cây đang lao động trong gió . Những tia nắng vàng sắp tắt cũng thật đẹp . Một buổi chiều thật dễ thương.

Hào Nam thì khác . Anh thì mãi mê ngắm Chiêu Hà, trong lúc nàng không nhìn anh.

Khuôn mặt nàng bao giờ cũng giống như những trang sách khó hiểu . Chiêu Hà không giống như những cô gái khác, kể cả tình cảm của nàng . Bất chợt buồn, rồi cũng bất chợt vui... phức tạp vô cùng . Và khi thật ! Bao giờ nàng cũng khiến anh bận tâm chú ý.

Nhìn khuôn mặt của nàng trong lúc này, anh biết nàng đang nghĩ về người đàn ông xa la kia . Anh biết xóa bỏ được hình ảnh của gã đàn ông đó ra khỏi tâm khảm của Chiêu Hà không phải là một việc dễ dàng . Nhưng anh yêu nàng, đồng ý để nàng lấy anh thì cái việc ấy chỉ còn là vấn đề thời gian. Chiêu Hà hôm nay mặc chiếc áo sơ mi màu trắng . Chiếc áo mà lúc nào cũng không cài đủ nút dưới cùng . Vạt áo cũng không bao giờ thả xuôi . Nó được thắt thành gút ngang bụng . Chiếc váy ngắn để lộ đôi chân thon dài duỗi thẳng trên nền cỏ . Nàng ngồi đây thanh thản, lặng lẽ và cô độc . Đột nhiên, lòng anh cảm thấy dâng lên một niềm nao nức khó tả.

Anh đặt nhẹ tay lên vai nàng:

- Chiêu Hà ! Cũng không còn sớm nữa đâu, chúng ta về thôi.

Nàng nhìn anh, khẽ nói:

- Hào Nam ! Anh có thể hát cho tôi nghe một bài nữa không ?

Hào Nam nâng đàn lên, bắt đầu dạo nhạc . Những âm thanh ngân nga trầm bổng của tiếng đàn, hòa quyện theo giọng ca trầm ấm dịu dàng của anh khiến hai tâm hồn cùng lâng lâng bay bổng.

"Trời mưa giăng lối, áo em lệ rơi

Nhặt nhòa nét môi, đá sao quên lời

Vì mình xa nhau, nên em chưa biết xuân về đây thôi

Giọt sương vẫn rơi

Tình mình vẫn hoài

Mơ bóng hình ai... "

Những âm thanh cuối cùng vừa dứt, cũng là lúc Hào Nam sững sờ nhìn thấy hai giọt lệ trong veo từ từ lăn xuống khóe mắt Chiêu Hà . Gió lùa mái tóc nàng, hất ngược về phía sau để anh dễ dàng nhìn thấy đôi mày thanh tú hần lên nổi đau khổ . Hình ảnh nàng khiến lòng anh dâng lên nỗi nôn nao, thương cảm lạ lùng . và trong giây phút xúc động đó, Hào Nam như quên đi thân phận của hai người . Bằng một cử chỉ rất nhẹ nhàng, anh dùng khăn tay lau khô những giọt lệ còn đọng trên đôi mắt nàng . Giọng anh cũng nồng nàn và ấm áp lạ lùng:

- Chiêu Hà ! Tôi không muốn thấy em buồn . Tôi không muốn thấy một giọt lệ đau khổ nào trong đôi mắt em cả.

Trong lúc Chiêu Hà còn đang ngỡ ngàng lúng túng, thì Hào Nam đã dịu dàng cầm lấy tay bé nhỏ của nàng . Anh áp lên ngực mình hết sức thương yêu, âu yếm:

- Chiêu Hà ! Tôi muốn em biết, em không đơn độc . Bởi vì bên em lúc nào cũng có tôi . Tôi hứa sẽ đem hạnh phúc đến cho em . Chiêu Hà ! Hãy tin những lời thành thật này của tôi . Tôi cần có em . Tôi sẽ chứng tỏ cho em thấy, tôi sẽ chẳng thua gì "người đàn ông xa lạ" mà em ngày nhớ đêm mong.

Chiêu Hà ngừng khóc . Nàng đứng dậy, nghẹn ngào nói:

- Chúng ta về thôi, Hào Nam à . Tôi mệt lắm . Tôi muốn được nằm nghỉ một lát.

- Sáng mai, tôi sẽ đến thưa chuyện với ba má em.

Chiêu Hà nói một cách vô hồn:

- Anh làm đại việc này đi . Càng nhanh càng tốt
- Rồi nàng bước thật nhanh để che giấu hai dòng nước mắt nghẹn ngào
- "Vọng Quân ! Giờ này anh ở đâu ?"

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 34

Ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn ăn phủ khăn trắng, gương mặt của Hào Nam và Chiêu Hà mỗi người mỗi vẻ.

Chiêu Hà ngồi âu sầu mân mê chiếc nhẫn mà Vọng Quân đã tặng ngày nào . Đã nhiều lần nàng muốn quăng nó đi, nhưngàng không thể nào làm được cái việc đơn giản ấy . Mặc dù nàng biết cứ mỗi lần nhìn chiếc nhẫn, nàng lại nghĩ về anh và làm cho nàng đau khổ.

Còn Hào Nam thì khác . Nét mặt của anh thấy căng thẳng . Anh đang chuẩn bị làm một cái việc động trời: là xin cưới con gái cưng của ông chủ mình.

- Chiêu Hà à !

- Gì thế anh ?

- Lỡ cha em không đồng ý cuộc hôn nhân của chúng ta thì sao ?

Chiêu Hà nhìn anh, điềm tĩnh đáp . Bởi vì với nàng lấy ai cũng được, miễn sao nàng có tấm chồng càng nhanh càng tốt . Nhưng nàng biết đối với Hào Nam là cả một vấn đề.

- Anh cũng hiểu rõ tính của cha em mà . Một khi ông đã quyết thì không ai có thể cãi lời . Ngày xưa, em đã vì cãi lời cha trốn nhà ra đi ba năm rồi . Nay em không thể bỏ đi thêm một lần nữa . Hơn nữa, sức khỏe của mẹ em dạo này không tốt cho lắm, em phải thường xuyên ở cạnh mẹ.

Hào Nam cũng được ý của Chiêu Hà . Làm sao nàng dám bỏ nhà theo anh trong khi nàng chẳng hề yêu anh ? Nàng lấy anh chỉ vì muốn tìm quên hình bóng cũ . Biết rõ điều đó, nhưng anh cũng chẳng hiểu tại sao anh lại yêu nàng thật mãnh liệt . Người ta thường nói: "Thà lấy người yêu mình chứ đừng lấy người mình yêu" . Đó là khi tình yêu diễn ra một chiều . Ấy vậy mà anh đã làm cái điều ngược lại.

Hào Nam nói:

- Sao cha em lâu xuống quá vậy ?

- Em có bảo người làm gọi cha xuống dùng điểm tâm . Có lẽ cha sẽ xuống ngay thôi anh, ráng chờ đi.

- Kìa, Hào Nam ! Sáng nay cậu đến đây sớm thế ? Có gì xảy ra ở công ty à ?

- Tiếng nói của ông Thịnh Phước vang lên ở lưng chừng bậc thang làm cho cả hai giật mình . Hào Nam cảm thấy tim mình bắt đầu đập mạnh . Thường ngày tiếp xúc với ông Thịnh Phước, anh cảm thấy thật bình thường . Sao hôm nay trước ông, đột nhiên anh lại run thế này ?

Ông Thịnh Phước bước xuống bậc thang cuối cùng và tiến lại gần bàn ăn:

- Luôn tiện, cậu dùng điểm tâm chung với tôi và con gái của tôi nhé.

- Dạ.

- À ! Cậu đến đây tìm tôi có việc gì không ?

Hào Nam ngập ngừng mãi mà không thể trả lời được . Tranh thủ thời gian, ông Thịnh Phước nhìn con gái nói:

- À, Chiêu Hà này ! Hôm qua, cha có điện thoại cho Tử Bình, nói rằng con đã quay về . May là cậu ấy vẫn chưa có vợ . Cậu ấy đã đồng ý lấy con . Ngày mai, cha sẽ tổ chức buổi tiệc mừng ngày con trở về, có cả cậu Bình đến dự . Luôn tiện, cậu ấy xem mắt con luôn, rồi tuần sau tổ chức cưới . Lần này là tự động con đòi cưới người ta chứ cha không ép gả gì con đâu nhé

Cả Hào Nam và Chiêu Hà cùng nhìn nhau im lặng . không ai dám mở miệng nói một lời nào . Bởi cả hai đều biết quyết định của cha là tất cả :

Ông Thịnh Phước chỉ tay vào những đĩa thức ăn:

- Nào ! Ăn sáng đi chớ ! Sao hai người cứ ở đó trố mắt nhìn tôi ? À, Chiêu Hà này ! Ngày mai, con không được né tránh bữa tiệc này của cha như những lần trước đâu nhé.

Mặc kệ cho Hào Nam và Chiêu Hà đang nghĩ gì, ông bắt đầu dùng vội bữa điểm tâm, vì sáng nay ông có nhiều việc cần phải làm .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 35

Những ngọn đèn trang trí trong phòng khách được bật lên sáng choang .
Tùng là khách khứa được mời đã có mặt đông đủ . Tiếng cười đùa rôm rả
làm vui nhận thêm căn phòng vốn thường ngày rất im lìm, vắng lặng . Căn
nhà này ông Thịnh Phước mua chỉ dùng để tổ chức hội họp hay liên hoan.
Những thức ăn, nước uống đã được người phục vụ nhà hàng mang đến và
đặt sẵn trên bàn.

Ông bà Thịnh Phước vui vẻ bắt tay và trò chuyện với mọi người . Ông bà
không sao trả lời kịp những thắc mắc của khách khứa với cô con gái mình.

- Ông bà thương con gái nhất thế gian này đấy . Con gái đi xa trở về mà tổ
chức buổi tiệc linh đình thế.

Một giọng nói nào đó trả lời:

- Ái chà ! ông bà có một đứa con gái duy nhất, không thương sao được ?

Và một giọng khác:

- Có ai làm sui chưa, hay là làm sui với tôi nhé ?

Và một giọng khác:

- Không được nhé . Nếu làm sui với ông ấy thì tôi sẽ ganh đấy . Phải làm
sui với tôi cơ.

Ông bà Thịnh Phước chẳng trả lời mà mỉm cười.

- Sao không trả lời cho bọn tôi thế, ông Thịnh ?

Ông Thịnh Bây giờ mới lên tiếng:

- Ông bà quá khéo nói . Thật ra con tôi cũng chẳng là gì . Nhưng thật sự tôi
đã hứa gả nó cho người ta rồi . Hôm nay cũng là ngày người ta đến xem
mắt nó đấy.

- Ồ.

- Ồ.

- Ồ.

- Ồ ! Mà sao giờ này vẫn chưa thấy con gái ông xuất hiện nhỉ ?

Và ai đó tỏ ra hiểu biết;

- Có lẽ cô ấy đang trang điểm . Đàn bà, con gái mà trang điểm thì ôi thôi... cả ngày chưa xong.

- Không phải đâu . Những người đẹp, họ thường thích bắt người khác phải chờ đợi mình ấy mà.

- À, à .. hiểu rồi.

Ông Thịnh nhăn nhó:

- Các ông bà đùa dai thật.

Và ngay lúc đó "nữ chủ nhân" đã xuất hiện . Sự xuất hiện của Chiêu Hà khiến cho cả căn phòng im bật . Hầu như tất cả các cặp mắt, các cái miệng mở to đều đổ dồn về phía nàng.

Nhưng chắc chắn không phải là sự chiêm ngưỡng mà vì ngạc nhiên và sửng sốt.

Chiêu Hà mặc chiếc quần Jean màu xám xịt đã cũ mèm, áo ngắn tay màu nâu sẫm đã quá lỗi thời . Hai vạt áo trước được nàng gút lại ngang bụng . Và vì nàng đứng trên cao nên mọi người dễ dàng nhìn thấy đôi giày bạc màu đã chớm rách . Đồng thời, để tăng thêm sự thành công trong vai diễn của mình, Chiêu Hà xịt lên tóc một loại keo cứng để chải mái tóc của mình thành một kiểu khó xem nhất.

Sở dĩ nàng làm vậy vì nàng muốn cho kẻ xem mắt cưới nàng phải kinh hãi vì nàng . Nàng liếc một vòng quanh căn phòng và thầm đoán xem ai là Tử Bình, người chồng tương lai của nàng.

Nàng tiếp tục bước từng bậc thang và mọi người đang ngán dần.

Nàng thấy cha mím chặt đôi môi, cay đắng và thất vọng.

Bà Thịnh tiến lại gần con gái:

- Mẹ không thể nào hiểu được con, Chiêu Hà à . Trông con giống như một tên cao bồi ngoài đường, chứ không phải là cô tiểu thư nhà Lâm Thịnh.

Chiêu Hà căng thẳng ngắt lời:

- Con biết.

- Cha con giận lắm đấy.

- Con biết . Nhưng con cố tình làm vậy . Con muốn cho Tử Bình phải thất vọng vì con

Bà Thịnh vỗ về:

- Mẹ thì không bao giờ ép buộc con lấy một người đàn ông khi con không yêu người ta . Nhưng Tử Bình là một người đàn ông tốt . Mẹ nghĩ là con sẽ được hạnh phúc

Mẹ cô thật dịu dàng . Phải chi cha cô chỉ bằng một chút xú của mẹ thì hay biết mấy.

Cha nàng quay mặt chỗ khác, chẳng buồn giới thiệu nàng với mọi người . Chỉ có mẹ là lúc nào cũng ở bên cạnh nàng.

Chiêu Hà lơ ngơ nhìn đám khách khứa xa hoa . Tất cả những người có mặt ở đây đều ăn mặc sang trọng, đẹp đẽ . Họ vui đùa cười nói rôm rả . Nàng cảm thấy ghen tị với họ . Tại sao nàng lúc nào cũng khổ sở cũng buồn, không vui vẻ như họ ? Tất cả đều do Vọng Quân gây ra . Giá như cô yêu Vọng Quân ít hơn một tí, hoặc điều đó không xảy ra thì có lẽ giờ này đây cô vui lắm.

Nàng cất giọng:

- Xin chào mọi người . Xin lỗi đã để mọi người phải đợi lâu . Bây giờ, xin mời mọi người hãy ngồi vào bàn . Thức ăn nếu để nguội lạnh sẽ không còn ngon nữa đấy . Xin mời , xin mời.

Mọi người vui vẻ ngồi vào bàn và tiếng cười nói lại tiếp tục diễn ra.

Chiêu Hà không quên quan sát diễn biến trên khuôn mặt cha nàng . Thấy cha nhìn mình với ánh mắt đe dọa, và nghiêm khắc . Ánh mắt ấy như muốn nói với nàng rằng: "Một lát nữa đây, khi khách khứa ra về, con sẽ biết tay cha ."

Nhưng điều đặc biệt trong bữa tiệc hôm nay, Chiêu Hà khiến cho mọi người phải hài lòng và quý mến mình, bởi cách tiếp đãi khách ân cần, lịch sự và nồng hậu của nàng.

Nàng đối đáp tất cả các câu hỏi của mọi người dành cho mình một cách đứng đắn, trôi chảy bằng chính giọng nói êm ái và dịu dàng của mình . Nàng thật sự làm cho những vị khách được mời ngưỡng mộ.

Nhìn cha, nàng thấy gương mặt của cha cũng có vẻ giãn ra đôi chút . Ông đang đứng nói chuyện với người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi . Chẳng lẽ ông ta là Tử Bình ? Không , Không bao giờ cha ép gả mình lấy người đàn ông như thế.

Đúng lúc đó, nàng trông thấy Vọng Quân từ ngoài cửa bước vào . Anh đi có một mình . Anh đi thẳng đến chiếc ghế cuối căn phòng . Trời ơi ! Anh cũng là khách mời của cha mẹ mình sao ?

Hoang mang, Chiêu Hà bước lùi lại . Nuốt nước bọt một cách khó khăn, cô lại ngẩng mặt lên nhìn anh . Hôm nay, anh mặc bộ veston xám, chiếc áo chemise trắng ở tron gđược thắt gọn gàng bởi chiếc ca vạt màu ghi kẻ sọc . Ôi ! Trông anh đẹp làm sao.

Anh đang tiến về phía nàng . Tim nàng bắt đầu đập loạn nhịp . Chiêu Hà ước gì cô có thể mất trước khi anh kịp nhìn thấy mình . Cô cố ra hiệu cho Hào Nam đến gần mình, nhưng đã quá muộn.

Mẹ cô dường như đã trông thấy Vọng Quân . Bà nắm tay cô kéo lại gần phía anh ta.

Anh mỉm cười thật quyến rũ:

- Chào bà Thịnh.

- Mẹ cô nhanh nhẩu giới thiệu:

- Cậu thấy tôi có cô con gái có xinh không, Vọng Quân ?

Khi mẹ cô giới thiệu đây về tự hào thì nàng thấy anh giật thót tim . Mặt anh tái nhợt đi . Hình như anh quá đỗi ngạc nhiên khi biết nàng là con ông bà Thịnh . Anh đưa tay ra bắt tay nàng và nói:

- Đẹp thì đẹp thật . Nhưng ăn mặc hơi có vẻ... cao bồi một tí.

Bà Thịnh trả lời:

- Nó là vậy đó . Bao giờ cũng thích làm chuyện khác người.

Vọng Quân nhìn nàng bằng ánh mắt trìu mến:

- Cô có muốn uống một chút gì không ?

Anh hỏi mà tay vẫn cầm chặt lấy tay cô.

Tay nàng run lên trong bàn tay càng siết chặt của anh . Nàng lắp bắp: - Xin lỗi... tôi không khát.

Nàng nói và giật bàn tay ra khỏi bàn tay anh.

Mẹ cô nhìn cô nói:

- Con tiếp cậu Vọng Quân hộ mẹ nhé . mẹ còn phải tiếp các vị khác của cha con.

- Mẹ à...

Nàng chưa kịp nói gì thì mẹ nàng đã bước đi thật xa:

Trời ơi ! Đúng là "gậy ông đập lưng ông" . Hôm nay nàng muốn làm cho mình xấu đi để Tử Bình phải chạy dài, chứ nàng đâu ngờ gặp Vọng Quân ở nơi này.

Nàng cũng chẳng biết trời xui đất khiến thế nào mà bất cứ lúc nào, nàng cũng gặp anh trong tình trạng bê bối nhất.

Mặc cho lời căn dặn của mẹ, cô bỏ mặt anh đứng đó và quay mặt bước đi .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 36

Chiêu Hà vừa rời khỏi Vọng Quân thì có khá đông người vây quanh trò chuyện hỏi thăm nàng . Nàng để mặc cho mọi người kéo nàng đi chỗ nọ, chỗ kia . Chiêu Hà biết có ánh mắt lấp lánh của Vọng Quân đang theo dõi cô . Và cô tránh không để mắt mình gặp phải mắt anh.

Sự bất bình và giận dữ của anh khiến cô tràn ngập một nỗi sợ hãi . Và cô cố gắng kiềm chế một cơn hoảng loạn.

Làm sao mà cô phải sợ hãi kia chứ ? Cô chẳng làm điều gì phải xấu hổ với anh cả . Cô không bỏ Vọng Quân, mà ngược lại . Chính anh ta là người đã cho cô một bài học về sự lừa dối . Thế thì anh ta không sợ cô thì thôi, lấy cớ gì cô phải sợ anh ta kia chứ ?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ về anh, thì bất giác có ai đó nắm lấy cánh tay nàng và lôi đi . Quay phắt lại, nàng giật. mình khi phát hiện ra anh . Trời ! Anh đã đến gần nàng khi nào mà nàng chẳng hay.

- Anh lôi tôi đi đâu thế ?

- Đi theo tôi.

- Tôi không khát nước.

- Tôi không có dẫn cô đi uống nước.

- Vậy đi đâu ?

- Tôi dẫn cô đi đến một chỗ nào đó rất riêng tư.

- Tôi không thích.

- À ! Hay là cô thích khiêu vũ ?

Cô thì hào, giọng khàn đặc:

- Không . Tôi cũng không thích đâu.

Anh đáp ngọt xớt :

- Thế thì tốt . Tôi muốn nói chuyện riêng với cô.

Cô rên rỉ vô vọng:

- Chuyện riêng à ?

- Phải.

Cô liếc nhìn đi chỗ khác cố tìm Hào Nam một lần nữa . Cô cảm thấy mình như một con tàu trong cơn bão, tìm kiếm đến tuyệt vọng cái mỏ neo . Cô lấp bắp đến tuyệt vọng:

- Tôi không thể đi bất cứ nơi đâu, hay làm bất cứ việc gì với anh . Tôi còn phải tiếp khách.

- Thế tôi không phải là khách hay sao ? Cô đừng có đối xử bất công với tôi quá đấy.

- Anh là khách của cha mẹ tôi.

Bất giác, anh hất mặt về phía trước, hỏi một cách dữ tợn:

- Cái gã đàn ông kia là ai thế ? Tôi thấy hắn cứ nhìn chăm chăm cô tự nãy giờ . Và lượn qua lượn lại từ nãy giờ không biết mệt mỏi thế.

Vẻ thờ ơ của nàng trước câu hỏi của anh làm anh điên tiết lên . Anh lắc mạnh vai nàng:

- Hắn là ai vậy ?

Chiêu Hà hất mặt, nhìn chăm chăm vào anh ta:

- Anh có dây thần kinh không vậy ? Anh lấy quyền gì mà anh hỏi tôi với cái giọng trịch thượng như thế ? Vài tuần trước, anh đã bước ra khỏi cuộc đời của tôi . Anh nhục mạ tôi trước mặt mọi người . Bây giờ anh nghĩ anh có thể quay lại hạch sách tôi hay sao ? Tôi nghĩ tôi không có nhiệm vụ trả lời với ông, anh ấy là ai . Tôi nói lại lần cuối . Tôi không thể đi với anh được . Anh hãy tìm cách khác để tiêu khiển cho bản thân anh.

Vọng Quân giận dữ:

- Được thôi . Anh đồng ý . Anh sẽ cho em một giờ đồng hồ để tiếp khách .Miễn sao đêm nay, em đi với anh là được.

Thấy lời nói của anh có vẻ như đang ra tối hậu thư . Cô hỏi với vẻ thách thức:

- Nếu tôi không đi thì sao ?

Đôi mắt Vọng Quân lạnh lùng:

- Thì tôi sẽ nói cho cha mẹ cô biết những điểm xấu về cô . Lãng nhãng với chồng người ta... chắc cô biết tôi nói ai ? Quân Phát đấy . Và để dài để tôi ôm trong vòng tay . Tôi sẽ la lên trong buổi tiệc này cho mọi người cùng nghe, xem cô có còn lấy chồng được nữa hay không ?

Hoàn toàn sững sốt với những gì anh vừa nói . Mặt cô tái nhợt đi . Cô nhìn trừng trừng vào gương mặt điển trai kia, người đã làm cô đau khổ và bây giờ còn muốn hành hạ cô.

Ánh mắt tàn bạo của anh vẫn nhìn nàng không chớp.

Chiêu Hà kêu lên cay đắng:

- Anh hay lắm !

Anh đốp ngay:

- Thế thì sao ?

Chiêu Hà nói không ra hơi:

- Coi như tôi thua anh . Tôi sẽ làm bất cứ việc gì, nếu anh hứa giữ kín những việc của tôi làm với cha mẹ tôi.

- Tôi hứa . Tôi muốn cô đi với tôi đêm nay.

Chiêu Hà rầu rĩ đồng ý:

- Được thôi - Cô vừa nói vừa sửa lại mái tóc với những ngón tay run rẩy.

Hào Nam tiến gần đến chỗ họ, anh lên tiếng nói:

- Chiêu Hà ! Anh tin là đã đến lượt anh khiêu vũ với em rồi.

Vừa nói, Hào Nam vừa liếc nhìn Vọng Quân.

Vọng Quân vẫn bình thản:

- Chiêu Hà ! Điệu nhảy tiếp theo là của tôi đấy nhé.

Hào Nam Cầm tay Chiêu Hà . Anh cau mày, rồi nói:

- Chiêu Hà ! ANh không ngờ là em biết Vọng Quân . Làm sao mà em quen được với hẳn ta thế ?

Cô né tránh, vì sợ phải giải thích dài dòng, nên cô nói dối:

- Là cha biết ông ta.

- Anh biết điều đó, vì ông ta thường xuyên đến công ty của cha để trao đổi làm ăn . Nhưng nhìn cái cách của em nói chuyện với ông ta, anh có linh cảm như hai người đã quen nhau từ trước, chứ không phải quen qua buổi tiệc hôm nay . Có phải hẳn là...

- Anh đừng đoán mò

- Anh không có thói quen nói xấu người khác, nhưng Vọng Quân là một người đàn ông rất ư là lẳng mạn . Anh ta thay người tình như thay áo dấy.

- Em biết . Nhưng em là gái đã có chồng.

Hào Nam kéo Chiêu Hà lại gần hơn:

- Chiêu Hà ! Anh rất tiếc . Sở dĩ hôm đó anh không dám mở lời, bởi vì anh biết quyết định của cha em có uy lực đến chừng nào . Anh không phải là loại đàn ông nhút nhát . Nhưng bây giờ anh chỉ cầu mong cho cuộc hôn nhân của em và Tử Bình không xảy ra.

- Hào Nam ! Hãy quên chuyện cũ đi anh . Cho dù em có lấy ai thì em vẫn luôn luôn xem anh là một người bạn tốt.

- Nhưng...

Chiêu Hà cắt ngang lời:

- Nào ! Hãy nhảy đi anh . Đừng có đứng như trời trồng như thế giữa sàn nhảy . Anh có biết bao nhiêu cặp mắt đang đổ dồn về phía chúng ta hay không hả ?

Hào Nam im lặng, từng bước dìu Chiêu Hà vào thế giới khiêu vũ muôn màu .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 37

Lạ thay, Chiêu Hà chẳng thấy êm ấm chút nào trong vòng tay của Hào Nam, mà nàng chỉ có cái cảm giác nhẹ nhõm khi điệu nhảy kết thúc.

Vọng Quân đã có mặt bên cạnh nàng tự lúc nào:

- Xin lỗi anh nhé . Bây giờ đã đến lượt tôi nhảy cùng cô em xinh đẹp này rồi.

Vọng Quân dắt cô đi chỉ sau một cái gật đầu của Hào Nam.

Vọng Quân gặng hỏi:

- Em đang nói chuyện yêu đương với anh ta đấy à ?

Sự giận dữ trong giọng nói của anh khiến cô cảm thấy bị tổn thương .

Nhưng cô cố gắng tảng lờ điều đó :

- Tôi không cần phải trả lời câu đó.

Vọng Quân im lặng.

Chiêu Hà tiếp:

- Tôi sẽ không đi đâu với anh cả, nếu anh chỉ toàn lăng mạ tôi.

Anh mỉm cười chế nhạo:

- Có khi lăng mạ là tất cả những gì cô đáng đấy.

Cô ngược lên nhìn bộ mặt đang giận dữ của anh . Cô nói một cách chán nản:

- Anh luôn luôn khư khư một cái nhìn tồi tệ về tôi, Vọng Quân à . Đối với anh tôi chẳng có gì tốt cả.

-Tôi thật không ngờ cô lại là con gái cưng của ông Thịnh Phước đó.

- Điều đó chẳng có gì quan trọng cả.

- Chiêu Hà à ! Tôi còn rất nhiều chuyện muốn thảo luận với em.

Anh kéo cô lại gần hơn trên sàn nhảy, bất chấp những sự chú ý mà họ có thể gây ra . Họ chuyển động cùng nhau, cơ thể họ đụng chạm vào nhau, cảm anh tì lên mái tóc cô . Thật là nực cười ! Tất cả những điều ấy chỉ làm cho cô cảm thấy dễ chịu mà thôi.

Cô cảm giác được tim anh cũng đập mạnh như cô . Đôi tay anh nắm chặt cô

vào những cơ bắp rắn chắc trên lồng ngực anh, khiến cô cảm thấy nghẹt thở . Một sự nghẹt thở dễ chịu vô cùng . Hơi hướm đàn ông quen thuộc của anh làm cô ngây ngất . Cô vẫn hiểu được là cô nhớ anh vô cùng . Cơ run rẩy tăng lên khi bất thành linh, môi anh chạm vào đôi gò má mịn màng của cô.

Cảm nhận được sự run rẩy của cô, anh hỏi:

- Cô có công nhận là cô thích tôi không, Chiêu Hà ?

Cô la lên:

- Bây giờ không phải là lúc tôi nói chuyện yêu đương với anh.

- Không được.

- Anh không có quyền ra lệnh với tôi.

- Tôi có quyền . Lúc trước, tôi chưa có dịp nói với cô . Nhưng bây giờ, tôi sẽ nói . Chiêu Hà ! Tôi yêu em

Chiêu Hà giận dữ:

- Anh đã nói điều này với bao nhiêu cô gái giàu sang rồi hả ?

Anh giận dữ nhìn nàng bằng đôi mắt rực lửa:

- Tôi cấm em nói với tôi những lời như thế.

- Tại anh buộc tôi nói mà thôi.

Nói dứt câu, Chiêu Hà đã vụt ra khỏi vòng tay của anh khi điệu nhạc chưa dứt.

Nàng chạy nhanh lại bàn, cầm lấy chai rượu rót ly này đến ly khác uống sạch.

Men rượu cay nồng, đắng chát đối với nàng bây giờ chẳng là gì cả.

Uống .. uống .. thật nhiều để quên đi sự hiện diện của anh trong buổi tiệc hôm nay

Nàng mỉm cười chua chát . "Anh chưa bao giờ nói yêu cô, nhưng hôm nay anh lại nói . Anh nói khi địa vị của cô đã thay đổi"

Nghĩ như vậy, nàng cảm thấy đau đớn vô cùng . Nàng lại uống, uống cho tới khi chẳng biết trời trăng gì cả.

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 38

Ông Thịnh Phước dìu con gái về phía bãi đậu xe, theo sau là Vọng Quân.

Ông cầm tay Vọng Quân:

- Vọng Quân này ! Tôi nhờ cậu đưa con gái của tôi về giùm nhé . Đường về khuya vắng vẻ quá, mà con gái của tôi lại say mèm . Tôi không yên lòng để nó về một mình . Tôi sẽ nhờ nhân viên của tôi mang xe của nó về nhà sau, có chịu không ?

- Dạ, cháu rất vui lòng.

Ông Thịnh Phước vỗ mạnh vào vai Vọng Quân, cất giọng thân thiện:

- Tôi cảm ơn cậu . Chiêu Hà được nuông chiều nên nó lơ đãng lắm . Tôi sợ nó làm phiền cậu.

- Không có gì đâu, bác à . Cũng thuận đường về nhà của cháu thôi mà.

- Mà này ! Cậu thấy buổi tiệc hôm nay thế nào ?

- Dạ, thành công tốt đẹp, bác à.

- Cậu nhận xét gì về con gái tôi ?

- Chuyện này để cháu nói với bác sau nhé.

- Con nhỏ nhà tôi hư quá . Không hiểu hôm nay có chuyện gì mà nó lại uống nhiều rượu như thế.

- Có lẽ cô ấy vui.

- Thôi . Cậu về đi . Chuyện con gái tôi để ngày mai hẵng nói nhé.

- Dạ . Cháu chào bác.

Chiêu Hà bây giờ mới lên tiếng:

- Con về nha ba.

Ông Thịnh Phước gật gù:

Vọng Quân dìu Chiêu Hà bước vào xe của anh . Chiếc xe từ từ lăn bánh ra khỏi hai cánh cổng lớn rực rỡ ánh đèn màu và khuất dần trong bóng tối xa xa.

Gió mát bên ngoài khiến Vọng Quân sáng khoái và dễ thở hơn . Một ngày thật thú vị và nhiều bất ngờ.

- Ồ ! Dừng xe lại.

Vọng Quân quay sang Chiêu Hà, nhăn nhó:

- Trời ơi ! Chuyện gì nữa đây ?

- Tôi bảo dừng xe lại mà.

- Nhưng để làm gì kia chứ ?

- Mặc tôi . Tôi không muốn ngồi chung xe với anh.

- Cái gì ?

- Tôi muốn xuống xe . Tôi có nói tiếng tây đâu mà anh không nghe chứ.

- Trời ơi ! Nếu cô nói tiếng tây thì tôi cũng nghe được mà . Đằng này, cô nói chuyện khó nghe hết sức . Thật chướng tai.

- Bây giờ, anh có chịu dừng xe không ?

Một tiếng rít vang lên trong đêm vắng nghe rợn người . Chiếc xe đột ngột dừng lại . Vọng Quân mở cửa, bước ra ngoài . Anh gầm lên:

- Nào ! Cô muốn gì ? Muốn về thì về đi . Đi đi !

Chiêu Hà mở cửa xe chui ra . Cô tìm một tảng đá ngồi xuống

- Tại sao anh lại có mặt trong buổi tiệc của gia đình tôi ?

- Rõ là ngớ ngẩn ! Là do cha mẹ cô mời tôi hẳn hoi . Bộ cô tưởng tôi là kẻ hát mướn mua vui hay sao ?

Chiêu Hà đứng lên, cô loạng choạng bước đến gần Vọng Quân . Lúc này, anh đang tựa người vào thân cây . Cô chăm chăm nhìn anh:

- Anh có biết tôi căm thù anh lắm không ?

- Không biết . Tôi cứ ngỡ là cô yêu tôi.

Chiêu Hà bật cười nghiêng ngửa . Suýt...

tí nữa thì cô té nhào về phía trước, nếu không có đôi tay Vọng Quân đưa ra giữ lại.

- Dừng nói nhảm nữa . Về được chưa cô tiểu thư lang thang ? Đứng đây nghe cô nói nhảm, chắc một hồi tôi phát điên theo cô quá.

Chiêu Hà loạng choạng bước . Cô cất giọng rè rè:

- Không về . Tôi còn nhiều chuyện muốn nói với anh.

- Nhưng tôi thì chẳng thích nói chuyện với cô trong tình trạng say khướt thế này.

- Anh dám...

Chiêu Hà sấn tới . Nhưng cô bước được vài bước đã khựng lại . Cô rùng mình rồi phát nôn mưa tung tóe đầy ra phía trước . Cũng may là cả hai cũng né kịp, chứ không thì sẽ không biết ra sao đây . Không biết cô chịu đựng nổi hay không.

Vọng Quân nhanh tay đỡ lấy Chiêu Hà . Đôi tay chắc nịch của anh giữ lấy đôi vai run run của cô, miệng lẩm bẩm :

- Hôm nay là ngày gì không biết.

Chiêu Hà cất giọng ù xù:

- Mệt quá đi mất ! Về được rồi, tôi muốn uống nước . Trong bụng tôi không còn thứ gì để cho ra nữa đâu.

Chiêu Hà đứng lên . Vọng Quân dìu cô ngồi vào xe . Rất cẩn thận, anh dùng khăn tay lau khô nước mắt, nước mũi và không quên xúc dầu cho cô.

Giọng anh có vẻ lo lắng và dịu hơn:

- Thấy thế nào, hả ?

- Ổn rồi . Ở bên cạnh anh thì đâu có dễ dàng chết chứ.

- Đừng nói nhiều nữa, nằm nghỉ đi . Khi nào đến nhà, tôi sẽ gọi cô đấy . Nghỉ ngơi một chút, cô sẽ cảm thấy khỏe lại ngay thôi.

Chiêu Hà không thể nào phủ nhận những cử chỉ ân cần lo lắng của anh dành cho cô khiến cô cảm động . Lẽ ra anh cứ thế bỏ mặc cô kia mà . Thật ra, Vọng Quân là người thế nào đây ? Mặc kệ anh ta là người thế nào, nàng không nên suy nghĩ nhiều cho mệt . Trong lúc cô như thế này có một người quan tâm đến cô, chăm sóc cho cô có lẽ hay hơn.

- Tại sao anh lại lo lắng cho tôi ?

- Vấn đề không phải là ghét hay không ghét, mà đối với bất cứ cô gái nào tôi cũng lo như vậy mà thôi.

Chiêu Hà ngả lưng vào thành ghế, nhắm nghiền mắt lại . Xe chạy một lúc, cô ngủ thiếp đi và ngoẻo cổ sang một bên . Vô tình đầu cô tựa vào vai anh . Tóc cô do gió lùa vào cửa xe, quẩn quanh cổ anh phảng phất một mùi hương thoang thoảng dịu dàng.

Vọng Quân quay sang nhìn cô . Dưới ánh trăng, khuôn mặt của cô trông khi ngủ thật đẹp, thật hiền .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 39

Tiếng chim líu lo ngoài vườn đánh thức giấc ngủ mệt mỏi của Chiêu Hà . Nàng lờ mờ nhớ ra mọi chuyện . Tối qua, nàng say khướt, có lẽ Vọng Quân đã bế nàng vào đây . Đây không biết là lần thứ mấy, nàng ngủ thiếp đi trên xe của anh ấy như thế này ? Cuộc sống nàng tưởng chừng như đã yên ổn, vậy mà anh quay lại đã làm xáo trộn tất cả.

Biết cha giờ này đang ngồi ở bàn ăn nên nàng vừa chạy vừa la:

- Cha à ! Hôm qua, sao con không thấy Tử Bình tới xem mắt con vậy ?

Bấy giờ, nàng đứng khựng lại nơi lưng chừng của bậc thang . Nơi chiếc bàn ăn, không chỉ có sự hiện diện của cha mẹ, mà có cả Vọng Quân ngồi ở đấy.

Nhìn con gái, ông bật cười:

- Kìa ! Con gái của cha thật sự muốn chồng như thế hay sao ? Người ngợm như thế mà đã ba chân, bốn cẳng chạy xuống hỏi chồng ôm tỏi cả lên.

Không việc gì phải sợ . Có mặt anh ta ở đây càng hay . Nàng vuốt lại mái tóc và hất mặt bước về phía mọi người:

- Cha à ! Tử Bình hôm qua không ghé hả cha ?

Ông Thịnh nhìn Vọng Quân . Rồi quay sang con gái, ông ôn tồn giải thích:

- Hôm qua, Tử Bình bận việc đột xuất, cậu ấy không thể ghé được . Tuy nhiên, Tử Bình có điện thoại cho cha . Cậu ấy nói rằng việc xem mắt không cần thiết nữa, cứ tiến hành lễ cưới vào tuần sau . Cậu ấy đang công tác bên nước ngoài, cậu ấy sẽ bay về đây gấp.

Mẹ nàng lên tiếng:

- Vọng Quân à ! Hôm qua cậu đưa con gái tôi về, nó có làm phiền gì cậu không ?

Vọng Quân thản nhiên đáp:

- Dạ, không . Cô ấy ngoan lắm . Lên xe là nằm ngủ một giấc cho tới nhà . Con phải bế cô ấy lên phòng đấy.

Nghĩ rằng lúc ấy đã nắm gọn trong vòng tay của anh . Chiêu Hà đỏ cả mặt.

Bà Thịnh lại nói:

- À ! Cha mẹ có chút việc phải đến công ty gấp . Tí nữa con ở nhà tiếp
Vọng Quân hộ mẹ nhé .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 40

Vọng Quân ngời đối diện với cô, giọng anh chắc nịch;

- Chiêu Hà ! Tại sao cô lại lừa dối tôi ? Tại sao cô không nói cho tôi biết cô là ai ?

Cô nói:

- Anh chẳng ưa gì tôi, thấy tôi như thấy một cái gai trong mắt . Thế thì tôi nói cho anh điều đó làm gì ?

- Ai nói với cô điều đó ?

- Hành động của anh đã chứng minh tất cả.

- Chứ cái đêm hôm nọ, ai tổng cổ tôi ra khỏi nhà ? Tôi đã quay lại tìm cô mấy lần, nhưng cửa vẫn đóng im ỉm . Rồi có một hôm, bà chủ nhà bảo cô đã trả nhà rồi . Tôi muốn liên lạc với cô . Cô có biết rằng chính tại vì cô xông thẳng đến nhà hàng Mai Quế mà Đông Sa đã giận tôi đến bây giờ không ?

- Tôi không biết, nhưng cũng không muốn biết bất cứ chuyện gì về ông cả.

- Cô cứng đầu lắm . Cô có biết cô làm khổ tôi nhiều lắm không ?

- Không biết . Anh đi tìm tôi làm gì ?

Vọng Quân ngập ngừng:

- Bởi vì tôi đã nghĩ lại . Ít nhiều gì tôi đã cư xử không phải với cô.

Cô mỉm cười khinh miệt:

- Anh thực sự nghĩ thế à ? Anh cũng tử tế gớm.

Môi anh mím chặt lại . Anh tàn nhẫn nhắc nhở cô:

- Đã có lần cô nói cô yêu tôi, có đúng không ?

Cô khóa lấp lờ nói của anh bằng một lời nhạo báng:

- Tôi thường nói thế với tất cả bạn trai của tôi . Đàn ông họ thích nghe câu đó, nó làm cho họ khoan khoái . Nhưng không mấy ai trong số đàn ông các người xứng đáng để yêu.

Vọng Quân điên lên:

- Thế cô chỉ đơn thuần mua vui cho bản thân cô à ?

Chiêu Hà cắn chặt đôi môi để nó thôi run rẩy . Nhưng anh coi sự im lặng của cô là một sự thừa nhận tội lỗi . Anh lại lên tiếng, giọng nói của anh thật lạnh lùng:

- Sao cha mẹ cô lại để cô lang thang đây đó thế ? Cô có một bộ Óc tốt, tại sao cô không sử dụng nó ? Rõ ràng hôm qua, cách nói chuyện của cô khiến ai cũng quý cả.

Chiêu Hà cụp mắt xuống để né ánh mắt của anh:

- Không phải ai cũng có tham vọng như anh đâu . Vọng Quân à . Tôi biết cái địa vị của tôi lúc trước làm anh cụt hứng . Tôi nghèo, tôi hư đốn, tôi không có cơ hội làm anh thăng tiến.

- Không hoàn toàn như thế.

Chiêu Hà gào lên:

- Chuyện rõ như ban ngày, thế mà anh còn bảo là không hoàn toàn à ? Dù với anh, người con gái anh chọn làm vợ phải hoàn hảo như Đông Sa chẳng hạn . Có phải Đông Sa "đá" anh không ?

Anh tái mặt rồi đột ngột đứng dậy . Anh cũng lôi theo Chiêu Hà đứng dậy . Họ nhìn nhau chăm chăm trong im lặng . Chiêu Hà hoảng hồn vì nghĩ rằng mình đã đi quá xa.

- Tôi phải bịt ngay miệng của cô lại để không cho phép cô nói ra những lời bậy bạ như thế nữa.

Nói là làm, anh áp chặt môi anh vào môi cô . Cô rên rỉ yếu ớt . Cô đáp lại nụ hôn thật mãnh liệt.

Rồi anh đẩy cô ra đột ngột:

- Cô cũng cần điều đó nhiều như tôi . Chiêu Hà à.

Cô nhìn anh chăm chăm, mí mắt cô nặng trĩu . Thân thể cô tràn ngập trong cảm giác mà cô không biết phải đối phó thế nào . Cô gật đầu, vô tình thừa nhận cô cũng cần nụ hôn của anh biết chừng nào.

Anh trả lời:

- Bây giờ, tôi cho cô biết điều mà cô muốn biết . Phải, chính Đông Sa đã bỏ tôi . Bây giờ tôi đang cô đơn . Tôi cần một cô gái sưởi ấm cho lòng mình.

Anh nhẹ nhàng lần bàn tay vào làn tóc rối của cô:

- Bằng lòng làm vợ anh nhé, Chiêu Hà ?

Lấy anh ư ? Một vài tuần trước thì có lẽ cô sẽ vui mừng đón nhận . Nhưng hôm nay, lời cầu hôn lạnh nhạt của anh khiến cô cảm thấy thật khủng khiếp.

Cô nói cay đắng:

- Muộn mất rồi Vọng Quân à . Anh không tôn trọng tôi . Bây giờ địa vị tôi khác anh lại cưới tôi.

Anh điềm tĩnh nói:

- Tôi muốn cưới em làm vợ . Địa vị của em bây giờ không liên quan gì tới tôi.

Đôi mắt cô mở to:

- Thế ư ? Tôi không thể tin được điều đó.

Vọng Quân nóng giận:

- Xin em hãy tin đi cho . Em chẳng hiểu gì cả mà đã lo trả đũa tôi . Em là một con bé ngốc nghếch.

Chiêu Hà lại cười:

- Tôi không im, tôi muốn nói, nói tất cả cho anh hiểu . Giả sử hôm nay tôi đồng ý lời cầu hôn của anh, lỡ sau này khi phát hiện ra cái gia tài kếch xù của cha tôi mà tôi không được hưởng thì anh nghĩ sao ? Anh có ân hận không ? Không cần sự trả lời của anh, tôi cũng biết chắc chắn là có . Thôi, bỏ qua hết đi . Bây giờ tôi có muốn làm vợ cứu tinh cũng không được, bởi vì tuần sau, tôi phải lên xe hoa cùng Tử Bình rồi . Chắc chắn anh cũng đã nghe cha tôi nói khi sáng mà.

- Nhưng tôi biết em không yêu hẳn . Người em yêu chính là tôi . Em đồng ý cưới hẳn chỉ vì cố quên tôi đi . Làm như vậy em sẽ đau khổ suốt đời . Chiêu Hà à...

- Nhưng dù sao có lẽ vẫn hơn anh, khi mà đối với anh, chữ tiền và danh vọng còn hơn ngọn núi . Mặc dù anh chẳng phải nghèo khó gì . Nhưng thôi, thật là điên khùng khi cứ ở đây mà tranh luận điều đó với anh.

- Nếu em không chịu lấy tôi, tôi sẽ phá đám cuộc hôn nhân của em và Tử Bình . Tôi không để em lấy ai cả, ngoài tôi.

- Anh điên rồi.

Trong mắt anh, nàng thấy sự căm phẫn tột cùng, nhưng thật sự tất cả đã

muộn . Nàng không thể chống đối lại cha nàng . Lấy anh chỉ làm cho nàng đau khổ mà thôi.

Anh vuốt lấy mặt, nói nghiêm nghị:

- Tốt hơn hết là em không nên lấy Tử Bình, Chiêu Hà à.

- Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi phải lấy anh . Tôi .. .tôi .. không yêu anh

- Rồi em sẽ thấy, cho dù em có yêu tôi hay không, thì tôi cũng sẽ nhất định giành em về cho tôi.

Nói xong, anh quay mặt bước vội .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 41

Cô yêu anh thế thì tại sao cô lừa dối mãi bản thân mình kia chứ ? Đêm hôm đó, cô cứ trằn trọc mãi, không làm sao ngủ được
Sáng ra, khi ngồi trên bàn điểm tâm, nhìn đôi mắt thâm quầng của cô, mẹ cau mày:

- Sáng nay, mẹ trông con có vẻ mệt mỏi thế Chiêu Hà . Mẹ hy vọng là Vọng Quân không làm con luôn đấy chứ ?

- Anh ấy thì vẫn như thuở nào, mẹ à.

Cô đáp thì lập tức ân hận vì câu trả lời thiếu cẩn trọng của mình để mẹ có nghi ngờ.

Mẹ cô hỏi:

- Con biết anh ta rõ lắm à ? Thật sự, mẹ không ngờ con đã quen Vọng Quân từ lâu

Chiêu Hà trả lời miễn cưỡng:

- Anh ấy là bạn của Lam Giang . Con biết anh ấy qua Lam Giang thôi.

- Con có đi chơi với Vọng Quân lần nào chưa ?

- Chưa mẹ à . À ! Sáng hôm qua, anh ta làm gì mà đến nhà chúng ta sớm thế ?

Bà Thịnh mỉm cười:

- Anh ta lo cho con . Đêm trước con say khướt, nên anh ta đến thăm vậy mà . Mẹ thấy Vọng Quân cũng quan tâm tới con lắm . Nhưng rất tiếc... cha con muốn con lấy Tử Bình . Chứ nếu không...

Chiêu Hà cắt ngang lời mẹ:

- Mẹ à ! Con muốn vắng nhà một thời gian.

Bà Thịnh sửng sốt:

- Trời ơi ! Con lại định bỏ nhà mà đi nữa à ? Tuần sau là lễ cưới của con rồi đấy.

- Đến ngày cưới, con sẽ quay về.

- Nhưng mà con định đi đâu hả ?

Chiêu Hà im lặng . Nàng chẳng biết phải đi đâu . Nhưng điều chắc chắn là nàng phải rời khỏi đây, để khỏi phải trông thấy anh . Vì nàng biết, anh sẽ quay lại đây hàng ngày.

- Con... con đi du lịch.

Chợt nghĩ ra điều gì, bà Thịnh nói ngay:

- À ! Hay là con đến trang trại của ông nội đi . Lâu lắm rồi, cha mẹ không tới đó, bỏ mặc cho ông quản gia trông coi . Con đến đó vài ngày cho vui . Khí hậu nơi đó rất hợp với sức khỏe của con đấy.

Chiêu Hà nhìn mẹ:

- Mẹ không buồn khi con rời khỏi nhà chứ ?

- Thế nếu mẹ nói mẹ buồn thì sao ? Con có chịu ở lại với mẹ đâu . Mẹ biết tính con gái của mẹ mà.

Chiêu Hà làm thinh để giảm bớt trách hờn của mẹ . Thật tình, cô rất muốn làm một đứa con ngoan, nhưng định mệnh, không cho phép cô làm điều đó . Lúc nào cô cũng thất bại.

Cô lo lắng nói:

- Con xin lỗi mẹ.

Bà Thịnh cắt ngang tâm trạng băn khoăn của con gái, bằng một nụ cười độ lượng:

- Ôi ! Mẹ không muốn nặng lời hay chỉ trích gì con đâu . Chiêu Hà ạ ! Con là một đứa con gái tuyệt vời . Mẹ biết con muốn chạy trốn một người, nhưng mẹ không cản . Con hãy làm những gì mình thích, con gái ạ.

- Con cảm ơn mẹ.

- Con lo thu xếp đồ đạc đi, mẹ sẽ đi chuẩn bị cho con chút ít thức ăn dự trữ, để đến nơi đó, không ai lo lắng cho con gái của mẹ.

Mẹ nàng đứng dậy . Nàng vội vàng nắm tay mẹ lại và căn dặn:

- Mẹ à ! Mẹ đừng nói với bất cứ ai là con đi đâu và đang ở đâu, nghe mẹ . Con thật sự muốn được yên tĩnh vài ngày trước khi lên xe hoa.

- Mẹ hiểu rồi.

Chiêu Hà thở phào nhẹ nhõm . Chỉ có mẹ là thương yêu nàng và hiểu nàng hơn bao giờ hết .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 42

Chiêu Hà đến trang trại của nội vào một buổi chiều . Buồn thì buồn thật, nhưng bù lại, cô có một cái cảm giác nhẹ nhõm trong lòng . Cô không biết tuần sau, khi đã làm vợ Tử Bình, tương lai cô sẽ về đâu.

Công nhân ở đây, ai cũng niềm nở, dịu dàng . Nàng không làm sao trả lời kịp những câu xã giao thăm hỏi.

Ông Bảo quản gia bố trí cho nàng một căn hộ rất đẹp, nằm trên cao . Nó nằm tận tầng năm của ngôi biệt thự trong trang trại.

Mỗi chiều ngồi đây, nàng có thể thấy tất cả bờ biển, núi non, cây cối... Tất cả như một bức tranh thu nhỏ trong tầm mắt nàng.

Mặt trời đang lặn, viền những đỉnh núi với nét vàng rực rỡ . Khung cảnh đẹp quá, khiến Chiêu Hà thấy nhẹ nhõm trong lòng . Cả trang trại cũng có vẻ như chào đón nàng.

Cái lò sưởi được chất đầy củi khô, và Chiêu Hà nhanh chóng có ngọn lửa ấm áp để sưởi ấm cho một buổi tối.

Cô đứng tần ngần trước ban công ngắm cảnh đồng lúa mênh mông bát ngát, thật là dễ chịu khi được hít thở không khí hương đồng cỏ nội này . Bây giờ, cô mới cho phép mình nghĩ tới anh . Cô bực mình khi thấy hình ảnh của anh lúc nào cũng len lỏi vào tâm trí cô . Tại sao cô không thể gạt bỏ hình ảnh của anh ra được ? Thật là điên khi lý trí bảo quên anh, mà con tim thì buộc nhớ anh.

Có cái gì đó rơi trên má cô . Cô cau mày ngạc nhiên khi nhận ra đó là một giọt nước mắt . Cô vội vàng quệt nó đi, và cô nghĩ đến một điều gì khác . Cuối cùng, thì cô đành chịu thua tâm trạng nổi loạn của mình, và tập trung vào suy nghĩ tại sao cô không yêu Vọng Quân ?

Anh ấy thật hấp dẫn . Ngày nào và bây giờ vẫn thế, anh nghĩ rằng: Cô chỉ là một cô gái bình thường, nên kiên quyết gạt cô ra khỏi cuộc đời của anh . Rồi sau đó, khi cuộc truy đuổi ráo riết một cô gái thượng lưu giàu có thất bại thì anh quay lại với cô, khi biết rằng gia đình cô cũng giàu có và có địa

vị trong xã hội

Càng nghĩ đến, Chiêu Hà càng cảm thấy tức giận vô cùng . Anh ta thật ngạo mạn . Anh nghĩ rằng ra vào cuộc đời nàng lúc nào tùy thích hay sao ? Càng nghĩ, nàng càng ứa nước mắt . Cô đúng là một con ngốc mới dính dáng đến anh . Và cô nghĩ rằng việc cô đồng ý lấy Tử Bình là một giải pháp hợp lý nhất.

Dưới ánh đèn, qua ánh trăng mờ ảo, nàng vô cùng ngạc nhiên . Nàng không thể tin vào mắt mình . Anh đang đứng đó, dáng vẻ lạng lẽ và cô độc . Anh ngược nhìn nàng chăm chăm.

Nàng khẽ gọi thầm:

- Vọng Quân !

Như một cái máy, nàng ba chân bốn cẳng chạy xuống với anh . Khi đến gần anh, nàng mới cảm thấy hành động của nàng thật điên rồ . Mới hồi nãy đây, nàng còn tự nói thật là ngốc nghếch mới đến với anh kia mà.

Anh mặc một chiếc quần jean cũ, nhưng vẫn tinh tươm vừa vặn đến hoàn hảo . Chiếc áo sẫm màu hở nút, mái tóc bông của anh bù xù rối tung vì gió . Trong mắt anh lung linh những tia sáng lạ thường như những ngọn lửa.

Cố gắng hết sức, hít vội một hơi thở, cô lắp bắp:

- Anh... làm... gì ở đây thế ?

Mắt anh vẫn âm ỉ một cơn giận dữ:

- Tại sao tôi lại không được ở đây ?

Chiêu Hà hỏi:

- Ai nói cho ông chỗ để tìm tôi ?

- Mẹ cô.

- Không thể nào . Mẹ tôi không bao giờ nói cho anh biết tôi đang ở đâu ?

Vọng Quân bình thản:

-Ồ ! Lẽ ra bà ấy không nói . Nhưng vì tôi nói rằng : Tôi là chồng của cô trước kia . Cái lúc mà cô bỏ nhà đi bụi đời ấy . Thế là mẹ cô tin.

- Anh điên rồi.

- Nếu tôi không gặp mẹ cô, thì bà ấy nhất định sẽ không bao giờ chỉ chỗ cho tôi để tôi bén gót theo cô . Bà ấy còn hối thúc tôi đến đây mau, sợ cô ở đây một mình buồn nữa kìa.

- Không thể nào . Mẹ tôi biết tôi sắp lấy chồng... Bà ấy không bao giờ làm thế.

- Cô lầm rồi . Mẹ cô là một phụ nữ . Hơn ai hết, mẹ cô hiểu được cô đang yêu ai.

Chiêu Hà kiên quyết nói:

- Anh đi đi ! Tôi muốn ở đây một mình . Cho dù tôi buồn, tôi cũng không cần anh, tôi lạy anh . Anh hãy buông tha cho tôi.

Anh gằn giọng:

- Đừng bao giờ nói với tôi những lời như thế nghe chưa ?

Cô bậm môi:

- Tôi không quan tâm.

- Cô phải quan tâm.

Sự đe dọa trong giọng nói của anh ảnh hưởng đến hơi thở của cô.

Anh lại dịu dàng:

- Tôi lặn lội đường xa tới đây để được em đón tiếp bằng những lời nhạt như thế sao ? Tôi muốn được ở lại đây một đêm . Ngày mai, tôi sẽ đi ngay.

Nàng quay mặt lại bước đi và buông ra lời lẽ yếu ớt:

- Cũng được . Nhưng anh không được bước vào tòa biệt thự của tôi . Tôi sẽ bảo ông quản gia đưa cho anh chiếc chiếu để anh ngủ ngoài lan can.

Anh không giận mà cười:

- Cám ơn em đã ban phước . Chứ đêm khuya như thế này mà về, thì nguy hiểm lắm.

Tôi cầu mong cho anh chết cho rồi .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 43

Cầm chiếc chiếu trên tay, Vọng Quân nhìn Chiêu Hà than thở:

- Em không thể cho anh một cơ hội nào tốt hơn hay sao, Chiêu Hà ?
- Tôi nghĩ anh đã mò đến đây, thì anh phải hiểu rằng, anh không được chào đón chứ.
- Em ác lắm.
- Còn nữa . Anh không được vào nhà khi chưa được lệnh của tôi.

Nói xong, Chiêu Hà quay bước vào nhà.

Đêm hôm ấy, không chỉ riêng anh mà nàng cũng không tài nào ngủ được . Cô không thể đổ thừa cho chiếc nệm lạ . Bởi vì căn phòng này, chiếc nệm ấm này, nàng đã từng ở đây vào mỗi dịp hè.

Ngồi bật dậy, cô len lén nhìn qua khe cửa . Anh không ngủ, anh ngồi bất động . Chiếc mềm mỏng được anh quàng qua vai . Anh ngược mắt nhìn trời . Trên bầu trời, sao thật nhiều và trăng cũng sáng hơn mọi khi.

Anh lẩm nhẩm mấy câu thơ của Mộng Cầm viết cho Hàn Mặc Tử:

" Nếu em đếm được những vì sao
Thì hiểu được anh yêu em đến dường nào
Tinh tú trên trời không đếm được
Tình yêu càng với lại càng cao... "

Mặc dù rất xúc động . Nhưng không hiểu sao, nàng lại mở cửa bước ra với khuôn mặt lạnh lùng . Tiến lại gần anh, nàng nói:

- Khuya rồi, sao còn lẩm nhẩm gì thế ? Không để cho ai ngủ hay sao ?
- Tôi đói . Cô có chút gì cho tôi ăn không ?
- Không . Thức ăn mẹ tôi chuẩn bị cho tôi chỉ ăn đủ một tuần trước khi cưới . Anh không thể ăn thức ăn của tôi . Anh cũng biết rồi, gần đây không có siêu thị . Và lại, hạng người như anh chết sớm thì sẽ đỡ khổ cho đàn bà, con gái bọn tôi.
- Chiêu Hà ! Tôi đang đói lắm đây . Tôi xin cô mà . Suốt ngày nay theo cô đến đây, tôi đã ăn được gì đâu . Sợ mất dấu tích của cô, nên ngay cả dùng

lại bên đường ăn uống, tôi cũng không dám . Cô cho tôi ăn đi . Có lẽ sau khi no rồi, tôi sẽ hào hứng hơn trong việc đương đầu với những lời kết tội ngốc nghếch của cô.

Chiêu Hà kêu lên, vẻ chống đối:

- Không . Tôi sẽ không cho anh thứ gì hết . Anh không chịu đi thì anh phải tự túc mà thôi.

Nàng ngoảnh mặt, bước vào trong . Anh nắm tay nàng lại và kéo mạnh cho nàng ngã vào lòng anh . Đôi mắt giận dữ của anh rọi vào cô, khắp làn da mịn màng lừng đỏ.

Anh nói cộc lốc:

- Nếu như cô không quá ư mong manh thế này, thì chắc chắn tôi sẽ nện cho cô một trận rồi.

Anh nhìn nàng từ trên xuống dưới khiến nàng run lên . Nàng thật sự hết khả năng kháng cự nếu anh lại ôm hôn nàng.

- Tôi ước gì anh đừng đến đây.

Anh vịn lại, vẻ căng thẳng:

- Sao cô không hỏi vì sao tôi đến ?

- Không . Tôi không chuẩn bị để nghe những điều như thế.

Anh vẫn không buông nàng ra:

- Tôi đói bụng thật đấy . Chiêu Hà à.

Chiêu Hà kêu lên, bởi vì anh đang siết cô quá chặt:

- Được rồi, tôi sẽ để cho anh vào nhà ăn tối . Nhưng anh phải hứa, là không bao giờ đụng đến người tôi.

Anh nói lỏng vòng tay:

- Tôi băn khoăn không hiểu tại sao bây giờ cô lại sợ và ghét tôi đến như vậy ?

- Chẳng lẽ anh không thể trả lời được câu hỏi quá ư đơn giản như thế hay sao ?

Môi anh mím lại, anh trả lời thẳng thắn:

- Không . Tôi không hứa những gì mà tôi không thể làm được.

- Trời ơi ! Tại sao anh quá ư cứng đầu như thế chứ ?

Nàng lặp bập:

- Tôi... không muốn anh đụng vào người tôi, vì tôi ghét anh, anh hiểu chứ ?
Con người ham tiền như anh, tôi không có chút cảm giác nào cả.

Vọng Quân mỉm cười:

- Nếu tôi vẫn ngoan cố đụng vào thì sao ?

thiếu 2 trang

- Anh no chưa ? Dưới bếp còn phần ăn của mèo.

Vọng Quân mỉm cười, anh thở phào thỏa mãn . Anh đẩy tô sang một bên:

- Ôi ! Ngày nào cũng ở đây, chắc con vịt, con mèo, nó giết tôi mất . Sao em nẫu nhiều thế ? Mèo, vịt ăn đâu hết.

Chiêu Hà lẩm bẩm:

- Tôi không biết.

- Sao lại không ?

Cô xếp đĩa, muống, chén, tô cho gọn lại, rồi nói:

- Tôi không phải trả lời tất cả mọi thứ.

- Có món tráng miệng của heo không ?

- Xin lỗi, không có món tráng miệng

- Cà phê cũng được.

- Không có . Tôi đối xử với anh như thế đã là quá đủ . Bây giờ tôi phải đi ngủ đây.

Nàng cô cùng thất vọng khi anh không ngăn nàng lại mà nói nhanh:

- Vậy, chúc em ngủ ngon.

Nàng cắn chặt môi, bước vào phòng ngủ.

Lại thêm một đêm không ngủ với nàng.

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 44

Trong phòng riêng của mình, Chiêu Hà đóng cửa lại, và cẩn thận viết vài lời cho Vọng Quân.

"Vọng Quân!

Một lần nữa, tôi van anh hãy buông tha cho tôi . Phải . Bây giờ tôi không ngại ngần gì để nói với anh rằng "tôi yêu anh" . Nhưng tôi biết đó chỉ là một ảo giác . Mong anh đừng bao giờ đến gần tôi nữa . Tôi không thể nào chịu nổi đâu.

Khi nước mắt đã thôi, không còn rơi nữa khi đau khổ đã bị vùi chôn dưới lớp bụi thời gian dày đặc, tôi mới biết rằng, mình mãi mãi sẽ không bao giờ có anh.

Ít ngày nữa thôi, tôi sẽ là vợ người ta . Dù có thương người ta hay không, thì nhất định tôi phải quên anh đi . Tôi không thể sống với người ta mà lúc nào cũng nghĩ đến anh . Cái việc làm hết sức khó khăn ấy, tôi hy vọng mình sẽ làm được . Mong rằng con tim tôi, nó không phải chủ một lần nữa

Trong trại này, anh muốn ở lại lúc nào tùy thích.

Chiếc nhẫn mà anh tặng tôi hôm nào, nay tôi xin trả lại cho anh . Bởi vì nhìn thấy nó, tôi càng nhớ tới anh mà thôi.

Nhất định... Nhất định hình bóng của anh sẽ rời khỏi tâm khảm của tôi mà thôi.

Hãy buông tha cho tôi, Vọng Quân nhé.

Chiêu Hà"

Nàng thức dậy thật sớm làm món gà hấp gừng cho anh . Đặt lá thư dưới đĩa thức ăn . Rồi cùng gói hành lý, nàng rời khỏi nhà khi trời chưa sáng hẳn.

Mệt mỏi, thân thể rã rời, đầu óc choáng váng, quay cuồng, nhưng nàng phải cố gắng gượng bước đi . Đôi chân mỏi nhừ và con tim thì như một tảng đá nặng nề.

Đây không biết lần thứ mấy, nàng lang thang đây đó vì anh . Nhưng nàng mong rằng đây là lần sau cuối.

Quá mệt mỏi, không hiểu sao nàng cảm thấy nàng đi không nổi nữa . Đầu óc nàng quay đi như chong chóng . Mọi vật như quay cuồng trước mắt nàng . Một vật nàng nhìn ra hai, ba bốn . Nàng cố gắng vươn tay, bám víu lấy cành cây rồi ngồi xuống mồm đá cạnh con suối . Nơi đây ngày xưa, nàng nhớ có tiếng suối chảy róc rách, rất êm tai . Còn có tiếng chim hót véo con . Nhưng bây giờ, nàng không còn cảm nhận được gì cả.

Trời ơi ! Tại sao lại thế này ? Nàng cảm thấy tấm thân rả rời . Trời ơi ! Có ai cứu nàng không ? Nàng muốn la, nhưng chẳng ra hơi . Và lại, còn sớm quá . Nếu nàng có hét lên nổi, cũng chẳng ai có thể nghe lời kêu cứu của nàng.

Một tiếng rắc vang lên trong màn sương mù mờ đục . Nhánh cây mà nàng bám víu khi nãy đã gãy.

Nàng chao đảo và rơi tùm xuống suối . Sáng sớm, nước suối chảy thật mạnh . Nàng cố gắng chống chọi, nhưng vô dụng.

Thế là nàng sẽ chết, đó là ý nghĩ cuối cùng cô còn nhớ được . Sau đó là bóng tối bao trùm hoàn toàn xung quanh cô.

Chiêu Hà không biết điều gì xảy ra xung quanh . Cô chỉ cảm nhận được thật lờ mờ, cô đang ở trong cánh tay của một tay bơi mạnh khỏe và cừ khôi . Ai cứu cô cũng tốt . Vì con suối này sâu và đầu dây đá vụn, lại còn chảy xiết nữa . Khi họ đến được bờ, người đàn ông đặt cô lên . Cô vẫn còn tỉnh . Lòng ngực cô đau đớn . Tất cả những gì cô có thể làm là nôn ọc và rên rỉ.

Cánh tay của người thanh niên nhẹ nhàng đỡ cô dậy, cho đến khi cô tỉnh táo đôi chút . Và còn nhẹ nhàng hơn, anh lần khắp người cô xem có chỗ nào bị gãy xương hay thương tích gì không ?

Nàng đang sống dở chết dở, chẳng mở mắt nổi xem ai đang cứu nàng . chỉ lờ mờ qua cảm giác và biết rằng đó là một người đàn ông khỏe mạnh, cường tráng.

Người đàn ông lay nàng thật mạnh:

- Chiêu Hà ! Em có nghe anh nói gì không ? Anh sẽ đưa em về nhà . Nhưng nếu em thấy đau hay khó chịu chỗ nào, phải báo cho anh đấy nhé.

Cô biết lúc đó mình gật đầu, nhưng mắt không mở được, và miệng cũng chẳng nói được . Giá lạnh và hoảng hốt khiến răng cô va chạm vào nhau

lập cập, và cô thấy tê cứng khủng khiếp . Cô càng cố gắng trấn tĩnh bao nhiêu, thì những làn sóng bóng tối càng đưa những nỗ lực yếu ớt của cô về con số không.

Khi người đàn ông bế cô lên thì cô bắt đầu run dữ dội

- Đừng nói gì hết . Em không nên nói gì trong lúc này.

Anh xẵng giọng khi thấy cô cố gắng lên tiếng:

- Rồi em sẽ khỏi thôi mà.

- "Mình sẽ khỏi ư ?" - Cô mơ hồ tự hỏi.

Người đàn ông ôm cô vào lòng thật cẩn thận, và bước nhanh trong bóng tối của buổi bình minh.

Vì mệt lã và đau đớn, nên nàng đã ngất đi trong vòng tay của người đàn ông xa lạ . Không biết gì xung quanh mình nữa cả.

Chiều Hà lờ mờ mở mắt . Nàng thấy mình nằm trong căn phòng quen thuộc của trang trại . Nàng không biết mình đã thiếp đi trong bao lâu . Xung quanh rất đông . Cha mẹ nàng, ông quản gia và rất đông người làm, kẻ ăn người ở... ai cũng lo lắng cho sinh mạng của nàng . Khi nàng mở mắt, họ vui mừng không kể xiết.

Mẹ nàng là người lên tiếng trước:

- Trời ơi ! Con thiếp đi hơn hai ngày nay, mẹ lo quá.

Nàng chẳng quan tâm tới những gì mẹ nói . Khi mở mắt, việc trước tiên nàng làm là liếc nhìn xung quanh nhà, ai là người đàn ông đã cứu nàng ? Nhưng không thấy ai cả.

Nàng thều thào:

- Ai đã cứu con vậy mẹ ?

- Là Tử Bình, con à . Cậu ấy đến tìm con mà không gặp . Mẹ có chỉ chỗ cho cậu ấy tới đây để gặp con . May quá ! Con của mẹ đã thoát chết nhờ Tử Bình.

Nàng lại nhìn xung quanh trong căn phòng lần nữa, nhưng không thấy Vọng Quân đâu cả . Vậy thì cuối cùng, anh cũng bỏ nàng mà ra đi.

Ông quản gia tiến về phía nàng và nói khẽ:

- Tôi thấy cái cậu thanh niên hôm nọ mà cô chủ cho ngủ ngoài sân đó, cũng thương cô chủ lắm . Hơn hai buổi tiếng đồng hồ cô chủ mê man, cậu ấy luôn

bên cạnh săn sóc cho cô, không ăn, không ngủ.

Nàng thều thào:

- Anh ấy đâu rồi ?

- Cậu ấy đi rồi

-...

- Cậu ấy vừa đi sáng nay, và có nhờ tôi trao lại cho cô chủ lá thư này

Nàng cầm chặt lá thư, muốn đọc ngay, nhưng nàng không dám đọc trước mặt cha mẹ . Nàng hỏi khẽ:

- Thế Tử Bình đâu rồi, ba mẹ ?

Bà Thịnh ôn tồn ngồi xuống cạnh con gái . Bà nói:

- Cậu ấy phải về gấp để lo việc hôn lễ của cậu ấy và con.

Chẳng hiểu sao, Chiêu Hà lại khóc trước cái tin mẹ nàng vừa nói . Nàng nhẹ nhàng nhìn mẹ, nói:

- Mẹ à ! Con muốn được yên tĩnh một mình, được không ?

Mẹ nàng khép tấm chăn lên đắp lên ngực cho nàng :

- Được thôi . Con gái mẹ nằm nghỉ đi, đừng suy nghĩ vẩn vơ, nghe chưa ?

Nói rồi, bà đứng dậy và ra lệnh cho tất cả mọi người bước ra ngoài.

Khi mọi người đã đi khỏi, Chiêu Hà vội mở thư và đọc nhanh:

" Chiêu Hà!

Cám ơn em về món gà hầm gừng mà em đã làm cho anh lần cuối . Anh dám chắc như vậy, cả ngày mai đây, em đã làm vợ của Tử Bình rồi . Em nói đúng . Anh không nên làm phiền em nữa . Anh sẽ ra đi và ở đó cho tới già tới chết, cho tới khi nào anh quên được em.

Em hãy cố quên anh đi, và xem như cái tên Vọng Quân không còn... xem như người đàn ông xa lạ ấy đã chết rồi, chỉ còn tồn tại lại hình bóng Tử Bình của em mà thôi.

Hôm qua, nhìn Tử Bình lo cho em, anh mới biết không ai yêu em bằng anh ấy, ngay cả anh.

Vài dòng cho em . Chúc em mau bình phục và hạnh phúc bên Tử Bình.

Người đàn ông xa lạ.

Vọng Quân

TB: À ! Chưa bao giờ anh ăn món gà hấp gừng như sáng nay . Anh ăn một

hơi hết cả một con . Còn xương, anh đem về phơi khô để làm kỷ niệm một thời ta quen nhau . Đùa với em tí cho vui thôi . Nào ! Cười, em hãy cười lên đi ! Anh thích em cười lắm . Ở một phương trời xa, anh đang mừng tượng nụ cười của em đấy"

Chiêu Hà xếp lá thư lại, nàng mỉm cười . Nàng mong anh nhìn thấy nụ cười ra nước mắt cả nàng trong lúc này .

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương 45

Tử Bình đang yên lặng nhìn những nghi thức của buổi lễ đang được tiến hành . Bàn tay anh nắm lấy tay nàng . Anh muốn truyền hơi ấm và niềm an ủi sang người con gái bé nhỏ, đáng yêu đang đứng cạnh anh và sắp trở thành vợ anh.

Anh nhận thấy đôi bàn tay mềm mại của nàng đang lạnh giá và run rẩy trong tay anh . Anh đưa mắt liếc sang nàng . Nàng không hề nhìn anh từ khi đến đây.

Anh nắm tay nàng, từ từ bước lên bàn thờ và quỳ xuống cạnh nàng trước mặt vị linh mục.

Những cử động của nàng thật nhẹ nhàng, thật chậm rãi . Anh chỉ tiếc rằng, tấm voan che mặt của nàng quá dày, khiến anh không đọc thấy gì rõ ràng trên khuôn mặt ấy cả.

Nhưng rồi đã đến lúc nàng quay về phía đối diện để anh nâng tấm voan che mặt của nàng lên.

Anh bắt gặp một đôi mắt đẹp đang đăm đăm nhìn anh, vừa sửng sốt, hốt hoảng, vừa hoang mang lo sợ . Đôi mắt ấy đong đầy lệ . Chứng tỏ nàng đã lợi dụng tấm voan che mặt để khóc tự này giờ . Đôi môi bé nhỏ của nàng đang run lên.

Nàng sửng sốt kêu lên:

- Vọng Quân ! Tại sao lại là anh ? Anh... Anh muốn giở trò gì nữa đây ? Anh chẳng trả lời, mà chỉ dụi dàng mà gọi tên nàng:

- Chiêu Hà em !

Nàng chưa kịp phản ứng gì trong lúc này, thì tiếng của vị linh mục vẫn vang lên đều đều ấm áp:

- Vọng Quân con ! Con có bằng lòng cưới cô Chiêu Hà làm vợ không ?

Giọng anh trả lời ngắn gọn, rõ ràng, nhưng cũng đầy quả quyết:

- Thưa có.

- Con phải thương yêu người phụ nữ con cưới làm vợ, như chúa Giê-Su đã

yêu thương giáo đường của ngài.

- Con xin hứa sẽ yêu thương, tôn trọng vợ con suốt đời . Nếu con có lỗi với vợ con, tức là con có lỗi với chúa.

Trong lúc anh trả lời thì Chiêu Hà chăm chú nhìn anh . Khuôn mặt anh vẫn kiêu sa, bình thản và lạnh lùng.

Nhận thấy nàng nhìn mình, anh mỉm cười . Chiêu Hà nhận thấy trong nụ cười ấy có niềm vui của sự chiến thắng.

Nỗi lo sợ từ lớn dần lấn chiếm con người nàng . Nàng thật sự chẳng hiểu gì cả . Tại sao lại là anh ?

Trên bệ thờ cao, vị linh mục vẫn tiếp tục hỏi:

- Chiêu Hà con ! Con có bằng lòng lấy Vợ Quân làm chồng chính thức không ?

-...

- Cả giáo đường im phăng phắt . Chiêu Hà nghe rõ con tim phản chủ của mình đập loạn xạ . Một nỗi lo bao trùm khiến nàng run rẩy . Nàng ngược mắt nhìn vị linh mục già đôn hậu và nhân từ . Nàng muốn cầu cứu ông . Nhưng vì lẽ gì kia chứ ? Không ít người trong giáo đường hơi ngạc nhiên vì sự kéo dài khá lâu của nàng . Nàng biết họ đang chờ đợi câu trả lời của nàng . Nàng quay sang phản nhìn cha mẹ . Nàng thấy cha mẹ mỉm cười và ra vẻ bảo nàng hãy bằng lòng.

Bây giờ, nàng không còn thời gian để hỏi tại sao lại như vậy.

Một thoáng suy tư trong đôi mắt . Cuối cùng, nàng đáp:

- Con bằng lòng.

- Chiêu Hà ! Con cũng phải quy phục người đàn ông con đã nhận làm chồng, như giáo đường quy phục vị thần linh chí cao . Con phải yêu thương và hy sinh vì chồng.

Nàng đáp với giọng nghẹn ngào của một tâm trạng rối bời, buồn vui lẫn lộn . Nàng không biết buồn hay vui trước hoàn cảnh này:

- Con hứa sẽ trọn đời yêu thương người đàn ông con đã nhận làm chồng

Khi những lời nói vừa vượt khỏi miệng, nàng đã hiểu rằng mình đã trở thành vợ của Vợ Quân . Cuộc đời của nàng từ nay sẽ gắn liền với người đàn ông xa lạ này.

Anh cầm tay nàng và đeo vào chiếc nhẫn cưới . Bàn tay xinh xắn của nàng đang run rẩy và nhóp nhóp mồ hôi . Anh siết chặt tay nàng.

Không hiểu sao nước mắt của nàng lại tràn ra ? Nàng bật khóc nức nở . Nhưng ngay lúc đó, những tiếng nhạc từ những chiếc đàn ngân vang to lên, nhận chìm tiếng khóc của nàng.

Anh dịu dàng:

- Tại sao em khóc ? Em không vui mừng khi được làm vợ anh sao ? Tử Bình là Vọng Quân, Vọng Quân là Tử Bình, tuy hai mà một . Rồi em sẽ hiểu tại sao lại như thế.

Nàng lại khóc, nhưng nàng biết chắc lần này thật sự là những giọt nước mắt vui sướng.

Vị linh mục trong bộ lễ phục màu trắng lộng lẫy, hiền hậu với những nụ cười thanh thản cúi đầu chào trên con đường đi qua trong buổi lễ.

Hương thơm ngào ngạt của những đóa hoa được chưng bày ở các lọ pha lê đặt trên bệ thờ cao, lan tỏa khắp nơi trong ngôi giáo đường uy nghi cổ kính. Bên ngoài giáo đường, đám đông xuýt xoa khi thấy đôi tân lang sóng bước bên nhau.

- Cô dâu đẹp quá.

- Chú rể cũng thật điển trai.

- Ôi ! Họ đẹp đôi làm sao.

- Xin chúc họ trăm năm hạnh phúc...

Và đâu đó, tiếng trẻ con nô đùa trên chọc:

- "Cô dâu chú rể?

Làm bể bình bông

Đổ thừa con nít

Bị đòn tét đít... "

Dạ Miên
Người Đàn Ông Xa Lạ
Chương Kết

Chiếc xe hoa dừng lại trước hai cánh cổng lớn của tòa biệt thự . Nơi đây cũng đã có lúc anh đưa nàng về đây ở tạm, để né tránh Du Nam.

Nàng bước xuống xe và nhìn anh hỏi ngay:

- Vọng Quân ! Em không hiểu tại sao...
- Đừng thắc mắc nhiều, gốc ạ . Vào nhà đi ! Chúng ta nói chuyện này với nhau sau.

Anh nghe nàng thở dài . Nàng nói:

- Em muốn biết ngay . Anh và cha mẹ của em đang làm gì thế ? Em không hiểu gì cả.

Anh cười:

- Phải làm sao em có thể hiểu được ? Đó là một vở kịch, nhưng đạo diễn không phải là anh đâu nhé . Anh chỉ là diễn viên thôi . Chính cha mẹ em đã bày ra vở kịch này để dạy cho con gái mình một bài học về thói cao ngạo, cứng đầu.

- Nghĩa là sao ?

- Em còn nhớ cái ngày đàn trai đến coi mắt em, nhưng em đã bỏ trốn không ? Và ngay tại sân bay, trong toilet nam, em gặp phải một người đàn ông và ôm chầm lấy anh để né tránh cha em.

- Nhớ.

- Người đó chính là anh . Ngay cái ngày anh tới xem mắt em, cũng là ngày em chạy trốn . Trong toilet, em tâm sự với anh là cha mẹ buộc em cưới người đàn ông không quen biết, nên đã bỏ trốn . Ngay lúc đó, anh biết rằng người con gái này chính là người anh sẽ xem mắt.

Chiêu Hà tròn mắt ngạc nhiên:

- Trời ơi ! Người đó chính là anh à ?

- Đúng . Sau đó, anh tới nhà em thì cha em đã nói rõ sự thật cho anh nghe và giao cho anh cái nhiệm vụ vô cùng khó khăn là hãy cố tìm em . Kể từ đó, anh trở thành sứ giả bất đắc dĩ . Và anh không ngờ việc tìm kiếm lại

quá dễ dàng với anh khi anh gặp em lang thang trên đường tới nhà Lam Giang.

Nàng đâm mạnh vào ngực anh:

- Anh ác lắm . Cả cha mẹ em nữa.
- Sở dĩ anh lúc nào cũng nói là muốn lấy người vợ giàu sang, danh giá để cho em vì thương anh mà quay trở về nhà.

Chiêu Hà chu môi:

- Nhưng em quay về nhà không phải là vì anh.
- Anh biết . Nhưng không sao . Em quay về vì ai mặc kệ . Miễn sao cuối cùng, em là vợ của anh và mãi mãi là của anh là đủ rồi.

Chiêu Hà vẫn chưa tin:

- Anh nói anh đi tìm em . Thế còn Đông Sa thì sao ? Anh đừng nói rằng: Anh không yêu Đông Sa đấy nhé ? Chính cô ta đã bỏ anh kia mà. - Cô lầm rồi . Chiêu Hà à.

Tiếng nói của một cô gái đột ngột vang lên.

Chiêu Hà quay lại và nhận ra ngay Đông Sa.

Cô gái lại gần nàng, nói:

- Chính anh ta đã bỏ tôi . Vì quá yêu cô, anh ta đã bỏ tôi, chứ không phải tôi bỏ anh ta . Đã mấy tháng trời quen biết nhau, lúc nào anh ấy chỉ xem tôi như em gái mà thôi.
- Thế còn cái lễ đính hôn tại nhà hàng Mai Quế ? Nếu cô không tới kịp thì sao ?
- Tất cả chỉ là một vở kịch để hòng chọc giận cô mà thôi.

Quay sang Vọng Quân, Đông Sa hờn dỗi:

- Vọng Quân ! Tôi rất giận là đám cưới mà anh không mời tôi đấy nhé.
- Cô tưởng rằng chỉ mỗi mình cô giận thôi hay sao Đông Sa ? Tôi đây cũng đâu có được mời.
- Và cả tôi nữa . Mặc dù chúng tôi là bạn của cô ấy.

Chiêu Hà ngó sang bên phải thì nhận ra ngay Tư Thực, Du Nam, cả Quân Phát và Lam Giang nữa . Trời ơi ! Họ đã "phục kích" nơi đây từ lúc nào ?

- Tại sao tụi bây lại có mặt ở đây ?

Lam Giang đâm mạnh vào vai bạn:

- Đám cưới, sao không mời tao hả mày ?

- Tao đâu có ngờ... Tao tưởng tao cưới Tử Bình . Ai ngờ...

- Ai ngờ tuy hai mà một chứ gì ?

Tử Thục nắm tay bạn, trao cho bạn một gói nhỏ bọc giấy cẩn thận:

- Chiêu Hà ! Tao cảm ơn mày đã giúp tao . Số tiền mày trả nợ giúp tao, nay tao trả lại cho mày nè.

Chiêu Hà chưng hửng:

- Sao mày biết tao trả nợ cho mày ? Cái tên chủ nợ đó lại nhiều chuyện nữa rồi.

- Tao xin lỗi, đã hiểu lầm mày.

Chiêu Hà nghẹn ngào:

- Thôi . bỏ đi . Mấy chuyện cũ, tao quên rồi . Tao không trách mày, vì thế mày đừng tự giày vò bản thân mình nữa . Còn số tiền này, mày cứ cất đi

Tử Thục nói:

- Du Nam đã thay đổi, vì thế tao không cần số tiền này đâu . Mày cứ giữ lấy.

- Vậy cũng được . Nhưng tao để số tiền này mừng ngày mày có em bé.

Tử Thục hất mặt về phía Vọng Quân:

- Í ! Đừng lo cho tao . Mày hãy lo cho mày trước đi, không khéo Vọng Quân điên lên đấy.

Nàng đỏ mặt nhìn Vọng Quân, la to:

- Vọng Quân ! Ngày hôm nay, em không thể dành cho anh . Em phải dành cho hai nhỏ bạn của em . Tối nay, em sẽ là của anh đó.

Nói rồi, nàng nắm lấy tay Tử Thục, và Lam Giang chạy nhanh.

Lam Giang quay lại la lớn:

- Đông Sa ! Cô theo bọn tôi đi nào.

Tử Thục nói thêm:

- Hãy trả lại nơi đó cho đàn ông bọn họ.

Những tiếng cười giòn tan vang lên . Tất cả họ cùng nhau bước vào ánh mặt trời mùa hạ.

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Đánh Máy: Khanh Thuy

Nguồn: vietlangdu.com

Được bạn: TommyBoy đưa lên

vào ngày: 8 tháng 6 năm 2004